SARAH EN DE LIEFDE

BELEVENISSEN VAN EEN TIENERMEISJE

NELE SMIT

Nele Smit
Sarah en de Liefde – (Belevenissen van een Tienermeisje)

Uitgegeven in eigen beheer door Edgard Adriaens
(eddyadriaens@yahoo.com)

Illustraties: public domain images
Cover: “Endless Friendship” door Tammy (XStolenInnocenceX)

INDEX

Het Gevaar

1. HET GEVAAR

Wandelen langs veldwegen. Genieten van de natuur. De wind door mijn haren voelen blazen. Wat is het fijn om op de buiten te wonen! Soms voel ik me zo rijk, want alles rondom mij zie ik als één groot geschenk.

Op een warme zomerdag wandelde ik met Deborah in ons koninkrijk. Wij kenden hier alle paadjes en weiden, wisten van elke akker, van elke veestapel aan wie ze toebehoorden. We voelden ons thuis en veilig in onze streek. We hadden alweer heel veel te vertellen, want ik had de indruk dat ik de vorige week aan veel narigheid ontsnapt was. Toen ik mijn verhaal deed aan Deborah, bibberde ik nog bij de gedachte aan wat ik meegemaakt had en aan wat mij bespaard gebleven was. Deborah was onder de indruk. "Ik heb je nochtans al zo dikwijls gewaarschuwd dat je geen autostop mag doen!" riep ze verontwaardigd uit.

Maar wat had ik anders kunnen doen? Ik was onwel geworden in de klas. Ik voelde me licht in mijn hoofd, kreeg darmkrampen en had het afwisselend warm en koud. Tijdens de middag besloot ik naar huis te gaan. Moeder zou wel telefoneren naar de school om een woordje uitleg te geven. Het moest juist lukken dat ik mijn fiets die morgen met een lekke band aangetroffen

had en daarom dan maar met de bus naar school gereden was. Terwijl ik naar de bushalte ging, voelde ik me pas echt ziek worden. De bus zou niet lang op zich laten wachten. Ik wilde mijn geldbeugel alvast gereed nemen, maar vond hem niet. Opgewonden doorzocht ik gans mijn boekentas. Ook in mijn zakken zat hij niet. "Natuurlijk zou de busbestuurder mij niet toelaten op de bus indien ik niet kon betalen voor de rit," bedacht ik. Neen, dat risico wilde ik niet lopen, want de mogelijkheid bestond dat het die knappe bestuurder zou zijn van deze morgen. Hij had verschillende keren door zijn achteruitkijkspiegel recht in mijn ogen gekeken en ik was zo verrast geweest door de vonken die oversprongen dat ik de hele rit naar hem blijven kijken was. En dan zou ik nu …, neen! Geen denken aan!

Maar wat dan? Ik wilde absoluut zo snel mogelijk thuis zijn. Zonder nog verder te treuzelen ging ik op stap. Ergens zou ik misschien iemand zien die me kon meenemen. Een beetje verder, bij een benzinestation stond een vrouw te tanken. Ik stapte op haar toe, legde in enkele woorden mijn situatie uit en vroeg of ze in de buurt van ons dorp moest zijn. Heel toevallig moest ze een eind voorbij ons huis zijn. Wat een geluk! "Stap maar in" nodigde ze me vriendelijk uit. Pas toen ze de achterdeur van de auto opende om mij te laten instappen, zag ik de man aan het stuur zitten. Hij keek me met zo´n rare blik aan dat ik liefst direct opnieuw uitgestapt was. De vriendelijke vrouw had ondertussen echter de autodeur al dicht geklapt en had zelf voorin, naast de bestuurder plaats genomen.

"Meisje, jij ziet er echt niet goed uit,' zei ze bezorgd terwijl zij zich naar mij omdraaide. "Doe wel je gordel aan, hé" voegde zij er nog aan toe. Toen richtte ze zich tot de man en vertelde hem in een paar woorden wat er aan de hand was. Terwijl hij naar haar luisterde, keek hij mij door de achteruitkijkspiegel onderzoekend aan. Toen kwam er plots een vreemde glimlach op zijn gezicht en zegde hij iets tot de vrouw, waarna beiden hartelijk begonnen te lachen. Wat hij precies gezegd had, had ik niet verstaan, want net op dat ogenblik had hij de motor gestart.

Het beviel mij alleszins niet. Ik kromp in elkaar. Die twee konden ontvoerders zijn. Ik voelde me nog zieker worden, mijn hoofd bonsde. Ik deed mijn best om niet over te geven en slikte wel tien keer na elkaar. Ik probeerde rustig te ademen en concentreerde me op de weg via de voorruit.

Ze sloegen de verkeerde weg in. Opnieuw laaide de paniek in mij torenhoog op. "Ons dorp is wel langs de andere kant, mevrouw," probeerde ik beleefd. "Dat weet ik wel, meisje, maar wij moeten nog iets afgeven bij vrienden. Het is maar een korte omweg."

"Bij vrienden?" Ik voelde mij helemaal niet gerust. "Stel je voor dat die twee mij zomaar ontvoeren?" gonsde het door mijn hoofd. Hoe zou ik me hier kunnen uit redden? Ik nam me voor om weg te vluchten uit de auto als ze ergens zouden stoppen: verkeerslichten, de spoorwegovergang … Ik zou zo snel als ik kon wegrennen en aan het eerste huis om hulp vragen. Stilletjes nam ik me voor om nooit meer autostop te doen als ik hier levend uitgeraakte.

"Wil je een snoepje" vroeg de vrouw plots vriendelijk.

"Neen, dank je ik voel me echt niet zo goed" antwoordde ik.

Plots bedacht ik dat ik helemaal niet hoefde te wachten om te ontsnappen tot de auto toevallig ergens zou moeten stoppen. Ik kon hen misschien zo ver brengen dat ze nu stopten, voordat ik te ver van de baan naar huis zou zijn.

"Mevrouw, ik moet overgeven, kan je alsjeblieft even stoppen?"

Bijna tegen mijn verwachting in lukte het plan. De man parkeerde de wagen meteen en de vrouw reikte mij zelfs spontaan een plastic zak aan.

"Daar hadden we al voor gevreesd, dus hield ik hem klaar" lachte ze me toe.

Ik nam de zak aan en opende het portier.

"Sorry"zegde ik, terwijl ik uitstapte, "maar ik heb echt verse lucht nodig en ik voel me wagenziek. Ik ga hier een beetje bekomen en lift dan wel verder naar huis".

"Geen denken aan" antwoordde de vrouw verontwaardigd: "Wij laten je hier niet zomaar achter. Neem gerust je tijd, wij wachten wel!"

Bevend zette ik me op een muurtje. Ik draaide me van de auto weg, want ik moest echt overgeven. De vrouw was ondertussen ook uitgestapt en bood mij een flesje water aan. Ik durfde daar nauwelijks mijn mond mee spoelen.

"Kom, stap maar weer in. We zullen dat pakje wel op een andere keer bezorgen. Het lijkt mij belangrijker dat wij nu de kortste weg naar je huis nemen." zegde ze. Vervolgens pakte zij mij bij de arm en dwong ze mij zachtjes in de auto. Ik voelde me zo ellendig dat ik niet eens tegenpruttelde.

Tot mijn grote opluchting reden ze inderdaad een eindje terug en namen ze de richting naar huis. "Ja, ja zegde de man,' blijkbaar in een poging om grappig te zijn. "We hopen nu maar dat je ons niet besmet hebt, want er is veel buikgriep".

Een kwartier later lieten ze me voor de deur uit hun auto en wensten me een spoedig herstel.

Moeder was verwonderd toen ze me zag en hoewel ze zeer bezorgd was omdat ik er zo ziek uit zag, was ze toch ook wel verschrikkelijk boos toen ze hoorde dat ik liftend naar huis was gekomen omdat ik mijn geldbeugel waarschijnlijk in mijn kastje op school had laten liggen.

Natuurlijk vertelde ik niets van wat ik meegemaakt had!

"39,3 graden" prevelde ze. Meteen was mijn gezondheid het enige waarover ze zich zorgen maakte. Terwijl ik na een paar Dafalgans met een warme citroendank in de zetel onder een plaid mijn ziekte uitzweette, belde ze eerst de dokter en vervolgens ook de school.

Deborah had zwijgend geluisterd.

"Kun je geloven dat ik even echt dacht dat je ontvoerd werd?" vroeg ze ontdaan.

"Ja," antwoordde ik, "dat dacht ik ook!"

Terwijl wij nog aan het napraten waren, reed ons een man per fiets voorbij. Daarna was het natuurlijk Deborahs beurt om mij in te lichten over wat zij de voorbije week gedaan had terwijl ik ziek thuis lag. Ze was naar een optreden geweest met een vriend en ze hadden zich kostelijk vermaakt. Normaal gezien zou ik ook met hen meegegaan zijn maar ja... ik lag in bed.

"He, meisjes, kunnen jullie me a.u.b. even helpen?"

De man die ons zonet voorbijgereden was, had wat verder halt gehouden en stond ons duidelijk op te wachten.

"Wat kunnen we voor U doen?" vroeg ik beleefd.

"Willen jullie mijn fiets even vasthouden want ik moet dringend mijn water maken? Sinds ik geopereerd ben kan ik bijna niet meer plassen…"

Bijna had ik zonder nadenken de fiets vast gehouden, maar Deborah greep mijn hand en snauwde de man toe: "Wat een viezerik ben jij! Je moest je schamen!"

“Kom dan, Sarah, wij zijn hier weg”, riep ze me toe toen ze merkte dat ik nog aarzelde. Gewillig liet ik mij door haar meetrekken. Even nog had ik omgekeken naar de man. “Het moet verschrikkelijk zijn” flitste het door mijn hoofd “juist daar geopereerd te worden en zo´n moeite te hebben om te plassen…”

“Waarom aarzelde jij zo lang?” doorbrak Deborahs stem mijn gedachten. “Je zag toch wel dat die man wilde dat wij naar hem keken …”

“Maar, als het nu eens juist was…” pruttelde ik tegen.

“Ach, Sarah, hij had toch echt onze hulp niet nodig om zijn fiets vast te houden want die fiets kon hij overal zetten of leggen. Hoe goedgelovig ben jij eigenlijk?”

Ja, daar kon ik niets tegen inbrengen. “Vreemd,” bedacht ik op weg naar huis: “van mensen die bereid waren om mij te helpen, was ik doodsbenauwd en dacht ik dat zij mij de ganse tijd wat aan het voorliegen waren, maar in de streken van zo’n viespeuk die alleen maar voorwendde dat hij mijn hulp nodig had, was ik met beide ogen open zomaar ingetuimeld!”

Bart

2. BART

De jeugdjaren zouden de mooiste jaren van ons leven moeten zijn. Soms twijfel ik er wel eens aan of ze dat echt ook zijn. De laatste dagen bijvoorbeeld, voel ik mij als een rups die aan het ontpoppen is. Kan je dat proces als rups tegenhouden moest je dat al willen? Ik denk het niet! Zoals

dat beestje moet evolueren volgens zijn eigen natuur zo moet ik dat ook. Ik voelde me opstandig toen meester Frank nog maar eens aan het doordrammen was over “de vrije wil” die ons als mensen van de dieren onderscheidt. Vrije wil? My ass! Speelballen van onze hormonen, dat zijn we!

Mevrouw Annette had zich kwaad gemaakt op mij omdat ik door het venster de dakwerkers zat te observeren. Maar wat kon ik anders doen? Op zo’n tien meter van ons waren drie jonge mannen in de warme septemberzon bezig het dak te vernieuwen. Natuurlijk zagen zij ons ook zitten. Heel toevallig hadden zij er voor gekozen hun bovenklederen uit te doen en floten zij tijdens het werken door lustig liefdesliedjes. Vooral een van hen zou net zo goed een model voor een of ander modehuis kunnen geweest zijn als een bouwvakker! Bart heette hij, wist Deborah van horen zeggen. Blijkbaar was ik niet de enige die in de klas over hem zat te fantaseren!

Normaal toch dat ik zat te dagdromen? Mevrouw Annette had gemakkelijk praten: “Sarah, in de school ben je om op te letten en te luisteren naar wat uw leerkrachten onderwijzen“. Tja, ze vergat wel eventjes dat ik ook nog leefde en gevoelens had!

Ann, één van mijn klasgenoten had me tijdens de speeltijd in vertrouwen verteld dat zij een abortus had laten doen. Was dat even schrikken geweest! Tijdens een jeugdkamp in Zwitserland was ze verliefd geworden op Ronny, een jeugdleider. Na de afscheidsavond rond het kampvuur had ze er mee ingestemd om een avondwandeling te maken met hem. “Ik wilde echt alleen maar bij hem zijn,” beweerde ze “maar eens we met ons tweetjes ver genoeg van het kamp waren kusten we elkaar en voor ik het goed besefte, had ik

echte seks met hem. Ik wilde dat niet, maar op dat ogenblik kon ik er niets tegen doen. Begrijp je dat?"

Thuis had ze niets durven zeggen, maar toen haar menstruatie wegbleef had ze haar zuster wijs gemaakt dat ze tijdens een bosspel door een onbekende in Zwitserland verkracht was en daarvan zo onder de indruk geweest was, dat ze de begeleiders niet had durven inlichten over wat er gebeurd was. Haar zuster had natuurlijk meteen alles aan haar ouders verteld.

"Het werd een hel thuis! Mijn moeder was een echt wrak. Het was alsof haar wereld ingestort was. Ze herhaalde de ganse tijd door wat ze allemaal al voor mij gedaan had en hoe belangrijk het wel was dat ik een universiteitsdiploma behaalde om later een degelijk werk en een goede man te kunnen kiezen. Dat kon ik volgens haar nu allemaal vergeten. Mijn pa wilde alleen maar weten wie de dader was, want dan kon hij hem voor het gerecht slepen! Ik smeekte hun geen stappen te ondernemen, want ik wilde niet overal moeten gaan vertellen wat er met mij gebeurd was. Ik wilde gewoon zo snel mogelijk een abortus, zodat ik alles kon vergeten."

Ik had geïnteresseerd geluisterd en haar verbaasd gevraagd hoe het dan verder gegaan was: waren haar ouders met haar mee gegaan naar een abortuskliniek? Hoe was ze daar ontvangen? Welke procedure werd daar gevolgd? Hoe was de ingreep precies gebeurd? Als ze er nu aan terugdacht, hoe voelde ze zich dan? Vond ze dat ze de juiste keuze gemaakt had? … Ik zat vol vragen, want haar ervaring maakte mij pijnlijk bewust van wat er allemaal kon gebeuren.

De eerste keren dat je sex hebt, plan je dat toch niet zorgvuldig? Ik wist heel goed welke betoverende invloed een knappe jongen soms had op mezelf. En wie heeft er die eerste keer meteen een condoom bij de hand of lef genoeg om onmiddellijk naar een apotheker te stappen? Zeker in gevallen zoals bij Ann waarbij die eerste keer in het vuur van de strijd gebeurd, of op een zwak moment en eigenlijk maar half of helemaal niet gewild is … wat zou ik in haar situatie gedaan hebben? Zou ik achteraf ook gelogen hebben? Zou ik ooit een abortus kunnen overwegen? Brrr….

Ik vond het zo erg wat Ann had meegemaakt. Vooral nadat ze me verder verteld had dat ze zich sinds de abortus zo leeg en alleen voelde. Ze was vooral kwaad op Ronny omdat hij na die avond ieder contact met haar vermeden had en ook na hun terugkeer in België niets meer van zich had laten horen.

Ik probeerde te leren uit de ervaringen van Ann en andere meisjes. Dank zij hun belevenissen voelde ik mij beter voorbereid op allerhande situaties. Dat ging niet zover dat ik dacht dat zo'n zaken mij nooit konden overkomen. Stel je maar even voor dat je verkracht wordt … Je mag nog zo voorzichtig zijn, toch kan je nooit helemaal uitsluiten dat je slachtoffer wordt van een misdrijf. Al kan je de kansen dat zoiets gebeurt natuurlijk wel enigszins beperken.

Ook van andere vriendinnen leerde ik. Martine had me een boek gegeven dat ze tijdens de vakantie gelezen had. Het had haar helemaal overstuur gemaakt. Het handelde over de gruwel van de concentratiekampen. Om aan te tonen dat de Holocaust niet zomaar uit de lucht was komen vallen, beschreef de auteur hoe de Joden destijds overal in Europa slachtoffer van vervolging geweest waren en werd de lijn doorgetrokken naar meer recente situaties in Oost Europa, het vluchtelingenprobleem en de nog altijd voortdurende handel in mensen.

De wereld, besefte ik, was niet de sprookjesomgeving die men ons als kind voorgehouden had. De mensheid droeg altijd al een heel donkere kant met zich mee, die vooral in periodes van oorlog en armoede zijn schaduw over een gans tijdperk kon doen vallen. Maar die ook tijdens de betere periodes altijd aanwezig bleef: misbruik van kinderen, moord, diefstal, spanningen tussen de eigen bevolking en sommige moslims … de kranten stonden er vol van.

Een jonge mens hoort te lachen en levenslustig te zijn, maar in die weken was ik dat absoluut niet. Zelfs de dakwerkers konden me niet verblijden. Een paar keer was ik na de les blijven treuzelen in de hoop Bart zogezegd toevallig tegen het lijf te lopen, maar ik had me telkens weer bedacht.

Ik zou het nochtans gemakkelijk kunnen plannen want het einde van de schooldag voor mij viel samen met het tijdstip waarop ook hun dagtaak erop zat. Ik werd heen en weer geslingerd tussen hoop en wanhoop: hoop op een nieuwe liefde en wanhoop omdat er zo veel kon verkeerd gaan.

Enerzijds was er de drang om volwassen te zijn, anderzijds de behoefte aan bescherming en een veilige, liefdevolle omgeving. Ik was oud genoeg om uit te gaan en zelfs om moeder te worden, maar ook nog zo jong dat ik mij als een onbezorgd kind wilde laten vertroetelen en vooral wilde genieten van mijn leven. Ondertussen werd blijkbaar van mij verwacht dat ik vooral oplette in de klas en thuis veel studeerde!

Gelukkig had ik Deborah en waren er de velden. Op een kilometer of twee van thuis was er een bosje, waar we regelmatig te voet of per fiets naar toe trokken om aan alle spanningen te ontsnappen en te praten over wat ons bezig hield.

Soms trok ik er ook alleen naar toe. Vooral als het mooi weer was, was de wandeling er heen op zich al heel ontspannend. Onderweg praatte ik soms met de paarden of koeien in de wei en lachte dan met mijn eigen dwaasheid,

of ik beeldde mij in hoe de wereld er hier lang geleden moet uit gezien hebben. In de beschutting van de bomen en struiken voelde ik mij vrij. Hier kon ik luidop zingen of zelfs mijn les opzeggen. Ik praatte er tegen mezelf om mijn talenkennis te oefenen, kon er vrij fantaseren en mijn emoties de vrije loop laten.

Op een mooie september namiddag was ik opnieuw op weg naar mijn schuiloord. Toen ik de veldweg verlaten had, liep ik nog een eindje verder tussen de bomen. De grond was zompig en rook naar humus. Er waren teveel brandnetels om verder te gaan en mijn voeten zakten steeds dieper in de modder. Op een omgewaaide boom zette ik me neer. De wortels van de boom hadden heel wat aarde omhoog gerukt en daar was een mini vijvertje ontstaan. Nog niet zolang geleden was die grote plas vol kikkerdril, daarna vol dikkopjes. Er was hier zoveel leven! Een kikker sprong voor mijn voeten naar een onbekende bestemming. Enkele vlinders dansten rond elkaar. Meesjes, merels, mussen, eksters, kraaien en nog andere vogels floten door elkaar. Stilaan werd ik rustig. Ik legde me op mijn rug op de boomstam en keek naar de lucht. Wat voelde ik me rijk! Een klein wezentje, een klein stukje natuur in de natuur. Een onooglijk klein puntje op onze wereldbol, onzichtbaar zelfs voor de mensen die vanuit een overvliegend vliegtuig naar beneden zaten te kijken.

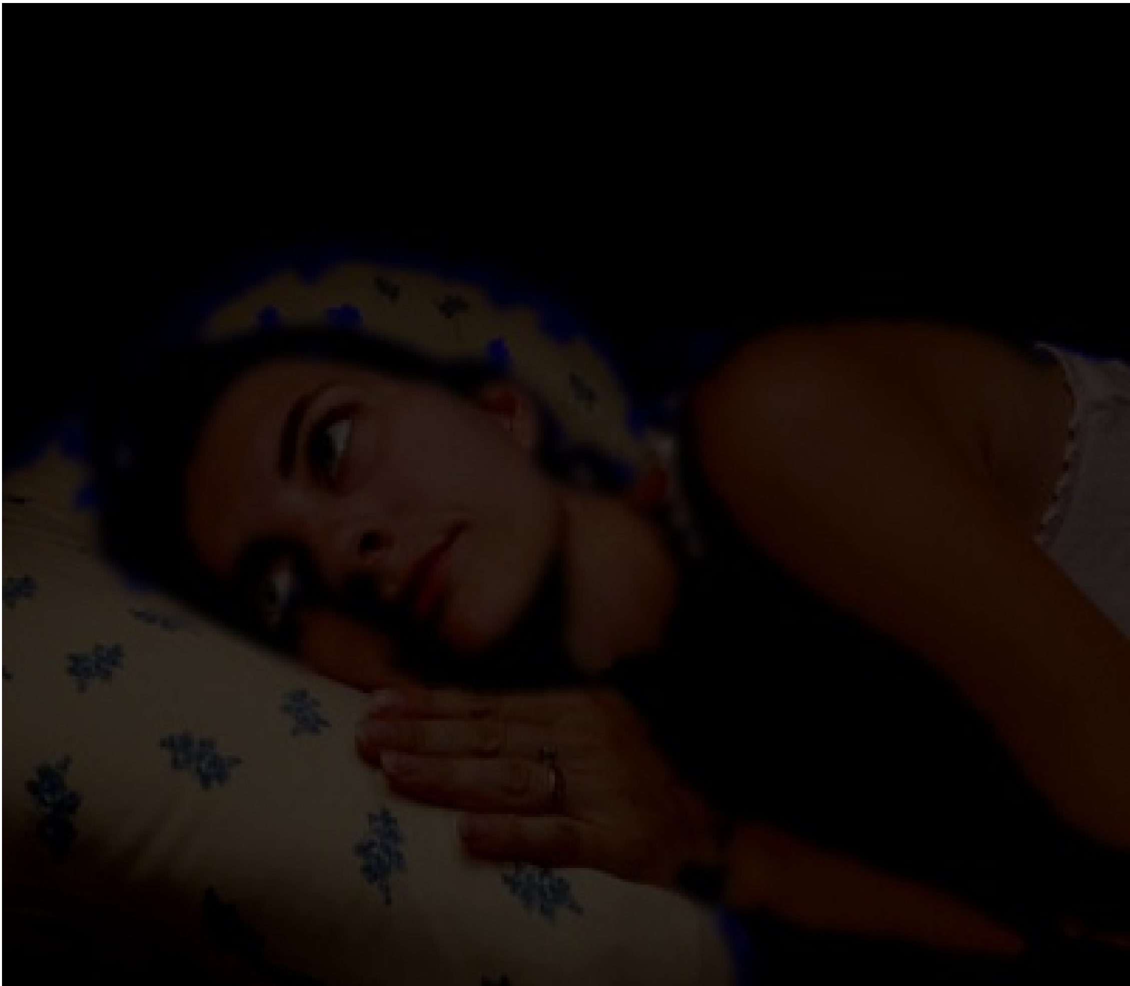

Ik leunde achterover op mijn boomstam en ademde bewust langzaam in en uit en genoot van de zonnewarmte en de streling van de zachte wind op mijn huid. Het lukte! Ik voelde mij rustiger worden. Allerlei gedachten doken spontaan in mijn hoofd op. Alsof ik binnen in tegen mijzelf aan het praten was: "Sarah, alles wat je ervaart, alles wat je hoort en leest en leert is een voorbereiding op je toekomst! Je kunt de angst niet laten overwinnen. Je mag je niet vasthouden aan je kindertijd, maar je moet open staan voor nieuwe dingen. Je moet uit alles onthouden wat je nodig hebt om je eigen leven te leiden. Dit is de eerste dag van de rest van jouw leven. Sta op en wandel. Alles wat je meemaakt en leert maakt je sterker!" Over zoveel wijsheid was ik zelf verwonderd. Zoveel wijze gedachten, die ik van ergens oppikte, kwamen in mijn hoofd. Wat een zalig bezinningsmoment!

Na een tijdje stond ik recht. Het was fijn hier mijn batterijen te kunnen opladen, maar het echte leven riep mij. Een wild konijntje sprong wat verder rond. Terwijl ik het probeerde te volgen zag ik twee jonge mensen hand in hand op de veldweg stappen. Ik herkende hen niet en bleef ze stil nakijken tot ze uit mijn zichtveld verdwenen. Misschien trokken zij ook wel naar een beschut plekje? Misschien gingen ze wel vrijen in de bossen? Ik glimlachte bij de gedachte en nam me voor om de volgende dag heel toevallig Bart te ontmoeten na de school …

De Ergste Angst

3. DE ERGSTE ANGST

Maria, onze buurvrouw was altijd al angstig geweest als het onweerde, maar sinds haar enige zoon voor haar deur door een wagen overreden werd en overleed aan zijn verwondingen, was ze nog veel banger geworden.

Op een dag kwam ze in paniek bij ons thuis aankloppen. Van uit de keuken hoorde ik haar aan moeder vragen of ze bij ons mocht blijven tot het onweer voorbij was. Moeder had daar natuurlijk niets op tegen en even later zaten beiden bij een tasje koffie te praten.

Ik probeerde me te concentreren op het boek dat ik aan het lezen was. Ik moest wel, want tegen de dag nadien moest ik op school een korte samenvatting afleveren. Toch lukte het mij maar niet om mij te concentreren op mijn boek, omdat ik met een half oor zat mee te luisteren naar het gesprek tussen Maria en moeder.

"Op mijn kamer zal het veel beter gaan" vertelde ik mezelf dapper. Maar verder dan de livingroom geraakte ik niet, want ik vond wat daar verteld werd veel te interessant.

Maria had zoveel te vertellen over haar overleden man en over het verschrikkelijk ongeluk waarbij ze haar zoon verloren had. Ik had echt met haar te doen. Hoe kan een mens zoveel meemaken en overeind blijven? Maar er was nog een andere reden waarom ik ieder woord wilde opvangen: de zoon van Maria had me altijd op een vreemde manier aangetrokken omdat hij "anders" was.

Soms stelde ik me voor hoe mijn leven er zou uitgezien hebben moest ik met een geestelijke en lichamelijke beperking geboren zijn, zoals hij. Die gedachte had me steeds gevuld met tegenstrijdige gevoelens. Wat ik het ergst van al vond was hoe afhankelijk vele mensen met een handicap zijn van hun familie en verzorgers. Het leek me onverdraaglijk dat anderen mij zouden moeten wassen, kleden, op het wc. zetten en proper maken…

Maar als ik dan zag hoe Maria met hem omgegaan had, kon ik niet anders dan genegenheid voor hem voelen en bewondering voor haar.

Ik herinnerde me nog die keer dat hij zo lief naar mij glimlachte, omdat ik zijn gevallen koek opgeraapt had en aan hem teruggegeven had. Ik had zin gehad om zijn trillende handen in de mijne te nemen en ze zacht te masseren, in de hoop dat ze zouden ontspannen. Maar ik had het niet aangedurfd, want ik was bang geweest dat hij mijn genegenheid verkeerd zou interpreteren en daarna meer zou van mij verlangen dan ik hem kon bieden. Het werd me met de tijd duidelijk dat er veel kanten zijn aan het zorgen voor een zorgbehoevende persoon en dat er een echte liefdesband kan groeien tussen mensen met grote beperktheden en minder beperkte mensen.

"Allez, dat onweer blijft maar uit en het wordt al laat. Ik weet echt niet wat doen" klaagde Maria. Het was al de hele namiddag drukkend warm, maar de donkere bui die een uurtje geleden dreigend boven de straat had gehangen was alweer een eind opgeschoven. Misschien kwam er wel helemaal geen storm deze keer?

Spontaan hoorde ik me plots voorstellen: "Maria, zou het helpen moest ik bij jou thuis slapen deze nacht?".

Moeder keek me dankbaar aan: "Zou je dat willen doen?". "Natuurlijk, ik moet nog een paar uur verder in dit boek lezen en morgen kan ik van bij Maria naar school…"

Maria vond het een fantastische oplossing en even later stond ik met een volle boekentas samen met Maria aan de voordeur. Toen we buiten stapten vielen de eerste grote druppels op de grond en grommend kwam het onweer dichterbij.

"Dus toch onweer" dacht ik onwillekeurig, opkijkend naar de nieuwe laag zwarte wolken die kwam aanzetten.

Maria was zenuwachtig en zette me tot spoed aan. Ze opende haastig haar deur en deed ze stevig op slot. Binnen repte ze zich van het ene venster naar het andere om de rolluiken af te laten. Uit een schuifje nam ze tussen door

enkele kaarsen en stak ze aan. Vervolgens trok ze alle stekkers uit de stopcontacten. Net op tijd, want buiten weerklonken al de eerste grote donderslagen.

“Ach, ik ben zo bang” jammerde ze pijnlijk en nerveus begon ze meteen Weesgegroetjes te prevelen.

Ik had me in een zetel gezet en volgde met toenemende verbazing de show die ze voor mij opvoerde. Plots werd ze zich blijkbaar opnieuw van mijn aanwezigheid bewust. “Ach, let maar niet op een oude vrouw,” mompelde ze verontschuldigend. “Wacht, ik haal ons iets om te drinken.”

Even later zaten wij tegenover elkaar met een limonade en begon ze me te vertellen over haar leven. “Net of het gesprek met moeder nooit gestopt is,” dacht ik een beetje droevig. Het praten maakte haar rustiger, merkte ik. Dus stoorde ik haar niet, ook niet toen ze alles wat ze eerder die namiddag al verteld had nog eens oprakelde.

Die avond las ik niet veel meer in mijn boek, want tegen de tijd dat Maria de elektriciteit opnieuw durfde opleggen, was het al heel laat geworden. Moe maar tevreden ging ik samen met Maria naar boven. “Hier kun je rustig slapen. Het is het bed van mijn jongen.” vertelde ze, terwijl zij het dekbed liefdevol aaide. “Ik heb het proper opgemaakt en ververs het regelmatig.”

Toen realiseerde ik me dat ik in het bed van een dode moest slapen. Ik probeerde niet te tonen dat ik me onbehaaglijk voelde bij die gedachte. “Wat een mooie kamer” hoorde ik mezelf zeggen. Na nog enkele praktische afspraken voor de volgende morgen, wensten wij elkaar wel te rusten en sloot ik de deur achter mij.

Ik duwde de akelige gedachte dat haar zoon de nacht voordat hij stierf nog in dit bed geslapen had, van mij af en maakte mij klaar om tussen de lakens te kruipen. Toen ik even later het licht uitdeed, was alles pikdonker. Veel donkerder dan ik gewoon was, want bij ons thuis hadden we geen rolluiken en door de overgordijnen sloop het licht van de straatlampen zacht binnen in de kamer.

Ik deed gauw mijn ogen dicht en hoopte spoedig in te slapen. Een nutteloze hoop, want al spoedig spookten gedachten aan de overleden jongen door mijn hoofd. Zou hij ooit gedacht hebben dat er eens een meisje in zijn bed zou liggen? Ik stelde mij voor dat, als iemand overlijdt, zijn geest terugzweeft naar de plaats waar hij gelukkig geweest was en bedacht, hoe troostvol het zou zijn om je familieleden te kunnen laten weten dat je nog altijd bij hen was.

Op een bepaald ogenblik opende ik mijn ogen. In de pikdonkere duisternis zag ik echter helemaal niets. Een beetje lastig omdat ik er maar niet in slaagde de slaap te vatten, draaide ik mij op mijn andere zij. Plots zag ik duidelijk twee ogen die naar mij keken. Het leken wel kattenogen. Alleen: Maria had toch helemaal geen kat… Muisstil bleef ik liggen.

Ik probeerde mijn ogen meer te laten wennen aan het duister en meer te zien. Het lukte niet. De ogen bleven me aanstaren. Het angstzweet brak mij uit toen ik merkte dat ze open en toe gingen. Hoe langer ik naar de ogen keek hoe meer ze bewogen. Zou het echt een kat zijn?

De angst verlamde mij bijna helemaal. "Dit is te gek! Doe iets, beweeg, sta op, steek het licht aan, zoek de verklaring …" Hoe meer goede raad ik mezelf gaf, hoe sterker de overtuiging groeide dat ik mij niet kon bewegen.

Plots … Bang! … mijn hand was vanonder het laken naar omhoog geschoten en met een luide tik tegen het houten hoofdeinde van het bed terecht gekomen.

Het hielp echter niet veel: de ogen bleven mij van op dezelfde plaats strak aankijken. " Een dier zou versprongen zijn" wist ik. Die vaststelling maakte de zaak er niet minder angstaanjagend op. Ik bleef angstig terugkijken naar de ogen. Ze leken wel te zweven, bemerkte ik.

"Misschien was het de geest van Maria's zoon die naar huis terug gekomen was met een boodschap voor zijn moeder?" Ik vermande mij. Zo bang was ik dus dat ik mijn eigen fantasie begon te geloven!

Opnieuw overwoog ik om uit bed te stappen en in het donker, naast de deur, de schakelaar te vinden waarmee ik het licht kon aandoen. "Doe nu

niet kinderachtig, Sarah!" berispte ik mijzelf. Maar ook dat hielp niet. De naakte waarheid was dat ik geen voet uit bed durfde te zetten en me zelf nauwelijks durfde te verroeren.

Kil en onbewogen bleven de ogen mij aanstaren. Op de een of andere manier vond ik wat moed in de herinnering aan de tik die ik tegen het bedeinde gegeven had. Mijn armen … ik kon mijn armen bewegen … daar hadden de ogen niet op gereageerd. Dus wreef ik eerst voorzichtig mijn ogen uit. Misschien zag ik daarna wel klaarder … Maar toen ik mijn ogen terug opende, keken de ovale, lichtgevende ogen mij van op dezelfde plaats als voordien nog altijd even onverstoorbaar aan.

Na een tijdje probeerde ik mezelf op een andere manier van mijn angst te bevrijden. "Wat kon er in 's hemelsnaam in de kamer zijn dat echt een bedreiging voor mij vormde? Niets toch? En als er dan toch al iets of iemand was, dan nog was het beter om duidelijkheid te scheppen over wie of wat mijn tegenstander echt was!

Ik verzamelde al mijn moed en sprong zo snel ik kon het bed uit. In geen tijd had ik de schakelaar gevonden en baadde de kamer in het licht. Er was niets te zien. Helemaal niets. Geen ogen, geen dier, geen mens, geen pop … absoluut niets.

Had ik mij dan alles ingebeeld of was er toch iets, maar had het kans gezien zich te verbergen onder de kast, … of onder het bed?

Een tijd lang bleef ik besluitloos bij de deur staan. Hoe langer ik daar stond, hoe duidelijker het mij werd dat ik daar moeilijk de ganse rest van de nacht kon blijven staan. Ik moest slapen. Ik moest terug in bed. "O.K., ik kruip terug in bed, maar ik laat het licht aan!" besliste ik.

Uren lag ik op het bed. Telkens ik bijna in slaap viel, schoot ik plots weer wakker en keek ik angstig rondom mij. Niets. De ogen waren verdwenen en bleven weg. Van de ganse nacht zag ik ze niet meer terug.

Uitgeput viel ik tenslotte toch in slaap. Toen Maria mij 's morgens kwam wekken, voelde ik mij geradbraakt. Doodmoe hoorde ik haar jammeren: "Maar meisje toch, heb jij de ganse nacht het licht aangelaten?"

Toen draaide ze de schakelaar om. In de halfduistere kamer zag ik twee lichtstralen door gaten in het rolluik naar binnen komen. Natuurlijk begreep ik meteen dat ik de hele nacht angst gehad had omdat de straatverlichting door die gaten een beetje naar binnen had geschenen. Toen Maria het rolluik optrok, zag ik ook waarom de ogen voortdurend knipperden en leken te zweven: Voor het raam stond namelijk een boom. Het spel van de wind in zijn bladeren had voor de beweging gezorgd!

"Heb je heerlijk geslapen, Sarah?"

Ik glimlachte flauwtjes naar Maria. Hoe kon ik haar nu vertellen dat ik mezelf de ganse nacht had angst aan gejaagd?

Heel tegen mijn gewoonte zag ik echt wel een beetje tegen de nieuwe dag op. Ik was uitgeput, mijn boekbespreking was ver van af en … wie kon ik uitleggen hoe dat deze keer allemaal kwam?

De Schoenmaker

4. DE SCHOENMAKER

In ons kleine dorpje gebeuren zelden interessante dingen. Bovendien hebben vooral de oudere mensen de nare gewoonte om iedereen zo vlug mogelijk in een vakje proberen te plaatsen. Van zodra ze daarin gelukt zijn kan je er op rekenen dat je geen voet kan verzetten of er wordt eerder vroeger dan laat verslag over uitgebracht: "Was dat niet de dochter van je buurvrouw die vorige week …" De eerste keer dat de buurvrouw vervolgens ons mama ergens tegen het lijf loopt, komt daar dan meteen een vervolg op: "Marie, je weet wel, de zuster van de bakker uit de Molenstraat vertelde me dat jullie Sarah …" Zo gaat het al sinds ik naar de kleuterklas ging. En zo gaat het nog steeds. Geen wonder dat Deborah en ik elke gelegenheid die zich voordoet uitzoeken om samen naar de stad te kunnen trekken.

Heel soms is er dan toch iets nieuws te beleven. … Of zeg ik beter "iemand nieuw"? Zoals toen de kapperszaak van de oude Yvonne plaats maakte voor een moderne schoenmakerij. Je weet wel zo'n bijna volledig geautomatiseerde winkel met een groot "Klaar Terwijl Je Wacht" bord boven de deur.

De eerste keer dat ik er binnen ging, was samen met mama. Er hing een sterke geur van schoenlijm, schoensmeer en leder. Achter een indrukwekkende machine was een jonge man bezig schoenen te herstellen. Toen we binnenkwamen, keerde hij zich onmiddellijk met een brede glimlach tot ons. "Wat hij voor de jonge dames kon doen?"

"Ach neen!" dacht ik verveeld: "wedden dat hij nu iets zegt in de aard van '… en is dat al je dochter? Ik zou eerder denken dat jullie twee zussen zijn!" Gelukkig dreef hij het niet zo ver. Hij luisterde aandachtig naar moeders uitleg, bestudeerde de schoen die zij hem aanreikte en vroeg toen heel vriendelijk of zij de schoen dringend nodig had. "Ik kan hem direct voor je herstellen," beloofde hij, "maar als het niet dringend is, werk ik eerst de schoenen af waaraan ik bezig ben. Tegen morgenmiddag kan je je schoen dan zeker komen afhalen!"

Zo dringend was het nu ook bepaald niet, dus aanvaardde moeder zijn aanbod. Ze wenste hem nog succes met de nieuwe zaak en nam afscheid. "Tot ziens mevrouw" antwoordde hij heel beleefd en richtte zich daarna tot mij: "en als ik voor jou iets kan doen, spring je maar gerust binnen!" Er was iets in de toon waarop hij dat zei en in de manier waarop hij me aankeek, die maakten dat het bloed naar mijn wangen steeg en ik me heel gelukkig voelde omdat we dadelijk naar buiten gingen.

De volgende uren dacht ik ongewild een paar keer terug aan die knappe, vriendelijke schoenmaker die me in verlegenheid gebracht had. Toen mama me de volgende dag vroeg om na school langs te gaan bij de schoenmaker om haar schoenen op te halen, twijfelde ik even maar tezelfdertijd vond ik de gedachte om alleen zijn winkel binnen te gaan best spannend.

Van achter zijn machine had hij mij al opgemerkt en nog voor ik binnen was lachte hij mij toe: "Ik ben zo blij je al terug te zien!" begroette hij mij. Vervolgens vroeg hij mij heel beleefd of ik heel even wilde wachten, omdat hij juist bezig was een zool te verlijmen.

"Maak het jezelf maar gemakkelijk!" riep hij me toe, terwijl hij in de richting wees van een hoek van de winkel, waar twee stoelen stonden naast een tafeltje met wat weekbladen. Ik verkoos echter te blijven rechtstaan.

"Kan het zijn dat ik jou al ergens ontmoet heb?" vroeg hij, terwijl hij een schoen in een pers plaatste. "Dat denk ik niet" antwoordde ik, terwijl ik hem toch wat nauwkeuriger bekeek. Hij was best leuk om zien, maar zeker ook een heel stuk ouder dan ik. "Misschien delen we wel vrienden op Facebook?" opperde hij. "Hoe heet jij eigenlijk?" "Sarah" antwoordde ik. Waarop hij prompt aanvulde: "Verbiest, Sarah Verbiest – dat moet ik nakijken!"

'Verbiest' was mama's familienaam. Hij veronderstelde dus blijkbaar dat mama papa's naam had opgegeven toen ze de schoenen binnen bracht. Ik liet hem maar in de overtuiging. Toch voelde ik me ergens wel gevleid door zijn aandacht.

"Ik ben meteen helemaal van jou!" lachte hij me even later toe, terwijl hij zijn handen reinigde.

Tegen de tijd dat hij mij de schoenen had overhandigd en ik hem betaald had, wist ik dat hij Kevin heette, getrouwd was, twee dochtertjes had en dat hij ervan overtuigd was dat ik het knapste meisje van het dorp was.

In de loop van de volgende maanden ontmoette ik Kevin af en toe: bij de bakker, in het warenhuis en zelfs in het dorpscafé met kermis. Telkens begroette hij mij heel hoffelijk en altijd had hij ook wel een vriendelijk woord klaar. Met een schoenmaker zo dicht bij de deur ontdekten mijn ouders de voordelen van schoenen te laten herstellen. Af en toe dook ik dan ook bij Kevin in de winkel op en sloegen wij samen een babbel. Op die manier groeide er als het ware een vriendschap tussen ons. Kevin kon heel goed luisteren en begreep precies wat ik voelde. Stilletjes was ik er best fier op dat ik zo´n man kon boeien.

Op een dag stond ik weer aan de toonbank te praten terwijl Kevin ijverig doorwerkte. Vuile, versleten schoenen werden als nieuw in zijn handen. "Ik moet deze schoenen met mijn andere machine stikken" zegde hij, "kom maar mee, dan kun je verder vertellen". Nog nooit was ik langs de andere

kant van de toonbank geweest en nieuwsgierig volgde ik hem naar het ateliertje dat in de kamer achter de winkel ingericht was.

Veel was er niet te zien: behalve een speciale stikmachine, een stoel en een paar kartonnen dozen stond er niets. Ook de muren waren kaal. Met uitzondering dan van een kalender met een grote foto van een toch wel heel sexy model. Kevin volgde mijn blik en moest lachen: "Ach, ja. Mannen hé!" verontschuldigde hij zich terwijl hij de stikmachine aanzette. Onder het stikken door, hervatten wij ons gesprek.

"Blijf maar gerust staan, ik heb juist nog een stukje leder nodig!" zei hij, toen ik wilde terugstappen naar de winkel omdat hij blijkbaar gedaan had met stikken. Maar toen hij langs mij voorbij stapte, bedacht hij zich blijkbaar plots. "Wat ben jij toch mooi!" zei hij schor, terwijl ik zijn handen op mijn schouders voelde.

Ik had mezelf wel kunnen voor het hoofd slaan! Hoe stom kan je zijn? Er hing plots een loodzware spanning in de kleine ruimte. Liefst was ik meteen weg gelopen, maar dan moest ik me tussen hem en de deur wringen. Paniek overviel me en terwijl hij mij dichter naar zich toe trok, voelde ik mij helemaal verlamd.

Het was alsof de tijd bleef stil staan, alsof alles buiten mij om gebeurde. Maar tezelfdertijd was ik mij heel goed bewust van zijn rood aangelopen, door emotie verwrongen gezicht en de heel vreemde klank van zijn stem. "Jij bent het beste wat een man zich kan dromen." fleemde hij. "Zijn adem ruikt naar sigaretten" dacht ik vreemd genoeg terwijl zijn lippen nu echt bijna die van mij raakten.

"DING-DONG": de winkeldeur ging open en terug dicht.

Kevin bevroor even, maar herpakte zich snel. "SST. Wacht hier op mij; ik ga gauw zien wat die klant wil" fluisterde hij op samenzweerderige toon en weg was hij. De deur tussen het ateliertje en de winkel trok hij achter zich dicht.

"Wachten! Die vent was knettergek!"

"Kalm blijven nu!" vermande ik mezelf toen mijn hele lichaam begon te beven. Dit was mijn kans, besefte ik. Langs de winkel ontsnappen durfde ik niet, uit vrees dat de klant mij zou herkennen en thuis een heel ander verhaal zou gaan opdissen. Ik haastte me dus naar de achterdeur, maar die was op slot en er waren rolluiken voor alle vensters.

Wanhopig keek ik rond. Ik moest een uitweg vinden! De winkeldeur ging al terug open en toe. Ik moest gauw beslissen … maar wat? Waarom had ik die klant laten gaan? Waarom had ik niet om hulp geroepen terwijl het kon? De deur … de deur van het ateliertje opende naar binnen. Zelfs al betekende het maar heel even uitstel, ik moest het erop wagen! Snel sprong ik opzij en toen Kevin de deur opende, verborg ik mij er achter.

Gelukkig was Kevin te verwonderd toen hij de lege kamer zag, om meteen te beseffen dat ik maar op één enkele plaats kon zijn. Stijf van angst zag ik hem de kamer binnen stappen. "Allez, waar ben je nu?" riep hij niet begrijpend uit. Blijkbaar was hij er toch niet zeker van dat de achterdeur op slot was, want hij stapte gelukkig zonder omkijken met grote stappen naar de deur om te controleren of die vergrendeld was.

Ik zag mijn kans schoon. Zo gauw ik kon sprong ik van achter de deur en haastte ik mij met kloppend hart de winkel binnen. Terwijl ik langs de toonbank liep, kwam Kevin mij al achterna. "Hey, Sarah, wat doe je toch, wacht even!"

Was ik daarstraks verlamd van angst, nu voelde ik mij in staat om desnoods door de winkelvenster te springen. Nog een paar stappen en ik zou veilig op straat staan! Ik had de deurklink al in mijn hand, trok – de deur was op slot! Even voelde ik de onmacht opnieuw groeien, maar gelukkig zat de sleutel in het sleutelgat! Een draai en de deur waaide open. Oef! Ik was ontsnapt! Ik liep nog een kort eindje door en merkte ondertussen tot mijn opluchting dat er meerdere mensen aanwezig waren op straat. Opgelucht stopte ik met lopen. Nog hijgend van de spanning en van de ontsnapping bleef ik staan en keek achterom. Even nog wierp ik een triomferende blik naar mijn achtervolger, die mij van in het deurgat van zijn winkel verbouwereerd stond na te kijken. Toen stapte ik weg zonder nog een woord te zeggen.

Nu weet ik wel dat ik thuis direct alles had moeten vertellen, dat wij de politie op die man hadden moeten afsturen, zijn werkgever hadden moeten verwittigen … maar toen … ach: eerst was ik rillend in bed gekropen. Ik had moeten overgeven. Moeder dacht dat ik de griep had en toonde zich zeer bezorgd. De volgende dag hield ze mij thuis van school. Ondertussen was ik meest van al boos op mezelf omdat ik mij door Kevins lieve woordjes had laten misleiden.

Onnodig te zeggen dat ik nooit nog een voet in zijn winkel heb binnen gezet!

Jan

5. JAN

We vormden een gezellige bende met Carnaval: dansten op de tafels, vormden rijdansen in de straat, speelden zelfs "zakdoekje leggen" en zongen de pannen van de daken. Ik voelde het aan tot in de topjes van mijn vingers: zo'n Carnaval maak je slechts heel uitzonderlijk mee!

Midden onze stampede merkte ik plots een jongen die van op een stoel de zaal afspeurde: “Jan!" Het was alweer verschillende maanden geleden dat ik hem de laatste keer gezien had. Maar precies de herinnering aan die keer maakte dat ik aarzelde om naar hem toe te gaan.

Ik was met Deborah naar de film geweest en had haar daarna vergezeld tot bij haar thuis. Het was al avond en ik trapte goed door op mijn fiets, toen ik plots afremde: De jongen die ik net voorbijgereden was, dat was Jan!

“Jan! Maar dat is jaren geleden!” Het deed echt deugd hem weer te zien. Ik had trouwens niet overdreven: het moet zo’n twee jaar geleden geweest zijn sinds ik hem de laatste keer gezien had.

Aanvankelijk genoot hij blijkbaar ook van de onverwachte ontmoeting. Allez, even toch. Want plots was hij stil geworden. “Je tong ingeslikt van het verschieten?” plaagde ik hem nog. Maar toen hij zijn gezicht naar mij draaide, had ik meteen gemerkt dat er een ernstig haar in de boter was.

"Jij hebt mijn leven vernietigd!" had hij me toegesnauwd. Jans onvoorspelbare buien waren legendarisch, maar zelfs in zijn meest zwaarmoedige ogenblikken had hij vroeger nooit enige poging gedaan om zijn gevoelens voor mij te verbergen. Wat zou het nut geweest zijn? Wij kenden elkaar door en door. Wij hielden van elkaar en wisten het beiden!

Natuurlijk wist ik meteen wat hij bedoelde. Alleen, ik wist even goed dat er met hem toch niet te praten viel als hij zo was. Bovendien: mij plots zo totaal de schuld in de schoenen schuiven voor al wat misgelopen was, dat was toch van het goede een beetje veel geweest! Zonder dat er nog een woord gesproken werd, reden wij naast elkaar verder. Vervelend! Gelukkig moest hij al snel afslaan om naar huis te rijden. Zonder afscheidsgroet draaide hij in. Dus had ik ook niets gezegd en was ik snel doorgereden naar huis.

Een tijd lang had ik er echt mee gezeten: "Dit kan niet, ik bel hem" dacht ik almaar. Maar de woorden waren er wel degelijk geweest, wist ik. En zijn volledige houding had ze extra onderstreept. Dus belde ik hem niet en borg ik die gebeurtenis op in een heel klein vakje in mijn hoofd.

En nu stond hij daar plots weer, amper een paar meter van mij af. Het kon nooit lang duren voordat ook hij mij bemerkte. Dus besloot ik zelf maar het heft in handen te nemen. Ten slotte was hij niet de eerste de beste: Jan was mijn aller, allereerste vriendje geweest. Dat wordt zelfs door zo'n extra gemene, venijnige opmerking niet weggevaagd!

Ik deed dus teken naar Deborah en vroeg haar zeker zonder mij de zaal niet te verlaten. Vervolgens ritste ik twee bekertjes bier mee en wurmde me door de menigte tot bij Jan.

"Hey, Jan!" schreeuwde ik opgewekt boven het geraas en wenkte hem met de bekertjes. Innerlijk daverde ik plots: stel je voor dat hij weer zo hatelijk deed! "Ach, wat, dan is het ook zo!" maakte ik mezelf sterk. Ik had hoe dan ook niets te verliezen! Niet zo gauw had hij mij bemerkt, of ik zag zijn gezicht ophelderen.

"Sarah!" schreeuwde hij terug en zijn ogen lachten mij toe met die speciale intensiteit die hij als geen ander legde in alles wat hij deed. "Bij Jan was alles altijd een beetje speciaal", bedacht ik glimlachend toen hij een welkomstkusje op mijn lippen drukte.

Met de muziek en de drukte rond ons, was het een hopeloze zaak om een echte conversatie te beginnen. Ik beperkte mij er dan ook toe om hem in zijn oor te roepen dat we met een groep vrienden van ons dorp waren en hem uit te nodigen samen met ons Carnaval te vieren. Waarschijnlijk had het geluid in de zaal mijn woorden overstemd, want als antwoord glimlachte hij even naar mij en riep hij, zijn bekertje opheffend: "Santé!"

Deborah en de anderen waren ondertussen de dansvloer opgetrokken, merkte ik. Hier blijven staan, zonder iets te kunnen zeggen, was niet bepaald de beste oplossing, realiseerde ik mij. Dus riep ik hem toe "Willen we dansen?"

Maar al op het ogenblik dat ik mij naar hem keerde om de vraag te stellen, had ik gemerkt ik dat er iets grondigs fout was. Jans ogen stonden wazig. Hij keek naar me zonder me te zien en zijn gezicht was vertrokken van een emotie die ik onmogelijk omschrijven kan: Verdriet? Woede? Afkeer? Met blijdschap, opgewektheid, tederheid of zo had het alleszins niets te maken.

Terwijl hij mij zo vreemd bleef aankijken, liet hij tot mijn grote verbijstering duidelijk bewust, met een theatraal gebaar zijn nog voor drie vierde met bier gevuld bekertje zomaar op de grond vallen. En terwijl ik verschrikt een stap achteruit sprong en hem met grote ogen aankeek, draaide hij zich gewoon

om en wurmde hij zich door de aanwezige mensen naar de uitgang van de zaal..

Even was ik totaal verbouwereerd. Maar toen drong het tot mij door dat dit gewoon een bevestiging was van die eerdere ontmoeting: Jan haatte mij!

Alles was nochtans zó mooi begonnen 5 jaar geleden! David, mijn oudere broer, ging toen het eerste jaar naar de middelbare school in de stad. Daar sloot hij vriendschap met Jan, een klasgenoot die in een aanpalend dorp woonde. Al gauw werden de twee onafscheidelijke vrienden. Dat had tot gevolg dat Jan steeds meer bij ons thuis over de vloer begon te komen. Nu moet je weten dat David en ik thuis twee handen op één buik zijn. Ik was destijds ook een halve jongen! Bovendien, al zeg ik het zelf, compenseerde ik wat ik tekort schoot in brute kracht ruimschoots doordat ik gewoon meer lef had dan David.

Geen wonder dus dat wij al vlug een onafscheidelijk trio werden. "De drie musketiers" zegden we zelf lachend, wanneer we de velden introkken en elkaar begroetten met de musketiergroet: "Eén voor Allen, Allen voor Eén!".

Eigenlijk waren we gewoon drie grote kinderen. We bouwden geheime schuilhutten, maakten gangen in het graan, aten maïs, klommen in bomen en volgden op handen en knieën de loop van de Wildzangbeek onder de straat door.

Als het regende, speelden we kaart, monopoly of leerden de jongens mij schaken.

Op een zaterdag was David aan zijn knieën in de notelaar gaan hangen en daagde hij ons uit hem na te doen. De hele namiddag probeerden wij elkaar te overtroeven. Uiteindelijk hing ik aan mijn voeten aan een tak en zou ik mij moeten laten vallen hebben, waren de jongens er niet geweest om mij uit mijn netelige positie te redden.

We hadden ons geweldig vermaakt! Groot was dan ook onze ontzetting toen vader plots aan Jan vroeg om naar huis te gaan en nooit meer bij ons binnen te komen. Aanvankelijk dachten wij dat hij schrik gekregen had

omwille van onze gevaarlijke spelletjes en probeerden wij hem met allerlei beloftes op zijn beslissing te doen terugkeren. Tevergeefs allemaal!

Pas tijdens het avondeten, toen Jan al lang naar huis was, stelde vader nors dat ik nog veel te jong was om zo met de jongens te flirten. Jezus! Ik wist nog geeneens wat flirten was! En de arme Jan, die werd als een hond weggestuurd voor helemaal niks!! Als vader maar niet dacht dat hij daarmee onze vriendschap kon kapotmaken! "Wacht maar dreigde ik en de hele avond broedde ik duistere plannen uit om mij op de een of andere manier samen met David en Jan te kunnen blijven vermaken.

De volgende morgen reed ik, al naar vaste gewoonte, met de fiets naar school. In plaats van de straat naar de school in te slaan, reed ik wat verder, tot achter een haag waar ik wachtte tot Jan zou voorbijkomen. Sindsdien zagen wij elkaar daar elke morgen. Als het regende zochten wij beschutting in een devotiekapel die daar stond en waarvan ik wist dat de deur met enige behendigheid steeds kon geopend worden. Daar, in het halfduister, onder de goedkeurende blikken van Moeder Maria, Sint Antonius en nog een paar heiligen, wisselden wij op zo'n regenachtige morgen onze eerste kus en zwoeren wij dat niets of niemand ooit onze liefde zou kapot krijgen.

Soms bracht David na school nog een briefje of een tekening van Jan voor me mee. Terwijl ik zogezegd mijn les leerde, schreef ik hem dan 's avonds mijn antwoord. Ik was 12, hij bijna 13, maar mijn hele leven draaide rond hem en zijn leven volledig rond mij.

Als het weer en de omstandigheden het toelieten, zochten we elkaar ook de woensdagnamiddag op en af en toe ontsnapten wij ook tijdens het weekend aan onze bewakers. We trokken dan naar onze schuilhut, maakten wandelingen per fiets in de omgeving en brachten zelfs een paar namiddagen door bij een oom van Jan, waar wij ‘katje verstoppertje’ speelden en stripverhalen lazen.

Eigenlijk hadden wij er nooit bij stil gestaan, dat het onmogelijk was dat onze afspraakjes verborgen bleven voor mijn ouders. Aanvankelijk bleek dat ook niet zo erg: moeder klaagde wel eens tegen mij over wat de mensen allemaal wisten te vertellen, maar daar leek het te zullen bij blijven.

Tot die zaterdagmiddag. Ik was nog maar juist terug thuis van een bezoek aan de zaterdagmarkt, toen vader mij triomfantelijk vertelde: "Ik heb opnieuw met Jans ouders gepraat en deze keer lijken zij eindelijk de ernst van de situatie te begrijpen en volledig bij te draaien. Het zal nu wel vlug gedaan zijn met jullie schandalig gedrag!"

Aanvankelijk maakte ik me daar niet veel zorgen over: Jan had me nooit iets gezegd dat er op wees dat zijn ouders tegen onze vriendschap waren. Bovendien: wat konden ze eraan veranderen?

Op maandag daagde Jan echter totaal onverwacht 's morgens niet op. 's Avonds kwam David naar huis met het bericht dat Jan al evenmin naar school geweest was. Misschien was hij ziek? Blijkbaar was er toch meer aan de hand, want ook de volgende dagen kwam Jan niet naar school. In de klas had de leraar gevraagd of iemand wist wat er met Jan aan de hand was. David was al drie keer tot bij Jan gereden, maar telkens weigerden Jans ouders hem binnen te laten of hem uitleg te geven.

Natuurlijk kwam er direct een geruchtenmolen op gang: een jongen vertelde mij dat Jan wel degelijk moest ziek zijn, want hij had hem in het voorbijrijden voor het venster van zijn slaapkamer zien zitten. Een andere vertelde dat Jan naar een andere stad naar school ging en David had een gesprek tussen enkele leraars afgeluisterd, waarin die het hadden over ontoelaatbare praktijken en leerplicht en maatregelen die moesten genomen worden.

Het was duidelijk dat mijn eigenste pa meer dan één lepeltje in deze soep staan had. Op de een of de andere manier moet hij de ouders van Jan overhaald hebben tot ... tot wat eigenlijk? Tot grote dommigheden, zoveel was wel duidelijk.

Van bij ons tot de woning van Jan was het amper een paar kilometer rijden. Meerdere woensdag en zaterdag namiddagen reed ik tot ginder. Aanbellen durfde ik niet, want als zijn ouders David al geen uitleg wilden geven, wat zouden ze mij dan gezegd hebben? Ik reed dus wat rond in de omgeving, observeerde het huis van op een afstand. Van Jan was echter geen spoor te bekennen!

Op een namiddag kwam David van school thuis met het bericht dat de directeur in de klas geweest was en Jans lessenaar had leeg gemaakt. Twee jaar lang was dat het laatste dat ik van Jan gehoord had. Ondertussen had ik mijn eerste jaar middelbaar voltooid. Telkens ik voorbij Jans woning reed, hoopte ik nog steeds een glimp van hem op te vangen. Ik bleef nieuwsgierig om te weten te komen wat er precies met hem gebeurd was, maar voor het overige gebeurde er zoveel in mijn eigen leventje dat ik onmogelijk de volledige tijd aan hem kon blijven denken, zoals ik dat in het begin wel gedaan had.

Toen verscheen er plots een nieuwe leerling in onze klas. Matthias woonde in dezelfde straat als Jan, slechts een paar huizen van hem verwijderd. "Oh, Jan," vertelde hij me, "die zit ergens op een speciale school. Hij komt maar af en toe eens naar huis en dan zie je hem vrijwel nooit buiten. Wij speelden vroeger veel samen op de straat, maar de laatste jaren gelijkt het er sterk op dat zijn ouders hem gewoon niet meer buiten laten."

Een paar maanden later vroeg Matthias me onverwacht "of ik nog steeds geïnteresseerd was in Jan." Hij vertelde me dat Jan ondertussen in een beenhouwerij werkte. "Dat kan toch niet? Daar is die toch nog veel te jong voor?" reageerde ik ongelovig. Maar hij legde mij uit dat hij met een leercontract werkte: één dag of zo per week naar school, de rest van de tijd werken.

Nauwelijks een paar weken nadien had ik hem dan toevallig opnieuw ontmoet. Dat was die keer, toen ik en Deborah met de fiets naar de film geweest waren. Nadat ik haar tot bij haar thuis vergezeld had, haastte ook ik mij naar huis. Plots merkte ik dat Jan voor mij uit reed.

Voor mij had het gevoeld alsof er niets veranderd was, alsof wij slechts een paar weken tevoren elkaar in het geheim in het kapelletje ontmoet hadden. Maar bij Jan was het geluk omwille van ons onverwachte weerzien al vlug omgeslagen in bittere verwijten.. "Je moet nu niet komen vriendelijk doen, nadat je eerst mijn leven totaal kapot gemaakt hebt!" had hij mij bars toegesnauwd.

"Is er iets?" riep Deborah bezorgd, toen ik bij haar kwam staan dansen.

“Wie is die jongen?" tierde ze in mijn oren, toen ze niet direct een antwoord kreeg.

Ik had Deborah pas later leren kennen. Zij wist amper iets van die episode uit mijn leven en kende Jan helemaal niet.

"Praat je er liever niet over?" drong ze gillend aan.

"Ach. Debbie, die jongen … wat zal ik zeggen? Dat was eens mijn hele leven. Maar da's nu duidelijk voltooid verleden tijd!" schreeuwde ik terug.

Toen liep ik helemaal rood aan bij de gedachte dat anderen misschien gehoord hadden wat ik riep. Deborah merkte het; begreep en zweeg.

"Trek het je niet aan Joch" zei ze even later, toen we terug op straat liepen. "Soms zou ik ook wel willen volwassen zijn. Een man; een huis; een goed werk; kinderen, weten waar je aan toe bent; gedaan met al die onzekerheid, ... maar jong zijn heeft toch ook wel een paar voordelen, hé !" En hup, weg was ze, recht in de armen van Niels.

Lachend aanvaardde ik de uitgestoken hand van Tom. "Tom," zei ik hem, "dit wordt de mooiste carnaval van ons leven!" En misschien was dat ook wel zo!

EEN
VANVAN
VAN VAN EEN
TIENERMEISJE BELEVENISSEN
BELEVENISSEN
EEN
BLOEDSTOLLENDE VAN
EENVAN
BELEVENISSENEENVANVAN EEN
EEN BLOEDSTOLLENDE VAN
VAN BELEVENISSEN
EEN TIENERMEISJE
EEN
VAN BLOEDSTOLLENDE EEN
VAN
TIENERMEISJE EEN VAN
VAN
BLOEDSTOLLENDE
BELEVENISSEN TIENERMEISJE BELEVENISSEN
VAN VAN BLOEDSTOLLENDE VAN
BELEVENISSEN
EEN
EEN VAN
EEN
EEN VAN
EEN
ImageChef.com

De Zigeuner

6. DE ZIGEUNER

"Zie me hier nu zitten" zei ik boos tegen Leonardo Di Caprio toen ik de deur van mijn slaapkamertje achter mij had toegeknald. Ach, ik had die stomme poster wel van de muur kunnen scheuren! Het duurde trouwens meer dan een poosje voordat ik volledig tot rust gekomen was. Pas toen ik mij veilig en wel op mijn bed had laten neervallen waren de emoties die ik zolang hardnekkig had teruggedrongen bovengekomen.

Ik was zowaar over mijn hele lichaam beginnen beven en de tranen waren zomaar uit mijn ogen beginnen lopen. Nochtans dacht ik helder en was ik mij volledig bewust van mijn omgeving. Het was precies of mijn hoofd en mijn lichaam van elkaar losgekoppeld waren. Dat is, tot ik zo verschrikkelijk begon te snikken en het langzaam tot mij doordrong dat ik door het oog van een naald gekropen was. "Kippenvel? Bah: kinderverhaaltjes over heksen en spoken die je in het werkelijke leven nog zo gauw niet zal ontmoeten. Wat ik meegemaakt heb, dat is pas echt griezelig!"

Maar jullie kennen me nog niet zo goed. Hoog tijd dus om mezelf voor te stellen: Ik ben Sarah. Mijn familienaam en juiste adres doen er niet toe. Maar als ik jullie verklap dat ik in een plattelandsdorpje woon en op vijf kilometer van huis in een klein stadje naar school ga, weten jullie toch al iets meer.

Wij hebben een keitoffe klas en zijn bij zowat iedereen in de school gekend als "de clan" omdat wij zo goed overeenkomen en steevast met de gekste ideeën komen aandraven als er wat te organiseren valt. De tofste van die toch al zo keitoffe klas, dat is Deborah. Die is gewoon "neig". Een ander woord bestaat daar niet voor. Laat Deborah nu toevallig in mijn dorp wonen en naast mij op de bank zitten, dan snap je het plaatje wel al beter, zeker: zij is mijn enige echte hartsvriendin. Aan haar kan ik alles kwijt. Zij aan mij trouwens ook. En als er iets te beleven valt, dan trekken wij daar samen heen. Eens hadden we zelfs hetzelfde lief. Op hetzelfde ogenblik. En die wist geeneens van iets. Maar ik wijk af, want dat is een ander verhaal!

Net als ik is Deborah helemaal weg van aerobic en ritmisch dansen. Als het weer het even toelaat trekken we daarvoor de zaterdag per fiets naar de stad. Na de les gaan we als het maar effen kan samen een ijsje eten of op jacht in het stadspark. Maar, ik moet toegeven: soms vallen we wel nog eens uit onze rol. Zoals die keer toen we zo'n knappe gast zaten te fixeren.

Deborah had hem eerst opgemerkt. Helemaal alleen aan een tafeltje bij "De Belleman". Wij dus naar het tafeltje pal daar tegenover. Deborah had al zeker vier keer met veel omhaal haar lange blonde haren mooi gestreken en minstens even vaak haar ene been over het andere gelegd. Maar niks. Geen reactie.

"Nu blijf ik hem aankijken tot hij niet anders meer kan" zei ze ferm, terwijl ze een paar denkbeeldige kruimels van haar jurk veegde. "Oho. Het wordt nog leuker!" voegde ze er snel aan toe en, vooroverbuigend naar mij: "Verwissel maar gauw van stoel, moet je eens kijken naar zijn vriend!". Dat was teveel gezegd natuurlijk. Ik mij dus omgekeerd en inderdaad: komt daar een beeld van een jongen plaats nemen naast onze prins charming. Even later proestten wij het beiden uit en vluchtten we giechelend weg van ons tafeltje. Gaven die twee elkaar bij wijze van begroeting geen kus op de mond!?

"Gaaf, niet?" klonk onverwacht een zachte stem juist achter ons. Geschrokken keerden we ons beiden om. Maar toen we de komische snoet zagen die Koen, de parkwachter, trok terwijl hij ons met parmantige stap en slap handje, veelzeggend knipogend voorbij stapte, giechelden wij ons haast werkelijk dood.

Achteraf realiseerden wij ons maar al te best dat die jongens het niét zo leuk moeten gevonden hebben dat wij ons daar zo verschrikkelijk aanstelden. Stiekem schaamde ik me daar zelfs een beetje voor. Ik ben er trouwens van overtuigd dat het ook Deborah niet zo goed zat. Maar de story was gewoon té goed om hem niet grappig te vinden.

Op maandag hadden wij de gebeurtenis dan ook in het lang en het breed aan de rest van de clan verteld. "Stop of ik stik!" smeekte Deborah, die

gewoon dubbel lag van het lachen toen ik iedereen voordeed hoe zij haar best had zitten doen om die jongen te lijmen.

De week daarna had vader ons gewaarschuwd voorzichtig te zijn wanneer we naar de aerobic gingen. Er stond namelijk een tijdelijk zigeunerkamp dicht bij de sporthal en blijkbaar waren er al een paar klachten wegens zwerfvuil en burenhinder.

Toen we voorbij de woonwagens reden, waren zowel Deborah als ik verschrikkelijk nieuwsgierig. We merkten dat er ook een paar jonge zigeuners deel uitmaakten van de groep.

"Hoe zouden die dat oplossen om naar school te gaan?" vroeg ik me luidop af.

"Misschien gaan die wel gewoon niet" opperde Deborah.

Even praatten wij nog na over de zigeuners. We fantaseerden over een leven met niets anders dan vakantie en elke week een ander panorama voor het venster. Eens in de kleedkamer, vergaten wij hen evenwel al gauw.

Na de les gingen we wat rondkuieren in het park. Ten minste, dat was de bedoeling geweest.

Op een van de draaimolentjes zat een jongen gitaar te spelen. Aangetrokken door de muziek, gingen we dichterbij.

"Kom, we zijn weg." zei Deborah, de schrik duidelijk hoorbaar in haar stem, toen ze merkte dat het een van de zigeuners was.

De daad bij het woord voegend, bleef ze zó onverwacht staan dat ik tegen haar opbotste. Van waar we stonden hoorden we dat de jongen zachtjes meezong met de muziek. Ik kende het melodietje niet en stond te

ver af om ook maar één woord te begrijpen van wat hij zong. De slepende manier waarop hij, de ogen gesloten, het liedje zong, gaf het iets treurigs. Melancholisch. Je voelde gewoon het heimwee trillen in de akkoorden. Geen haar op mijn hoofd dacht eraan om meteen verder te gaan.

"Da's cool, jong." fluisterde ik tot Deborah, terwijl ik mijn fiets neerlegde in het gras.

"Kom toch!" drong zij aan. "Dat is een bedelaar. Als je naar hem luistert, moet je hem straks nog geld geven ook. Anders krijg je geheid heibel! - ... En daarbij, waarom fluisteren wij eigenlijk?" merkte ze plots heel luid op.

Verschrikt bleven wij alle twee onbeweeglijk staan, want met een schok hief de zigeuner het hoofd op. Even keek hij in onze richting. Gelukkig zag hij er helemaal niet boos of gestoord uit. Ik raapte dus al mijn moed samen en zette mij stilletjes neer op het andere draaimolentje.

"Je gaat hier toch niet blijven zitten?" vroeg Deborah ongelovig. Zij was er duidelijk nog altijd niet gerust in. "Shit," bedacht ze in één adem door: "ik moet moeders schoenen afhalen bij de schoenmaker. Straks is die gesloten. Dan krijg ik de wind van voor natuurlijk. Kom, wij zijn hier gauw weg!"

Ik was helemaal in de ban van de muziek. Gevangen zoals de ratten van Hameln. "Ga jij er maar alleen om," hoorde ik mezelf antwoorden: "ik wacht hier wel op jou."

"Je meent het niet!" kreunde Deborah nog. Maar ze kende me wel beter dan dat.

Toen ze wegreed, keek de zigeuner voor de tweede keer op. Terwijl hij op zijn gitaar de juiste toon zocht voor het volgende liedje, keek hij mij heel lang aan. Aangezien ik daar duidelijk toch naar hem zat te luisteren, kon ik moeilijk zo rap iets anders vinden om mijn aandacht op te richten. Een eeuwigheid lang keek ik in zijn gitzwarte ogen. Tot hij ze sloot en nu met luider stem een ritmisch liedje inzette. "Spaans." dacht ik. Af en toe verstond ik wel een woord. "Bonita" en "Amor" en zo. "Zouden die zigeuners thuis ook Spaans praten? Zouden ze eigenlijk wel iets anders dan Spaans spreken?" Gek dat een mens aan dergelijke dingen denkt!

Eigenlijk miste ik Deborah wel. Er was buiten ons niemand te bespeuren in het park, merkte ik op. Tot overmaat van ramp vielen plots een paar dikke regendruppels op mij. In minder dan geen tijd was de lucht volledig zwart. Tegen de tijd dat ik rechtgesprongen was en mijn fiets had rechtgetrokken, was de zigeuner in geen velden of wegen meer te bespeuren. "Waar was die zo vlug verdwenen?" vroeg ik me nog af. Maar veel tijd om daar naar te gissen kreeg ik niet, want het water viel ondertussen al met bakken naar beneden.

Achter mij klonk plots het gebrom van een wagenmotor. Zonder om te kijken spurtte ik echter verder richting uitgang. "Kom, spring in! Laat je fiets maar liggen. Haast je!" Verwonderd keerde ik me om. Opgelucht herkende ik Koen, die als een witte ridder met zijn wagen het gazon was opgereden om mij te redden.

Ik liet mijn fiets vallen waar hij viel en sprong in de auto. Het water liep uit mijn haar, mijn gezicht af. Ongelooflijk hoe iemand op zo’n korte tijd zo door en door nat kan worden!

Koen had de wagen ondertussen onder een paar bomen geparkeerd. Buiten zag je nauwelijks een hand voor je ogen. Toen de eerste bliksemschicht door de lucht kliefde, onmiddellijk gevolgd door de helse knal van de donderslag, moet ik wel zo'n vijftien centimeter opgesprongen zijn.

"Hier, da's betere muziek," lachte Koen en met een grote zwier draaide hij de knop van de radio volledig om, zodat ik helemaal meedaverde met de keiharde muziek.

"Een handdoek heb ik niet, zeemeerminnetje," riep Koen geamuseerd boven de muziek uit. "Maar dat hoeft eigenlijk niet. Ik vind je best mooi zo!" Zijn blik volgend, realiseerde ik mij verschrikt dat mijn doorweekte T-shirt overal aan mijn lichaam kleefde. Verlegen probeerde ik vruchteloos om hem wat los te trekken. Het mocht niet helpen: hij leek enkel nog meer te plakken.

"Hier, trek mijn pull maar aan", bood Koen hoffelijk aan. Van de achterbank viste hij een grote pull. Dankbaar wilde ik die aantrekken, maar zo had Koen het blijkbaar niet bedoeld: "Toch niet over die natte T-shirt?" schreeuwde hij gemaakt verontwaardigd boven de muziek en de regen uit. Het volgend ogenblik zaten zijn handen overal aan mijn lichaam en probeerde hij mijn T-shirt omhoog te trekken en mij tezelfdertijd onstuimig te kussen.

"Doe nu niet alsof je het niet leuk vindt!" negeerde hij mijn verweer. Ik schreeuwde en sloeg en schopte zoveel ik kon, maar mijn stem ging totaal ten onder in de muziek en in het geluid van het onweer. In de enge binnenruimte van de auto kon ik geen kant uit. Hoe ik mij ook verzette: overal botste ik tegen zijn schaapachtige grijns en voelde ik hoe zijn sterke handen mij terugdrongen.

“Help! Help!" gilde ik nog toen hij mijn armen naar achter wrong. Ik hoorde echter mezelf nauwelijks roepen.

Koen lag al half over mij en sloot mijn mond met de zijne af. Ik kreeg gewoon te weinig lucht zo, dus verzette ik mij nog krampachtiger. Op een

bepaald ogenblik werd het zwart om me heen. Of alleszins toch bijna zwart. Ik kreeg het hoe dan ook alsmaar benauwder.

Net op het ogenblik dat ik me voelde wegzinken, gebeurde er iets vreemd: Plots was Koens gewicht weg en zoog ik hijgend, met pompende longen verse lucht naar binnen. Ik keek verwilderd om me heen. Aan de bestuurderskant stond de deur van de auto open. Koude, vochtige lucht waaide de wagen binnen. Naast de auto stond een gebogen gestalte in de nog steeds neergutsende regen verwoed vuistslagen uit te delen aan iemand in het gras.

"De zigeuner!" besefte ik. "De zigeuner heeft mij gered!"

Maar eigenlijk kwam dat besef pas later, want nog altijd door paniek bevangen, opende ik de wagendeur aan mijn kant, liep met knikkende knieën naar mijn fiets en koerste zo snel als ik kon wenend naar huis.

Niet één enkele keer heb ik omgekeken tijdens de rit. Thuis gekomen, was ik al blij dat mijn ouders nog niet terug waren van hun wekelijkse winkeldag. Zo kon ik mijn verschrikkelijk gehavende T-shirt stiekem in de vuilniszak moffelen en in een warm bad langzaam bekomen van mijn belevenis.

Tussendoor belde Deborah. Die had de goede inval gehad om van bij de schoenmaker naar haar ouders te bellen om ons te komen afhalen. Toen ze mij in het park niet meer aantroffen, waren ze wel wat ongerust geweest. "Je weet immers maar nooit, met die zigeuners," verklaarde Deborah, opgelucht mij thuis te vinden.

Ondertussen is het dus wel al zondagavond. Mijn lichaam doet nog overal pijn, maar voor het overige voel ik me alweer goed. Deze morgen heb ik alles opgebiecht aan mijn ouders. Gisteren kón ik dat gewoon niet. Maar gans de nacht heb ik liggen aan die zigeunerjongen denken. Ik moest gewoonweg weten hoe het gebeurde voor hem afgelopen was. Bovendien vond ik dat Koen hier zomaar niet mocht mee wegkomen ook. Een dezer dagen randde hij misschien een ander meisje aan en er zouden niet altijd zigeuners in de omtrek zijn om hem tegen te houden!

Samen met mijn pa ben ik onmiddellijk nadat ik mijn verhaal gedaan had naar de woonwagens gereden. Ik denk dat mijn pa ook verwonderd was toen bleek dat die mensen gewoon Nederlands praatten.

En die zanger? Die heet gewoon Jos! Hij had zich onder de draaimolen verstopt voor de regen, maar moest daar vluchten omdat het water binnenliep in zijn schuiloord. Toen hij opmerkte wat er in de wagen gebeurde, was hij mij meteen te hulp gesneld.

Bijna had hij zelf slagen gekregen. Maar toen had hij zijn gitaar als wapen gebruikt om zich te verdedigen en daarna had hij het op een lopen gezet. Tot in het zigeunerkamp zou Koen hem toch niet durven achtervolgen, wist hij. Hij was wat blij ons te zien, want hij vreesde dat Koen de politie op hem zou afsturen.

Vader heeft Jos beloofd dat wij zelf naar de politie zouden gaan en hem geld gegeven om een nieuwe gitaar te kopen. Jos aanvaardde slechts de helft van het bedrag dat papa hem toeschoof. "Ze was toch totaal versleten" zei hij. Tegen de tijd dat jullie dit lezen, zit hij zeker en vast alweer in een andere stad zijn liedjes te spelen.

Na een tas sterke koffie zijn wij dan zelf ook echt naar de politie getrokken om proces-verbaal te laten opmaken van het gebeurde.

En Koen? Wel, als de politie iets aanvangt met mijn relaas, dan schrijf ik later misschien wel nog eens een vervolgje. Een ding weet ik wel zeker: Wanneer ik dit verhaal morgen op school vertel, gelooft mij niemand!

Tenminste, als ik het tegen dan al zonder wenen kan vertellen!

Jonathan

7. JONATHAN

Ik ben vanmorgen met Deborah naar de markt geweest. Op dit eigenste ogenblik declareert zij mij waarschijnlijk knettergek. En het ergste is: ik kan haar niet eens totaal ongelijk geven.

Terwijl wij tussen de kraampjes door laveerden, kreeg ik plots een por in mijn zij van Deborah. "Kijk daar eens," zei ze gewoon. Ze moest al niet meer wijzen. Ik had hem ondertussen ook opgemerkt: Jonathan! Ik zag meteen gewoon niets of niemand anders meer.

Hij was met een meisje dat ik niet kende. Een mooi meisje bovendien. Het gaf mij een steek hen zo gezellig te zien kuieren. Jonathan! Jongens nog aan toe. Mijn hart klopte ik mijn keel.

"Gek, ik ben gek!" dacht ik, maar ik bleef kijken. En jawel: alsof hij mijn blik voelde, draaide hij zich half om en keek om zich heen. Ik wilde mijn hand opsteken. Ik wilde hem toewuiven. Maar om de een of de andere reden kon ik hem alleen maar aankijken. "Hij moét me zien, nu" flitste het door mijn hoofd. Maar zijn blik gleed over mij heen en vervolgde zijn baan zonder ook maar het minste teken van herkenning. Even keek hij nog verder rond en keerde zich dan tot die griet met haar pekzwarte haren en superkort rokje en kuierde verder met haar.

"Dat was toch Jonathan, hé?" vroeg Deborah op zo'n onschuldige toon dat ik gewoon wist dat ze mijn ontreddering gemerkt had en er zich stiekem in verkneukelde dat hij mij heel letterlijk niet had zien staan. “Bah!" antwoordde ik gewoon en haalde mijn schouders op. Maar gevangen in de mensenstroom, bleef ik de licht bruine haren volgen die voor mij in de menigte opdoken en weer verdwenen.

“Jonathan!" Mijn anders zo luidruchtige klepel was stilgevallen. Ik dacht gewoon aan niets dat ik had kunnen zeggen. Ik kón ook aan niets denken, want mijn kop zat vol van Jonathan. En terwijl Deborah aan een kraampje handtassen stond te keuren, stelde ik treurig vast dat ik hem uit het oog verloren was. Of niet? Was hij dat ginder? Zonder er bij na te denken, stond ik mij te rekken op de punten van mijn tenen in de hoop om toch nog een glimp van hem op te vangen.

Oh, wat voelde ik me plots belachelijk toen ik hem inderdaad opnieuw opmerkte: terwijl dat zwartje met een marktkramer aan het praten was, stond hij mij namelijk openlijk ook te observeren! Toen onze blikken elkaar kruisten, zag ik een beweging in zijn ogen die me één tel lang deed denken dat hij op mij zou toekomen; mij zou vragen hoe het met mij was en wat ik het voorbije anderhalf jaar gedaan had. Maar neen, hij wachtte gewoon tot hij zeker was dat ik hem opgemerkt had en wendde vervolgens gewoon zijn blik weer af. Even later was hij uit mijn gezicht verdwenen. Misschien opnieuw voor anderhalf jaar ... of voor langer?

Ondertussen heeft hij toch maar mijn dag volledig om zeep geholpen! Hoe onnozel van mij! Een jongen waar ik in geen eeuwigheid meer mee gesproken heb. Die ik nota bene zelf de bons heb gegeven! Gewoon, gezien op de markt, ook nu géén woord mee gewisseld en zie me hier zitten: ervan overtuigd dat ik deze ontmoeting mijn leven lang niet meer vergeet!

Maar geef toe: het leven is raar! Zo'n twee jaar geleden ging ik op een van de allereerste warme avonden van het jaar Deborah roepen om te gaan wandelen.

Eerst zag het er naar uit dat ik geen geluk zou hebben die avond. Er was bezoek bij Deborah. Maar achteraf gezien viel dat nog best mee, want het was haar kozijn Dimitri met zijn ouders en een vriend van hem. "Jonathan, om U te dienen, Mevrouw!" zei die gekscherend toen hij aan mij werd voorgesteld.

Nu heb ik nooit in Liefde op het Eerste Gezicht geloofd; maar toen en daar moest ik passen voor de overmacht. Niet dat Jonathan nu precies zó mooi , intelligent, vriendelijk, leuk of opvallend was. Maar iets in hem klikte met iets in mij. Zó hard, dat ik dacht dat iedereen die "Klik" kon horen. Nog voor ik één enkel woord met hem had gewisseld, wist ik het al: ik was verloren!

De volwassenen hadden er geen bezwaar tegen dat de jongens ons vergezelden op een korte wandeling. Zodra wij buiten waren, was het direct alsof Jonathan en ik alleen aan het wandelen waren: Toen wij eenmaal beginnen vertellen waren, was er geen stoppen meer aan: we praatten honderd uit over de natuur, onze hobby's, de school, ... Op de smalle weidepaadjes liepen we dicht bijeen, een beetje afgezonderd van Deborah en Dimitri, die gelukkig onmiddellijk in de gaten hadden dat ze ons best niet stoorden. En al die tijd gingen de vlindertjes in mijn buik tekeer zoals nooit voorheen.

Terwijl we wat stonden te praten, keerde Jonathan zich op een gegeven ogenblik naar mij. Ik heb nooit goed begrepen wat mij toen overkwam. Maar de woorden bleven gewoon in mijn keel steken en ik kon mijn blik niet vrijmaken van die van hem. De elektrische vonken schoten bijna

zichtbaar en alleszins heel goed voelbaar over en weer tussen ons. Ik bekommerde mij niet meer om mijn omgeving, hoorde niets meer en zag enkel die mooie, vriendelijke ogen van hem. Toen nam hij zacht mijn hand en kuste mij op de mond. Zacht en teder eerst. Maar al vlug stonden we daar in een hartstochtelijke omhelzing te kussen. Jezus, ik dacht dat ik ter plekke dood ging blijven!

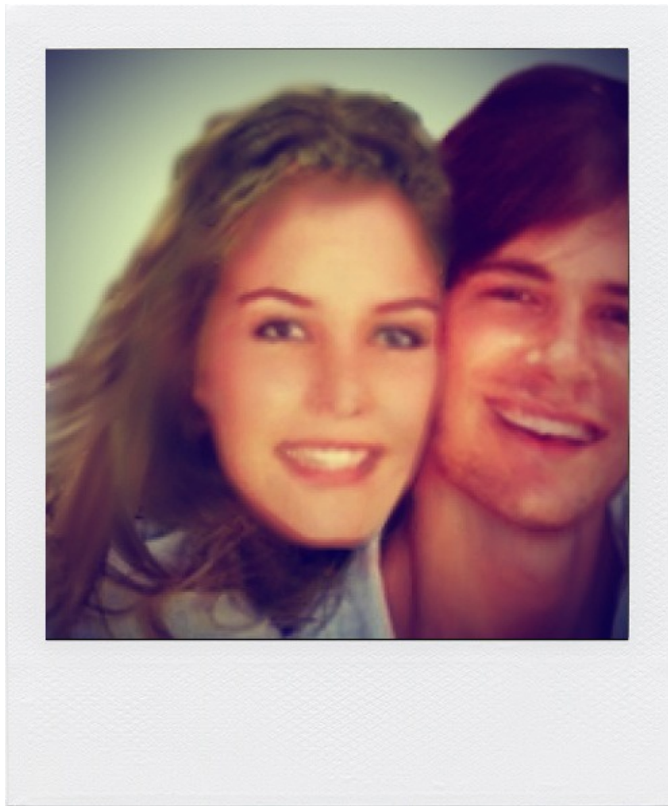
Sinds die avond ging mijn leven als maar meer in het teken van Jonathan verlopen: Ik vertrok vroeger naar school om hem voor de school te kunnen ontmoeten. Eens ik op school was, zat ik al van ’s morgens te wachten op de verlossende bel, waarna ik recht naar onze afspraakplaats sprintte.

Als het even kon, zag ik hem ook 's avonds nog, want dan kwamen wij een paar honderd meter van bij ons samen met een drietal meisjes uit de buurt en elke avond opnieuw was nu ook Jonathan van de partij. En natuurlijk sloegen wij zeker geen weekend over: wandelen, dansen in de jeugdclub, naar het bal van de voetbal, ... ik leefde als in een trance.

Jonathan en ik vertelden alles aan elkaar. Nooit voorheen was ik met iemand zó close. Achteraf gezien was het gewoon een beetje té. En dat vonden steeds meer mensen uit mijn omgeving toen ook al.

Thuis bleef onze vriendschap niet lang een geheim. Het liep gewoon van me af! Mijn ouders bleven heel lang denken dat Jonathan mij enkel 's avonds zag en vonden onze relatie in het begin best prettig. Maar al vlug groeide hun bezorgdheid.

“Wie is die blonde jongen die bijna elke avond bij jullie staat?” vroeg vader op een avond, nadat ik terug thuis kwam van een afspraakje met Jonathan. “Oh, gewoon een vriend.” maakte ik er mij vanaf. Toch was het overduidelijk dat mijn antwoord hem niet gerust gesteld had. Ik kreeg moeilijker toestemming om ergens heen te gaan, merkte ik. Naar de film of zo mocht ik al helemaal niet meer! Steeds meer bleek tijdens het weekend een familiebezoekje gepland waar ik absoluut mee naartoe moest. Bovendien kreeg ik ’s avonds voortdurend belachelijke karweitjes op te knappen en moest ik om de haverklap bevestigen dat ik wel genoeg studeerde.

Deborah had de zaak in het begin best avontuurlijk gevonden, maar na een tijdje kreeg ze een afkeer van Jonathan. "Je bent altijd bij hem of op weg naar hem toe en als dat niet zo is, praat je alleen maar over hem. Gaan we dan samen eens uit, zitten jullie de godganse tijd in elkaars ogen te kijken en zit ik er alleen maar bij voor spek en bonen!"

Echt vervelend werd het, toen ik in school een paar verwittigingen kreeg van een juf die iedere morgen voorbij onze vaste afspraakplaats reed. Ik verdenk er haar sterk van dat zij trouwens mijn ouders waarschuwde, want kort daarna legde vader mij een tijdelijk uitgangsverbod op. Ik had nu thuis bijna alle dagen ruzie! Iets dat vroeger

ondenkbaar geweest was. Natuurlijk kregen Jonathan en de slechte invloed die hij zogezegd op me uitoefende van alles en nog wat de schuld!

Door iets dat zó mooi begonnen was, werd mijn leven plots een echte hel! Aanvankelijk had dat alles een omgekeerd effect. Ik klampte me vast aan Jonathan en zwoer dure eden: niemand zou ooit onze liefde kapot krijgen!

Maar zoiets zeg je niet, tenzij je voelt dat die liefde inderdaad echt bedreigd wordt. En dat was ook zo. Wij zagen elkaar minder en de pret verdween voor een groot deel uit onze ontmoetingen. Wanneer ik terugdacht aan de eerste maanden, was het alsof we dan altijd gelachen hadden, alsof elke ontmoeting tezelfdertijd spannend en prettig geweest was. Gaandeweg ging het leuke eraf. Jonathan verraste me ook niet echt meer. We zagen elkaar nog dagelijks voor en na school. Maar in plaats van ons te vermaken, verborgen wij ons nu in een smal steegje, waar de juf ons niet kon vinden. Daar kusten we wat, maar voor het overig voerden wij vooral heel ernstige gesprekken.

Zo kwam de avond dat mijn favoriete popgroep optrad in een reuzentent die ze in onze wijk hadden opgericht. Iedereen ging er naartoe, dus konden mijn ouders mij moeilijk verbieden om ook te gaan. Wel deden ze me op voorhand beloven "dat ik me zou gedragen".

De avond kreeg er iets onwezenlijks door: Jonathan en ik konden wel praten, maar een knuffel was niet mogelijk. Met zowat alle buren hier verzameld, zouden we sowieso wel voorzichtig geweest zijn, maar nu zag ik in elke buur een mogelijke spion. Natuurlijk merkte Jonathan ook wat er aan de hand was en gedroeg hij zich eerder stil en afstandelijk. De hele situatie leek mij met de minuut onnatuurlijker en ik ging er mij steeds minder goed bij voelen.

Het was al donker toen ik de tent verliet om naar toilet te gaan. Op de terugweg, merkte ik dat Jonathan mij gevolgd was en mij tussen de bomen opwachtte. Vanzelfsprekend stapte ik meteen op hem toe. Blijkbaar was hij ervan uit gegaan dat de duisternis ons voldoende bescherming bood, want meteen omhelsde hij mij en wilde hij me kussen.

"Stel je voor dat iemand ons ziet!" panikeerde ik.

“Hier??”

Iets in de toon van zijn stem ergerde mij. Alsof ik het nog niet moeilijk genoeg had moest hij zo nodig ook nog eens het slachtoffer spelen! Plots werd het mij allemaal teveel en vertelde ik hem wat ik al een tijdje gedacht had: dat het beter was dat we elkaar niet meer zagen.

Hij had niet geantwoord. Me enkel met grote ogen aangekeken. Ondanks de duisternis, zag ik dat zijn gezicht vertrokken was van de emotie, zijn mond een strakke rechte lijn, zijn ogen star gefixeerd op die van mij. Een hele tijd stonden we daar zo elkaar aan te kijken. Langzaam drong de kilte van de avondlucht door mijn klederen en deed me huiveren van de kou. "Kom," zei ik zacht, "we gaan binnen."

“Sarah!" zei hij toen moeizaam, met een heel vreemde stem en hij nam mijn beide schouders vast en trok me tegen hem aan.

Op dat ogenblik voelde ik me hélemaal koud. Van buiten én van binnen. Ik wist dat mijn beslissing, nu ze uitgesproken was, definitief was. En Jonathan voelde het ook. Hij liet me los, zette een stap achteruit en zei dan heel kordaat: "Als dat is wat je wilt, heb ik hier niets meer te zoeken!"

Maanden hadden we elkaar elke dag gezien, alles verteld, élke emotie gedeeld en nu, plots, waren we weer vreemden voor elkaar geworden. Was hij boos? Was hij droevig? Wellicht beide. Hoe dan ook, nog even bekeek hij mij, toen keerde hij zich om en stapte de donkere avond in. Weg uit mijn leven. Even plots en onverwacht als hij erin verschenen was. Weg! Het leek zo totaal onnatuurlijk op dat ogenblik, dat ik ondanks de kou niet meteen terug de tent in kon stappen. Het was alsof ik hem nog zag staan op de plek waar hij mij had staan aankijken voordat hij weg gestapt was.

Als ik al gedacht had dat al mijn zorgen van de baan zouden zijn door Jonathan de bons te geven, kwam ik toch bedrogen uit. Ik was boos! Boos op mijn ouders. Boos op Deborah. Boos op de andere meisjes uit de buurt. Boos op de directrice. Boos op de hele school, de hele straat, de hele wereld.

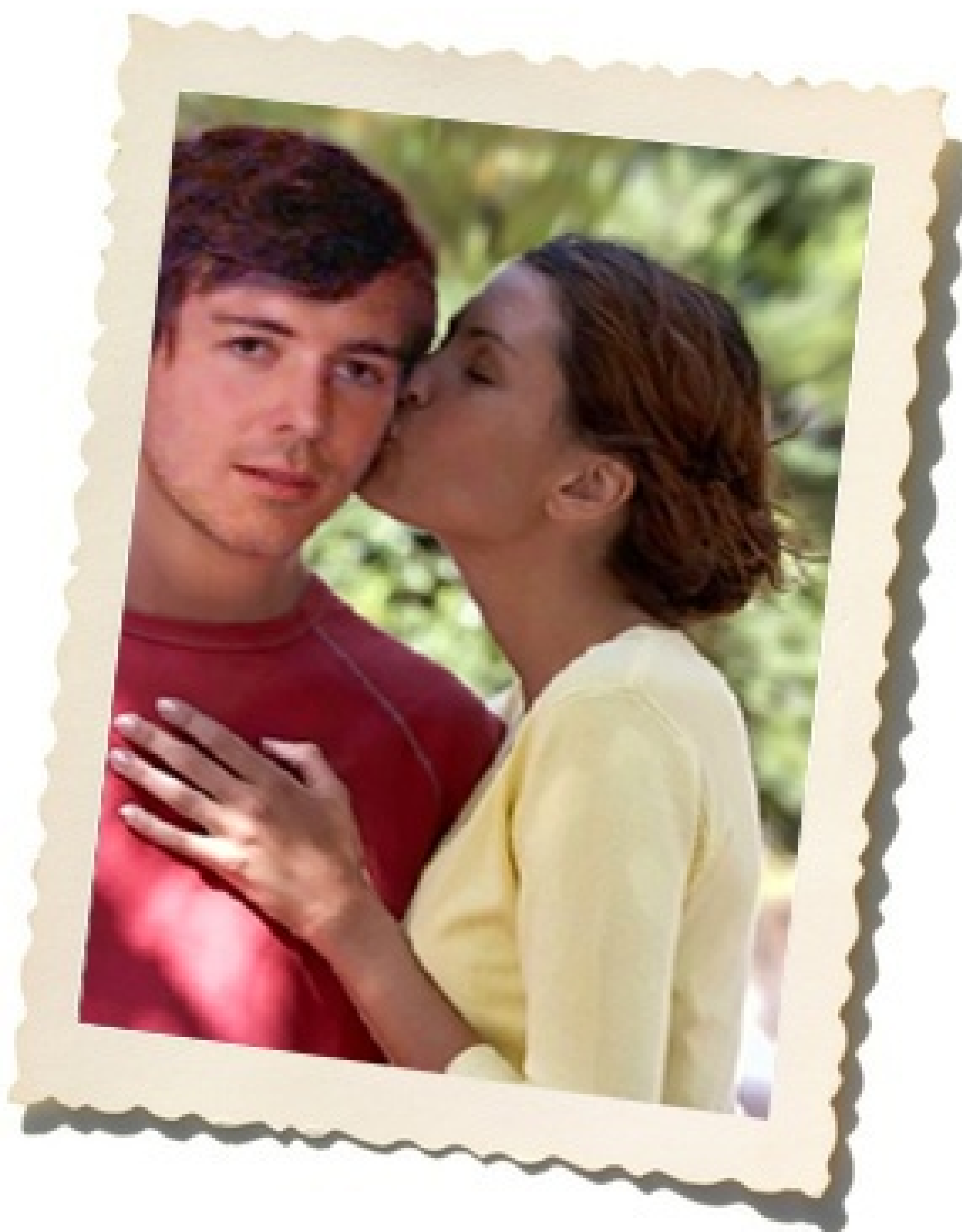
Want zij hadden dat mooie, dat tussen Jonathan en mij bestond, kapot gemaakt! Zij, zij, zij! !

Mijn leven was er des te leger om, mijn dagen en avonden des te saaier. Niemand wachtte mij op voor of na de les. Niemand kwam 's avonds naar onze straat om mij te zien. Ik was alleen! Nooit voordien was ik zó alleen geweest. Telkens ik naar school reed of 's avonds buiten kwam, verwachtte ik stiekem hem te zien staan met zijn halflange haren en zijn eeuwige jeans, de fiets in de hand. In de jeugdclub zou hij zijn, wist ik. Maar hij was er niet. Nergens. Nooit.

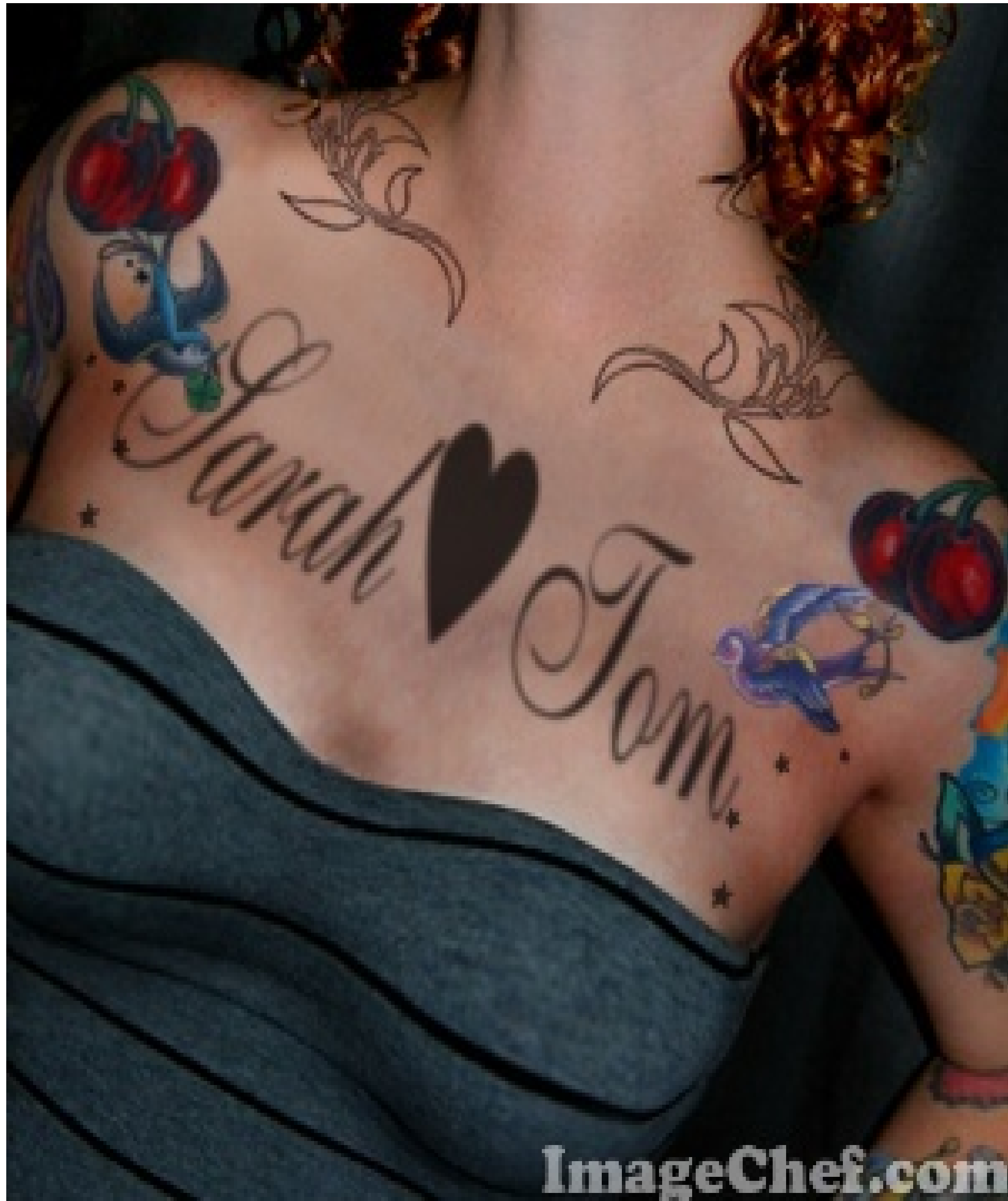
Anderhalf jaar lang leek het alsof hij opgehouden had te bestaan. En gaandeweg verdween dat beetje dubbelzinnige hoop hem terug te ontmoeten.

Nu ik hier op mijn kamertje zit en eindelijk die foto's en die brieven heb opgeruimd, verwondert het mij hoe lang anderhalf jaar eigenlijk is. Hoeveel er in een mensenleven gebeurt op 18 maanden.

Vandaag heb ik Jonathan gezien. Ondersteboven ben ik ervan. Nog steeds. Maar dit weet ik: de volgende keer dat ik hem ontmoet - als je dat zo kunt noemen - hoef ik mij niet meer te rekken. Een mens houdt het niet voor mogelijk en toch is het zo: na al wat we samen hadden, zijn we vreemder voor elkaar dan twee totaal onbekenden!

Tom

8. TOM

Terwijl ik me zogezegd ijverig concentreerde op die stomme wiskundeoefening, kon ik met enige moeite door mijn make-up spiegeltje zien wat er zich achter mij in de klas afspeelde. Dus ook hoe Nathalie samen met Tom aan de oplossing werkte. Blijkbaar vermaakten ze zich daarbij enorm! Mijn maag kromp er gewoon van samen.

Toen ik in september nieuw in de klas gekomen was, had Tom dadelijk mijn aandacht getrokken. Hij was een zeer opgewekte, opgeschoten jongen, die een soort brutale openhartigheid uitstraalde. Bovendien was hij niet alleen lenig en sterk, maar bleek hij ook een van de beste leerlingen van de klas te zijn.

Op de speelplaats hadden we al een paar keer samen gepraat en al vlug had ik gemerkt dat hij mij speciaal opzocht. Vanzelfsprekend had Deborah meteen door dat er iets bloeide. Zij hield zich trouwens niet in om mij aan te moedigen: “Hij is knap en grappig en de overige jongens kijken naar hem op, wat wil je meer?” vroeg ze op een dag toen wij na de school samen naar

huis fietsten. Ik zweeg, maar toen Ann twee weken later de ganse klas op haar verjaardagsfeestje had uitgenodigd, zag ik mijn kans.

Wat ik gehoopt had, gebeurde inderdaad: Al meteen bij de eerste dans had hij mij gevraagd. We hadden heel dicht tegen elkaar aan gedanst en toen ik mijn hoofd had opgeheven om hem iets te vragen, had hij mij gekust. Het was alsof een elektrische schok door mij heen ging. Ik voelde mijn benen trillen en wist wel zeker dat hij mijn hart hoorde kloppen in mijn keel!

Sindsdien waren we niet meer te scheiden geweest. Maandenlang had ik als in een droom geleefd. Tom wachtte mij 's morgens op om met mij naar school te fietsen en was in de klas naast mij komen zitten. De klasgenoten hadden hun afgunst niet onder stoelen of banken gestoken, maar dat had mijn geluk er enkel groter op gemaakt. Soms, als hij tijdens de les zijn been zacht tegen dat van mij aandrukte of stiekem mijn hand streelde, dacht ik dat mijn hart het zou begeven. Dit was gewoon té mooi om mogelijk te zijn!

Tom mocht dan wel bij momenten een grote druktemaker zijn, hij was tezelfdertijd veel ernstiger dan ik gedacht had. We hadden prachtige, lange gesprekken over van alles en nog wat en altijd opnieuw verrastte het mij hoe gelijklopend wij dachten. Terwijl wij aan het praten waren, kon hij mij zo intens aankijken, dat ik soms het gevoel had dat ik mij helemaal verloor in zijn ogen en dat op zo'n ogenblikken niets belangrijker op de wereld bestond dan die doordringende blik van hem.

Tom. Hij was mijn laatste gedachte bij het slapen gaan en mijn eerste bij het ontwaken. Van de eerste letter van onze namen had ik een embleem gemaakt dat gaandeweg terug te vinden was op elke schrift of boek die ik in handen kreeg.

Een tijdje had ik het zelfs op haar arm gedragen. Als een waardevol geheimpje, verborgen voor iedereen. Het gaf mij een gevoel van warme en tedere verbondenheid. Het was alsof hij zo altijd een beetje bij mij was.

Soms, als ik thuis aan het leren was, legde ze ik mijn hand op dit teken van de band tussen ons en dan voelde ik zijn warmte. Meteen ging het studeren een stuk gemakkelijker.

Waar ik vroeger van bij het begin van de week trachtte naar de weekends, was het nu net andersom. Tijdens het weekend kon ik immers slechts een paar uur bij hem zijn. En dan nog enkel indien ik mocht uitgaan. Zonder David mocht dat niet, en dan zag ik Tom het ganse weekend niet. Soms zelfs in het geheel niet.. Papa mocht mij dan wel trots “zijn zonnestraaltje” noemen, maar tijdens dergelijke weekends was ik eerder de donderwolk in huis.

Nooit had ik geweten dat je iemand zo erg kon missen. Het leek wel of ik slechts een halve mens was zonder Tom. Op zaterdag- en zondagmorgen bleef ik langer in bed, wat ik vroeger nooit gedaan had. 's Namiddags bleef ik ook langer in bad liggen en de zondagavond ging ik zowaar vroeger naar bed. Zo hoopte ik de tijd die ons scheidde korter te maken.

De kerstvakantie vooral was één grote kwelling geweest. Het leek of ik thuis met niemand meer kon opschieten. Geen wonder ook:: slechts twee keer had ik Tom gezien op die veertien dagen. Welk meisje werd op mijn leeftijd nog zo kort gehouden als ik?

Met mijn ouders durfde ik over mijn gevoelens niet praten. Die zouden toch alleen maar lachten met mijn "kalverliefde" en vast en zeker met een hele reeks wijze raadgevingen en waarschuwingen komen aandraven. Over Tom durfde ik het daarom thuis al helemaal niet te hebben, uit schrik dat ze uit de manier waarop ik over hem sprak zouden begrijpen dat er iets tussen ons was. Enkel bij tante Marleen kon ik mijn hart uitstorten.

Toen ik voor de zoveelste keer over Tom aan het vertellen was, had die zowaar voorgesteld om met hem bij haar eens langs te komen! Ik was wild enthousiast geweest bij de gedachte alleen al. Stel je voor: ik met mijn vriend op officiëel familiebezoek bij mijn tante!

Toch waren wij er nooit geraakt. Niet dat Tom niet zou gewild hebben, maar amper een goede maand nadien, had ik het uitgemaakt met Tom.

Boos legde ik het spiegeltje neer en probeerde me opnieuw te concentreren op de opgave. Maar het lukte niet. Zelfs niet nadat ik mezelf nog maar eens verzekerd had dat Tom absoluut niets had met Nathalie. Nathalie was nota bene een van mijn beste vriendinnen! Ik zuchtte diep en legde nu ook het potlood neer waarop ik nerveus beginnen kauwen was.

"Maak jij de oefening maar aan het bord, Tom. En vertel er maar bij hoe je de opgave aangepakt hebt." hoorde ik de stem van de leraar. Die had natuurlijk ook gemerkt hoe die twee zich zaten te amuseren!

Tom schreef de oefening op het bord met zijn gebruikelijke flair. Af en toe onderbrak hij om een woordje uitleg te geven. "Yes, " dacht ik, "Yes, hij kijkt naar mij!". Telkens onze blikken elkaar kruisten, voelde ik me week worden. "Ik hou van hem. Oh, Lieve God, wat hou ik van hem" dacht ik. Gelukkig was het bijna recreatietijd en daarna natuurkundeles in het labo. Daar had ik mijn vaste plaats naast Tom gehouden, waardoor fysica meteen een van mijn lievelingsvakken geworden was!

Na school reed ik recht naar tante Marleen. Ik voelde mij gewoon té verward om naar huis te rijden en had Deborah gevraagd om mama te laten weten dat ik eerst even bij tante Marleen langs ging. Aan studeren moest ik nu zelfs helemaal niet denken, wist ik.

Hoe kon dit toch? Ziek zijn van L.D.V.D. voor een jongen waarmee ik het zelf had uitgemaakt? Wetend dat ik hem meer dan waarschijnlijk met een vingerknip kan terugkrijgen wanneer ik dat zou willen!

Het ergste van al was wel nog dat ik week na week voelde hoe mijn liefdesverdriet maar niet wilde slijten. In tegendeel: het werd enkel maar groter en erger!

Dat wij in dezelfde klas zaten, maakte het allemaal niet gemakkelijker. Hoe kon ik toch zo jaloers zijn van elk vriendelijk woord dat hij tot iemand anders richtte? Hoe was het mogelijk dat die jongen een echte obsessie voor mij geworden was?

Al zijn brieven had ik zorgvuldig bewaard en in mijn dagboek zat één foto: die van Tom! Elke dag en elke nacht dacht ik aan hem. “De ganse dag en de ganse nacht!” bedacht ik bitter. Op school zocht ik hem op en na school miste ik hem en droomde ik van hem. "Ik moest wel goed gek zijn!"

"Maar, meisje, wat zie je eruit! Kom gauw binnen!" verwelkomde tante Marleen mij verrast. Nadat ik zekerheidshalve naar huis had getelefoneerd om mama gerust te stellen, probeerde ik mijn gedachten op een rijtje te zetten. "Ik voel me te jong, Tante. En hij is veel te zwaartillend. In het geheel niet zoals je zou verwachten als je hem ziet. Je weet gewoon niet wat je aan hem hebt:: het ene moment is hij de clown van het circus of is hij zo ongemanierd en brutaal als een hond en het volgende ogenblik is hij de attentste en tederste jongen van de wereld.” Tante Marleen had verse koffie gezet en luisterde aandachtig, zonder mij te onderbreken. Dat deed deugd. Dus stortte ik mijn hart helemaal uit:: “ik wil nog niet aan een ernstige relatie beginnen. Ik ben nog bijna niet uit geweest ... en daarbij, hij brengt me in de war, tante. Oh, wat haat ik hem!"

"Ik merk dat je er helemaal van overstuur bent, Sarah. Zo’n situaties kunnen je helemaal uit je evenwicht brengen, hé?”

Ik knikte en sipte aan mijn koffie. Het wenen stond mij nader dan het lachen.

"Wil je weten wat ik erover denk?" vroeg tante Marleen plots.

Toen ik "ja" had gezegd, vertelde ze tot mijn grote verbazing hoeveel bewondering ze voor mij had. Ik was nog meer verwonderd toen ik hoorde

waarom: “Onbewust heb je de juiste keuze gemaakt”, bevetigde tante: “je hebt het uitgemaakt met Tom op het ogenblik dat de relatie te ernstig werd voor jullie leeftijd. Je hebt overschot van gelijk wanneer je zegt dat je je nog wil vermaken. Maar niet alleen dat:: je zal heel waarschijnlijk ook nog een paar jaar studeren. Als die jongen nu al van je verlangt dat je je vast aan hem bindt, loopt hij gewoon zichzelf voorbij. Voor een ernstige verkering is het nog veel te vroeg!"

Ik knikte stilletjes. Het deed goed te horen dat mijn argumenten gedeeld werden door tante Marleen en te voelen dat zij achter mij stond.

“Als jullie echt zoveel van elkaar houden als jij nu denkt en voelt, dan bestaat er een kansje dat jullie later nog samenkomen," stelde die mij vervolgens gerust, "maar dan moet je nu wel volledig kunnen loslaten. Je kunt het niet tegelijkertijd uitmaken en je toch aan Tom blijven vastklampen!"

Die avond, in bed, dacht ik opnieuw aan Tom. Maar het was anders. "Eerlijker" noemde ik het zelf. Want plots doken ándere vragen in mij op: "Of onze relatie ook niet te eentonig geworden was? Of Tom zich niet te gemakkelijk naar mijn wensen geplooid had? Misschien had ik enkel zoveel verdriet omdat ik niet meteen een andere jongen wist die mij interesseerde? Je kunt toch niet met een jongen beginnen vrijen, gewoon omdat het samenzijn met hem anders te saai wordt?"

Gelukkig had niemand in de klas iets gemerkt van mijn problemen. Behalve Tom dan, natuurlijk. Aan die ontstnapte ook niets wanneer het over mij ging!

"Wel, voel je je beter?" begroette hij mij de volgende morgen.

"Hoezo. Beter? Er was toch niets slecht aan mij!"

"Zotteke!" lachte hij.

“Slimmeke!" grapte ik even opgewekt terug.

"Wel; heeft Tom je al iets gezegd?" klonk het plots van Nathalie, die op ons toe kwam rennen. "Feliciteer je me niet met mijn nieuwe boyfriend?"

Al mijn goede voornemens ten spijt, voelde ik hoe het bloed wegtrok uit mijn gezicht. Mijn benen werden plots rubber. Gelukkig kon ik steunen tegen Tom.

"Hé, wat heb jij?" keerde die zich bezorgd naar mij. Ook Nathalie keek mij met grote ogen aan.

"'t Is al beter", antwoordde ik met een flauwe glimlach, terwijl ik me moeizaam herstelde. “Te lage bloeddruk, denk ik” praatte ik na wat onze buurvrouw recent aan mama verteld had.

"Als het nu asjeblief wil bellen!" smeekte ik ondertussen in gedachten.

"Wel ?" vroeg Nathalie.

"Wel ... wat?" kreunde ik en inwendig bad ik: "laat het niet waar zijn. Lieve God, laat het alsjeblief niet waar zijn!"

Tom keek mij heel bezorgd aan. "Wim." Zei hij, "Ze gaat nu met Wim. Maar jij zou beter terugkeren naar huis, meisje. Je ziet er helemaal niet goed uit! Wil je dat ik met je mee terug rijd?"

Toen ging eindelijk de bel.

Sven

9. SVEN

Ik ga al zeven maanden met dezelfde jongen. Een record voor mij! Overbodig hieraan toe te voegen dat ik dan ook meer dan stapel ben van hem. Zo stapel dat ik hem niet kan laten gaan. Want, zie, dat is nu juist de reden waarom ik jullie dit schrijf: eigenlijk weet ik zelfs niet goed of ik nog met Sven ga of niet.

Ik zie je lachen. Dat is hoe ik tot een tijdje geleden op zo'n uitspraak ook zou gereageerd hebben. Ook bij mij betekende "aan", "aan" en "af', "af'. Maar met Sven ligt dat wel een beetje ingewikkelder ! Toegegeven: het is niet gemakkelijk: wij zitten in dezelfde school, in dezelfde klas, op dezelfde bank zelfs. Desondanks … oordeel zelf maar!

Het probleem met Sven is dat hij verschrikkelijk ernstig is. Hoewel, versta me niet verkeerd: hij is de luidruchtigste uit de klas, haalt voortdurend apenstreken uit, is van hemel noch hel benauwd en gedraagt zich soms wel héél vrijgevochten en stoer. Terwijl wij allemaal voor ons examen zaten te studeren, trok meneer per autostop naar Duitsland, om vervolgens super goeie examens te maken. De dingen komen gewoon wat té gemakkelijk voor die jongen en hij veroorlooft het zich dan ook om met alles en iedereen de spot te drijven. Hij heeft trouwens over alles en nog wat de meest wilde opvattingen. Dat is wat me in hem aantrok. Denk ik toch. Want, eerlijk gezegd, dat is alleszins wat mij nu het meest aan hem ergert.

Of toch niet helemaal, want één ding ergert me nog meer: Sven is verliefd en als Sven verliefd is, dan is hij Sven niet meer. Snap je? En het aller ergste is nog wel, dat hij verliefd is op mij. Als ik hem vraag zijn voeten van de tafel te halen, doet hij dat meteen. Vraag ik hem om zich wat deftiger te kleden, dan valt te vrezen dat hij op de volgende afspraak in een maatpak zal toekomen.

Hij is gewoon scary, onbegrijpelijk, onvatbaar. Want net zo goed komt hij op een volgende afspraak opnieuw in een kapot T-shirt en een versleten jeansbroek aanzetten.

Met Sven gaan is dan ook niet simpel. Bovendien is er dan nog dat vreemd gevoel telkens ik met hem alleen ben. "Jij zou me liefst van al meteen naakt zien zeker?" probeerde ik hem wat in te tomen.

Hij had me alleen maar zeer vreemd aangekeken. "Ja, natuurlijk!" antwoordde hij toen heel ernstig: "zeker wil ik je naakt, jouw huid tegen die van mij, jouw warmte en mijn warmte samen: je voelen ademen, je hart voelen kloppen tegen dat van mij, mijn hoofd verbergen in je haren …"

"Stop! Stop! Stop, Gekke Jongen!" had ik uitgeroepen. Maar nooit had ik duidelijker gevoeld wat ik zelf zo diep verlangde. Alleen: hier was ik nog niet aan toe, besefte ik. Ik wilde me vermaken, uitgaan, samen pret beleven. Ik wilde zijn aandacht en genegenheid, maar ik was bang voor al wat verder ging dan dat. Ik wilde ook nog jaren naar school gaan, de wereld verkennen, jong zijn en Sven, … die was tezelfdertijd een kind en een oude man.

Sinds die dag was er een extra spanning tussen ons. Zijn nabijheid maakte me rusteloos, zenuwachtig, nerveus… noem het zoals je wilt, maar ergens was het leuke, onbevangene, onschuldige uit onze relatie. We lachten niet meer en ieder gesprek opnieuw draaide uit op een zwaarwichtige conversatie. Ieder woord leek plots enorm belangrijk en diende zorgvuldig gekozen te worden. De zaken werden ernstiger dan ik aankon. Ik kon me niet meer concentreren op mijn studie. Ik sliep niet meer. Ik dacht altijd maar aan Sven en hoe het nu verder met ons moest. Eén ding wist ik wel zeker: zo ging het niet. Dus maakte ik het kort nadien uit met hem.

Dat is nooit prettig en zeker niet met Sven. Maar na een paar dagen is het ergste leed normaal wel geleden en gaat het leven verder, redeneerde ik. Alles zou weer gemakkelijker worden, dacht ik.

Alleen: zo ging het totaal niet. Sinds die dag weet ik niks meer met zekerheid: Het ene ogenblik zijn we precies vreemden voor elkaar en flirt hij met andere meisjes, het volgend ogenblik zit hij naast mij in de klas en voor wij er erg in hebben, zitten wij elkaar te strelen. Ontmoeten wij elkaar toevallig in de stad tijdens het weekend, ziet hij me soms nauwelijks staan. Een week nadien dansen we dan weer de hele avond met elkaar en is het precies alsof we nog steeds met elkaar gaan. Maak ik daar een opmerking

over, zegt hij op zo'n vreemde manier "IK heb het wel niet uit gemaakt, hé Sarah" en dan weet ik niet of ik mij moet schuldig voelen voor de situatie of hoe ik mij dan wel moet voelen.

Soms kom ik ergens binnen en merk ik dat hij zich aan het vermaken is met andere meisjes. Dan is hij echt weer de Sven waar ik verliefd op werd. Dan laait de jaloezie zo hevig op dat ik niet anders kan, dan hem van op afstand gade slaan.

Merkt hij mij op, dan komt hij meestal direct naar mij toe en als ik dan probeer luchtig te doen en opmerk hoe goed hij zich vermaakt, wordt hij meteen weer ernstig en zegt hij heel nuchter: "mij vermaken? Hoe kom je erbij, ik vul alleen de leegte. Wat kan ik anders doen?" en dan kijkt hij mij op zo'n manier aan dat ik niet anders kan dan mij opnieuw slecht voelen bij hem.

Die situatie vreet aan mij, zuigt mijn energie weg en vooral: belet dat ik mij zelf gewoon vermaak. Ik moet hier iets aan doen, zoveel is wel duidelijk. Op andere plaatsen uitgaan, andere vrienden zoeken om mee uit te gaan.

Op een weekend was ik precies daarom gewoon thuis gebleven. Of dat veel hielp was een andere vraag. Ik geraakte niet in slaap, lag de halve nacht aan hem te denken, sliep de zondag een gat in de dag en bracht de rest van de dag hoofdzakelijk in bad door. Ik was van plan geweest om mij die avond te

ontspannen en met een goed boek in de zetel te kruipen. Maar nadat ik mij al de ganse zaterdagavond verveeld had, lukte ook nu niets: geen boek kon mij boeien. Ik begreep nauwelijks de tekst die ik las en legde mijn roman uiteindelijk terzijde nadat ik drie keer dezelfde bladzijde doorgenomen had en nog niet wist wat die bevatte.

Uit armoede zette ik tenslotte de TV aan. Natuurlijk werd er net nu niets uitgezonden dat mij ook maar in het minst kon boeien. De ganse tijd was ik er mij vooral van bewust dat het buiten weekend was. Iedereen amuseerde zich. Waarom zat ik mij hier dan te vervelen? Nu ik toch beslist had dat het moest gedaan zijn met dat spelletje tussen ons, begon mij stilletjes aan sterker te gevoelen. Dus trok ik toch maar naar de stad. Helemaal alleen dan nog wel. Het had geen zin cafés te bezoeken waar ik toch niemand kende. Liep ik Sven tegen het lijf, dan was het maar zo!

Het was een stuk later dan gewoonlijk toen ik in de stad aankwam. 's Zondags is het er altijd heel wat minder druk dan 's zaterdags. Ik greep de eerste gelegenheid aan om te gaan dansen. Al gauw was ik in een geanimeerd kennismakingsgesprek verwikkeld met Hans, een tot Belg genaturaliseerd Nederlander. Hij verbleef bij vrienden in de stad, met wie hij op ontdekkingstocht was langs de kroegen van de stad. Of ik hen wilde vergezellen? Het leek een aangenaam gezelschap. Dus twijfelde ik geen ogenblik: dit was dé kans om mij eens goed te vermaken!

Ik was de jongste van het groepje en de enige die nog naar school ging. Van bij het begin had ik moeite met het tempo waartegen nieuwe pilsjes besteld werden. Ik schakelde dan maar over op cola. De ronde langs alle dancings van de stad verbeterde daar niets aan en ergens tussen de Kings en de Xenon vond Hans de moed om mij te kussen. Hij babbelde voor twee en lachte voor drie en stelde zich ongelooflijk aan. Ik was het eerste Belgisch meisje dat hij ooit gekust had, vertelde hij mij al meteen na die eerste kus. “Alsof hij nationaliteiten verzamelt", dacht ik ironisch, maar het deerde mij niet, want al bij al was de avond veel leuker zo dan ik even tevoren nog gevreesd had.

Tegen één uur vielen wij de Eastside binnen. De muziek stond zo luid dat wij nauwelijks een woord konden wisselen. Dus kusten we maar. Plots

verduisterde de zaal en schalde "My heart will go on …" door de zaal. Op hetzelfde ogenblik merkte ik Sven op. Even leek het of hij naar ons toe kwam, maar net dan trok Hans mij mee de dansvloer op en klitte hij tegen mij aan. "België - Nederland. 0 - 1", dacht ik wrang terwijl we opnieuw kusten.

Over zijn schouder gluurde ik snel naar de plaats waar ik Sven had gezien. Die was blijkbaar alweer vertrokken. Ik danste verder. Even twijfelde ik er zelfs aan of ik hem wel echt gezien had.

Twee uur later reed ik lichtjes tipsy huiswaarts. Er schoot op dat ogenblik nog maar bitter weinig over van de overmoed waarmee ik mij in deze avond had gestort.

Hoewel de avond best meegevallen was, had ik geen nieuwe afspraak gemaakt met Hans. Die mannen waren mij eigenlijk toch wel een beetje te luidruchtig. Ze dronken ook teveel en reden dan zo rond per auto. Maar vooral: er kwam gewoon geen ernstig woord uit. Een gesprek voeren leek totaal uitgesloten.

"Gek," bedacht ik nog, toen ik wat later moeizaam onder de lakens kroop, "dat ik mijzelf moet troosten met de gedachte dat het nu wel duidelijk zal zijn voor Sven dat het definitief gedaan is tussen ons. Waarom doet dat me dan zoveel pijn, als het toch precies is wat ik wil? Jasses, ik moet wel schizofreen zijn om zo te denken!"

De volgende morgen schoot ik wakker met stekende hoofdpijn en één gedachte in mijn hoofd: "Ga ik Sven iets vertellen over gisterenavond of is het beter om gewoon te zwijgen over mijn uitstap?"

Blijkbaar hadden zowel Sven als ikzelf begrepen dat ik hem geen rekenschap hoefde te geven over wat ik deed met mijn leven. Wij repten met geen woord over het weekend en vermaakten ons die dag beter dan in lange tijd het geval geweest was.

Het volgend weekend kondigde zich alvast goed aan: Deborah had mij uitgenodigd om samen op stap te gaan. Dus reden wij al tamelijk vroeg die zaterdag welgemutst naar het stadscentrum.

Er was nog maar weinig volk in de Eastside. Maar dat deerde niet: nu stond de muziek nog niet zo luid, zodat wij gezellig konden praten.

"Ha, hier is mijn meisje!" klonk het plots juist achter mij.

Natuurlijk herkende ik meteen de stem van Hans. Voordat ik er mij goed van bewust was, lag zijn arm rond mijn hals en probeerde hij mij op de mond te kussen. Zelfs op dit vroege uur rook zijn adem al helemaal naar de alcohol. Ik keerde mijn hoofd af en trok mij los uit zijn omhelzing.

"Sorry Hans," zei ik, "bedankt voor de gezellige avond vorige week, ik heb er echt van genoten. Maar ik hou het liever daarbij."

Als ik al gedacht had dat hij met dat antwoord zou genoegen nemen, had ik het verkeerd voor.

"Maar, jij bent mijn meisje!" riep hij verontwaardigd. "Doe nou niet zo gek, meid!" en meteen probeerde hij opnieuw mij te kussen.

Weer trok ik mij los. “Alsjeblief, laat ons gerust!” zei ik luid. Woorden schenen echter geen vat te hebben op hem.

“Kom nou!” zei hij, terwijl hij nogmaals probeerde mij naar zich toe te trekken.”

Gelukkig daagde er onverwacht hulp op. “Hoor jij niet, man?” klonk het dreigend naast mij: “dat meisje zei ‘Neen’!”

Björn! Stelde ik verbaasd vast. Ik kende Björn eigenlijk niet, maar wist dat hij af en toe met Sven ging stappen. Zo tof van hem om het voor mij op te nemen! Maar daardoor dreigde hij nu zelf in de problemen te komen, want in geen tijd stonden nu ook Hans' makkers bij ons.

"Waar bemoei jij je mee?" snauwde een van hen naar Björn.

"Die man valt een vriendin van mij lastig!" antwoordde Björn boos.

"Een vriendin van jou? Maar man toch, zij is wel Hans' liefje! Da's gewoon een zaak tussen hen!"

Gelukkig liet Björn zich niet zo gemakkelijk intimideren. "Als hij haar nog aanraakt, krijgt hij met mij te doen!" dreigde hij.

"En wat zou jij dan wel doen?" ook de andere makker van Hans mengde zich nu in de discussie.

In al de drukte had niemand op Deborah gelet. Die was zo slim geweest om snel op zoek te gaan naar hulp en kwam nu terug, vergezeld van twee garçons.

"Jongens, dit kan niet" zei een van hen: "Als jullie ruzie hebben, los dat dan op straat op, maar niet hier binnen!"

Prompt begonnen ze de kemphanen naar de uitgang te duwen. Maar in al hun ijver, wilden ze ook Björn mee de zaal uitzetten."

"Die niet, die is bij ons!" zei Deborah, terwijl ze haar arm over Björns schouder legde. Even aarzelden de garçons, maar toen lieten ze Björn toch gerust.

"Dank je!" zei hij vriendelijk tot Deborah.

"Maar neen!" wierp ik op: "wij moeten jou bedanken! Drink je iets mee?"

"Neen, ik heb al een pintje," lachte hij, terwijl hij een half glas bier aannam dat hem vanachter mij werd toegereikt.

"Dat heb je goed gedaan, jongen!" klonk Svens stem geamuseerd. "Kom, wij zijn weg, de dames hebben ons niet meer nodig!"

Björn dronk zijn glas in één teug leeg en samen met Sven en Kevin wandelde hij de zaal uit.

"Wat was dat allemaal?" vroeg Deborah, nog duidelijk aangeslagen van het gebeurde.

Nadat ik Deborah alles had uitgelegd, maakten wij het beste van onze avond. Toch voelden wij ons niet echt op ons gemak.

In de Eastside voelden wij ons nu wel veilig, maar zonder dat wij dat met zoveel woorden zegden, durfden wij de ganse avond de zaal niet te verlaten.

Later, op weg naar huis, fietsen wij zwijgend naast elkaar. Iedere auto die naar mijn gevoelen wat te traag reed, betekende een mogelijke dreiging. Meteen voelde ik me ook verantwoordelijk voor Deborah. "Ik rij met je mee tot thuis" besloot ik plots. "En als ik thuis kom, bel ik je meteen!"

"Kijk volgende keer wel beter uit met wie je op stap gaat!" zei Deborah alleen maar.

Stijn

11.

10. STIJN

Toen David voor de school op de computer moest leren werken, kwamen er ook bij ons thuis regels.

Papa en mama zijn normaal niet zo gehecht aan regeltjes. Ze vinden dat je uit jezelf moet leren hoe je je moet gedragen. "Omdat iedereen in een gracht springt, moet jij dat nog niet doen," zei mama vaak. Papa, die uit een zeer gelovig gezin kwam, zei dan weer: "Als je alleen goed bent uit schrik voor de gevolgen, ben je in mijn ogen toch maar een zielig mensje."

Op het gebruik van de computer reageerden ze toch wel net iets voorzichtiger. Dus legden ze eenzijdig een aantal regels vast, die ze dan maar "afspraken" noemden:

Regel 1: alleen in de woonkamer

Regel 2: alleen op afgesproken uren

Regel 3: geen programma's downloaden

Regel 4: alleen chatten met bekenden

Regel 5: iedere poging tot contact door een vreemde en alles wat overkomt als vreemd, ongemakkelijk of ongewenst direct melden.

Regel 6: geen sites voor volwassenen bezoeken.

Aanvankelijk waren er geen problemen. Maar toen ik ook een computer nodig had voor de school en zowel David als ikzelf onze eigen laptop kregen, begonnen de uitzonderingen: Als er bezoek was mochten wij op onze kamer met de computer werken. Na een tijd deden wij dat ook wanneer wij teveel afgeleid werden door de T.V. Naarmate wij langer op de computer bezig waren voor de school, omdat wij Office moesten leren en meer opzoekingen moesten doen, vervaagden ook de uur-afspraken.

In geen tijd was de uitzondering de regel geworden.

Zolang wij nog van de desktop gebruik maakte, controleerde papa soms achteraf wat wij gedaan hadden. Maar eens wij onze eigen laptop hadden, viel ook die controle weg.

Heel af en toe hadden wij via de computer zelfs contact met vreemden: in onze Facebook groepjes doken vrienden van de vrienden van onze vrienden op en we namen op de vraag van een leraar deel aan forumgesprekken. Maar ook de nieuwsgierigheid lokte ons naar sociale websites: Klasgenoten vertelden over hun belevenissen in virtuele werelden of over de spelletjes die ze online speelden.

David bezocht regelmatig een chat-site waar anderstaligen hun Engels konden oefenen. Toen papa dat ontdekte, gaf hij zijn toestemming, nadat David hem aangetoond had dat alle gesprekken gemonitored werden en dat iedereen die zich niet hield aan de chatregels onverbiddelijk geblokkeerd werd.

Zo begon ook ik te chatten.. Nu mochten de gesprekken in de publieke ruimte wel goed opgevolgd worden, als meisje kreeg ik voortdurend uitnodigingen voor privé gesprekken. Binnen de kortste keren kregen die gesprekken bijna altijd een sexueel getint karakter. Als jongen had David daar minder last van, maar hij werd wel meer bestookt met publiciteit van pornosites. Uiteindelijk bleven zowel David als ikzelf om die reden vanzelf weg van die site

Toch was het via de computer dat ik Stijn leerde kennen. Hij was een paar jaar ouder dan ik en zat in een groepje, dat opgericht was voor de organisatie van de jaarlijkse schoolfuif. Hoewel hij ondertussen de school al had verlaten, geraakten wij zo met elkaar aan de praat.

Omdat ik hem helemaal niet kende, was ik in het begin nogal terughoudend. Maar Stijn verborg niet dat hij het leuk vond om met mij te chatten. Als ik iets postte in de groep, gaf hij daar steevast een grappige commentaar op. Af en toe stuurde hij mij zelfs een e-kaartje om mij op te beuren of succes te wensen met de examens.

Stijn kende sommige van mijn leerkrachten en verklapte mij welke soort vragen ik mocht verwachten op het examen. In het begin praatten wij vooral over de school, maar al vlug werden onze gesprekken ruimer:

Stijn wist waar je je in de stad best kon vermaken en was helemaal mee als het op filmen of muziek aankwam.

Nadat wij op een avond opnieuw gechat hadden, vond ik de volgende dag een berichtje van hem: "Ik heb tussendoor gauw even ingelogd om je te vertellen dat je de beste vriendin bent die ik ooit gehad heb en je een geweldige en gelukkige dag toe te wensen. Vooral veel succes met je mondelinge toets voor Duits! Ik kijk al uit naar deze avond en hoop dat je me dan kan bevestigen dat die heel goed verlopen is. Moge het jou ondertussen supergoed gaan!"

Dat deed me veel plezier. Ik vond het dan ook jammer dat ik die avond niet online kon komen en liet hem dat meteen weten.

De volgende dag had ik opnieuw een berichtje van hem: "Bedankt om me te laten weten dat je deze avond niet kan chatten. Ik heb dan maar de hele tijd naar je profielfoto zitten kijken. Ik denk dat jij het mooiste meisje bent dat ik ooit gezien heb. Er is ook nooit iemand geweest met wie ik zo goed kan praten als met jou. Bedankt omdat je bestaat en vooral bedankt voor je vriendschap en vertrouwen!"

Trots liet ik David het berichtje lezen. "Wow, die heeft het goed zitten van jou!" lachte hij. "Iemand van je klas?"

Toen ik hem vertelde hoe ik Stijn had leren kennen, keek David eerder bedenkelijk.

"Wees maar voorzichtig: dat kan even goed een getrouwde man zijn, of een leraar." merkte hij op.

Wil je mij iets beloven?" vroeg hij na enig nadenken.

"Natuurlijk, vraag maar op!"

"Als hij je ooit om een echte afspraak vraagt, wil je mij dan op de hoogte brengen en zeker niet alleen naar de eerste afspraak gaan?"

Hoewel ik ervan overtuigd was dat David zich nodeloos zorgen maakte, stemde ik toe.

De volgende weken chatten Stijn en ik steeds meer. Toch had Davids kritische opmerking mij voorzichtig gemaakt: "Wie is Stijn echt?" vroeg ik mij af: "studeert hij nog, werkt hij, waar woont hij ..."

Toen ik het er met Deborah over had, zei die spontaan: "Maar, als jullie elkaar echt zo goed begrijpen als je zegt, vraag het hem dan toch gewoon!"

"Ik wil liever niet dat hij denkt dat ik verliefd op hem ben," antwoordde ik. "Bovendien, hoe weet ik dat hij niet liegt?"

"Eenvoudig" wist Deborah: "als je alleen vage antwoorden krijgt of dingen die je niet kan controleren, dan liegt hij. Heb je zijn naam al gegoogled?"

Daar had ik inderdaad nog niet aan gedacht. Niet dat het veel veranderde, want Google maakte mij niets wijzer.

Alsof hij mijn vragen aanvoelde, begon Stijn spontaan meer over zichzelf te vertellen. Naast zijn profielfoto plaatste hij nog een aantal andere foto's van zichzelf op Facebook. En toen ik worstelde met een schooltaak, stuurde hij mij een paar dagen later een heel verzorgd dossier via het internet door.

Uit alles bleek gewoon dat wij elkaar heel goed begrepen en aanvulden. Geen wonder dus dat wij als maar meer chatten. Ook als wij geen chat-afspraak hadden, checkte ik soms wel drie of vier keer op een avond of hij toevallig niet online was. Soms had ik geluk, en dan voelde ik mij gewoon super happy.

Bij Stijn was het blijkbaar niet anders. Hoewel: Ik keek toch even op toen hij op de chat vertelde dat hij zich gerealiseerd had dat hij beetje bij beetje op mij verliefd geworden was. "Ik denk ganse dagen aan jou" schreef hij "en verlang voortdurend naar het ogenblik waarop wij opnieuw kunnen praten. Ik weet dat het vreemd klinkt, want wij hebben elkaar nog nooit ontmoet, maar ik ben verliefd op jou. Ik hou van jou. Zelfs als je daarom niet meer met mij zou willen chatten, zal ik altijd van je blijven houden en je

nooit meer kunnen vergeten. Ik droom van het ogenblik waarop wij elkaar ook echt zullen ontmoeten."

Wow. Deze oudere, begrijpende, verstandige, leuke, humoristische jongen was duidelijk verliefd op mij. Natuurlijk streelde dat mijn ijdelheid. Stiekem moest ik ook zelf bekennen dat ik mij nog moeilijk kon voorstellen hoe het was zonder Stijn in mijn leven. Stijn, die er altijd voor me was, die me deed lachen, naar mij luisterde en mij begreep, die mij hielp bij mijn schooltaken en goede raad gaf ... mijn chat-buddy, was verliefd op mij en droomde ervan mij te ontmoeten!

"Sarah, mijn engel, ben je er nog?" ...

Ja, natuurlijk was ik er nog. Maar zelfs al zou het een leugen zijn te beweren dat Stijns liefdesverklaring helemaal onverwacht kwam, toch wist ik even niet hoe best te reageren.

De voorbije weken had ik heel veel horen vertellen over cyber-verliefdheid. Vriendinnen vertelden over jongens die ze online ontmoet hadden en waar ze op verliefd geworden waren, maar niet kwamen opdagen op de afspraak en plots geen teken van leven meer gaven. Of die op het laatste ogenblik onverwacht bekenden dat ze gehuwd waren.

Kathy had twee jaar lang een internetvriendje, door wie ze zo geobsedeerd was dat ze nauwelijks nog vanachter haar computer kwam. Tot ze er toevallig achter kwam dat hij nog minstens twee andere internetvriendinnen had, en hij elk van hen vertelde dat zij de vrouw van zijn leven was.

Carolines internetvriendje kopieerde gesprekken die hij online opzocht. Toen ze hem in werkelijkheid ontmoette, blijk hij een zeer verlegen, angstige en zwijgzame jongen die zich helemaal niet goed voelde in gezelschap. Hun afspraak had meteen het einde van hun contact betekend.

Wilde ik Stijn wel ontmoeten? Was het niet net het feit dat ik hem niet kende, wat het chatten zo bijzonder maakte en ons toeliet vrijuit over alles te praten? Stemde ik toe, bestond de kans dat hij in werkelijkheid niet beantwoordde aan het beeld dat ik me van hem gevormd had. Of omgekeerd. En dan was ik mijn internetvriendje kwijt. Stemde ik niet toe,

dan kon het zijn dat hij op zoek ging naar iemand anders en was ik hem ook kwijt ...

Het kon natuurlijk ook enorm meevallen. Tenslotte, nu Stijn mij verteld had dat hij van mij hield, zou het chatten toch nooit meer zijn zoals vroeger. Stel je voor dat ik Stijn zou zeggen dat ik ook verliefd op hem ben ... wat doe ik dan als ik morgen in het echte leven een knappe jongen ontmoet?

Bovendien klikte het op de chat dan misschien wel wonderwel met Stijn, maar het bleef toch allemaal heel virtueel. Me laten meedrijven op een fantasiewolkje, waarin ik mij de ander kon voorstellen in functie van hoe ik wilde wat hij deed, hoe hij was en hoe hij eruit zag was zeker leuk. Doordat onze gesprekken ondertussen heel persoonlijk geworden waren, was het ook wel fijn iemand te hebben aan wie je alles kwijt kon. Maar zolang ik Stijn niet van persoon tot persoon in het echte leven ontmoet had, bleef hij toch meer een droom dan een echte jongen. Hoe kon hij volledig eerlijk zeggen dat hij van mij hield, zonder dat hij ooit een avond met mij had door gebracht? Liet hij zich niet teveel leiden door zijn dromen?

Maar precies omdat het zo goed klikte tussen ons, verlangde ook ik ernaar Stijn "in het echt" te ontmoeten. Het innerlijk van Stijn, zoals dat bleek uit onze gesprekken, had ook mij erg benieuwd gemaakt. Ik wilde Stijn best beter leren kennen, om zo te ontdekken of het ook in werkelijkheid tussen ons klikte.

Dus typte ik als antwoord: "Stijn, je bent ook heel belangrijk voor mij. Waar kunnen wij elkaar ontmoeten?"

Ik vond het best spannend om dat zomaar neer te schrijven. Gelukkig hoefde ik niet zo lang op een antwoord te wachten als Stijn.

"Yes!!!! I love you, I love you, I love you! Kan je zaterdagavond weg?"

"Ik ga zaterdagavond uit met Deborah"

"Jammer ... Kan je die afspraak niet afzeggen? Of kiezen wij het volgend weekend?"

"Ik zou graag afspreken met Deborah erbij, kan dat?"

Deze keer liet het antwoord wel langer op zich wachten.

"Natuurlijk!"

Oef ... Dat was een echte verlossing! Opnieuw een bewijs dat Stijn echt was en niets te verbergen had.

"10 uur - aan de ingang van de Stones?"

10 uur leek mij prima, maar de Stones was een discotheek waar ik normaal nooit heen ging. Er waren geruchten over drugsgebruik en regelmatig werd er ook gevochten.

"10 uur is goed, maar liever niet aan de Stones. Ergens waar wij kunnen praten lijkt mij beter" typte ik terug.

Ik voelde gewoon hoe Stijn zat na te denken. Na een tijdje typte hij: "OK. In Café Parasol?"

Dat leek mij inderdaad veel beter. Ik kende Café Parasol alleen van er voorbij te wandelen, maar wist dat het een grote herberg op het Marktplein was, waar veel oudere mensen en gezinnen kwamen.

"OK"

Toen kreeg ik een inval. In een ruk door typte ik: "Het zou wel stom zijn moesten we elkaar niet herkennen. Heb jij een webcam?"

"Sorry, ik heb er een, maar sinds ik een virus binnenkreeg op de computer, werkt hij niet meer"

Hmm ... Dat was een tegenvaller.

"Koop een nieuwe, die dingen kosten bijna niets" typte ik.

"Ik probeerde al met een andere, maar het is de software die niet mee wil" las ik.

Het antwoord beviel mij echt niet. Alle verhalen die ik eerder gehoord had, schoten opnieuw door mijn hoofd. Plots had ik spijt dat ik zo snel had toegezegd.

Met mijn vingers net boven het klavier dacht ik na over hoe ik hierop best reageerde. Maar Stijn was me voor.

"Afgesproken dan?"

Ik kon niet anders, vond ik.. Dus typte ik : "OK"

Daarna vertelde ik Stijn dat ik jammer genoeg weg moest, want dat moeder al twee keer geroepen had. Een leugen. Mijn eerste leugen tegen Stijn. Maar ik voelde mij echt ongemakkelijk en had even tijd nodig.

Dezelfde avond nog belde ik naar Deborah en vertelde haar over mijn afspraak. Tot mijn verwondering was ze wild enthousiast.

"Keitof zeg! Natuurlijk ga ik mee, dat wil ik voor geen geld van de wereld missen! Eindelijk ga je echt weten met wie je al die maanden je hartsgeheimen gedeeld hebt!"

Zelf was ik minder enthousiast. Deed ik hier wel goed aan? De onzekerheid en spanning waren gewoon wurgend! Toen herinnerde ik mij wat ik David beloofd had.

Vrijdagavond kon ik de slaap niet vatten. Ik lag te woelen in bed. Het ene ogenblik vond ik mijn "blind date" enorm spannend en beeldde ik mij in hoe gelukkig ik mij zou voelen wanneer Stijn mij in zijn armen nam. Onmiddellijk daarna sloeg dan weer de angst toe: Stijn kon wel eens een heel geslepen bedrieger zijn. Misschien was hij gehuwd en was onze ontmoeting voor hem alleen maar spel?

De zaterdag bleef ik de halve dag in bed en de rest van de dag besteedde ik bijna volledig aan mijn bad en om mij klaar te maken.

Die avond trok ik tegen het afgesproken uur met Deborah naar café Parasol. Ik merkte direct dat David er aan een tafeltje zat te praten met zijn beste vriend. Wij hadden afgesproken dat we zouden doen of we elkaar niet kenden, dus negeerde ik hen totaal.

Omdat wij niemand opmerkten die geleek op de foto's die Stijn op Facebook had gezet, namen Deborah en ik plaats aan een vrij tafeltje en bestelden wij iets om te drinken.

Stipt om 10 uur kwam een jongen binnen die ik meteen als Stijn herkende. Toen hij ons opmerkte, kwam hij zonder aarzelen naar ons toe gestapt. De verwelkoming voelde heel vreemd aan: Enerzijds kenden wij elkaar zo goed van de chat, anderzijds waren wij toch totaal vreemd voor elkaar.

Hij had bloemen voor me mee en was minstens even zenuwachtig als ikzelf. Na een aarzelend begin, hadden wij een heel leuk gesprek. Ook Deborah vermaakte zich blijkbaar opperbest.

Toch was er iets dat mij stoorde: Ik had meteen opgemerkt dat Stijn een stuk kleiner was dan ikzelf. Het belette niet dat wij gezellig konden

keuvelen, maar ergens droeg het ertoe bij dat ik de "klik" miste. Als ik eerlijk moest antwoorden op de vraag of ik mij aangetrokken voelde tot Stijn, dan was er geen twijfel aan het antwoord: Leuke jongen om mee te praten, maar verliefd op hem worden? Neen, dat zat er niet direct in.

Ik probeerde de boodschap diskreet over te brengen: door voor te stellen dat wij in café Parasol bleven die avond, door op te letten dat ik niet te enthousiast reageerde en vooral ook door bij het afscheid Stijn mijn wang aan te bieden en niet mijn lippen, zoals hij duidelijk verwacht had.

Ik had met Deborah wel al vlug wat bedenkingen uitgewisseld in het damestoilet, maar vooral op weg naar huis informeerde ik haar natuurlijk uitgebreid over mijn gevoelens.

"Maar je vind hem anders wel leuk?"

"Ja, ik heb niks op hem aan te merken, alleen: er zijn geen vlindertjes!"

"Da's misschien doordat jullie elkaar al zo lang kennen?"

"Hmmm, neeee ... denk ik niet .... ik heb de ganse dag vol verlangen naar 10 uur uitgekeken en toen ik Stijn eindelijk zag, was het over. Ik voelde niets. Ik wist meteen dat ik normaal nooit met hem zou gaan."

"Omwille van zijn lengte?"

"Ook, ja, maar ... ik weet het niet. Het klikt gewoon niet, vrees ik."

Na onze ontmoeting was het nooit meer zoals voorheen. We hadden beiden gevoeld dat de klik die er op het internet geweest was, zich niet zomaar liet vertalen naar "het echte leven". Hoewel wij in het begin regelmatig bleven chatten, was de spanning er uit.

Ik bracht minder tijd op de computer door en als ik erop werkte, had ik niet langer de behoefte om voortdurend facebook open te houden op de achtergrond, of om de haverklap mijn mails te checken. Ik leerde andere mensen kennen, zowel in real life als op het internet. Hoewel wij daar niet over praatten, denk ik dat het Stijn net zo vergaan is.

Hij werd een facebook-vriend tussen een groeiend aantal andere facebook-vrienden.

Wij hadden elkaar al in geen maanden gesproken toen Deborah me op een goeie dag vertelde dat zij in het grootwarenhuis toevallig Stijn ontmoet had. Hij was er voedselinkopen aan het doen, samen met een meisje.

"Ik weet niet of ze gewoon samenwonen of getrouwd zijn, maar je zag wel duidelijk dat het niet voor hun ouders was dat ze aan het winkelen waren ..."

Het deed me niets.

Stijn, besefte ik, was nooit helemaal echt geweest voor mij, enkel een klankbord waar ik een tijdje mijn dromen en zorgen had op geprojecteerd.

Guy

11. GUY

Samen met mijn oudste broer, David, mocht ik voor twee maanden gaan werken in Hotel Willems te Oostende. Hij als hulp achter de bar en ik als afwasser en kamermeisje. Wij hadden ons met veel plezier voorbereid op deze job en smeedden van op voorhand plannen over wat we gingen doen in onze vrije tijd. We zouden immers iedere dag twee uur vrij zijn in de namiddag en we kregen ook één halve dag in de week vrij.

Ik zag het helemaal zitten hoewel het loon van David wel vier keer zoveel was als dat van mij. Van hem werd in ruil verwacht dat hij met de klanten zou praten, ook met de anderstalige. Tijdens de eerste werkdagen moest hij ook de namen van de dranken en de samenstellingen van de cocktails uit het hoofd leren. Hij moest ook de rekeningen opstellen en geld ontvangen van de klanten. Aan mij werd gevraagd het vaatwerk vlug af te drogen en weg te zetten en 's morgens na de afwas de kamermeisjes te helpen om de kamers netjes te maken. Helemaal in tegenstelling tot wat van David verwacht werd, werd mij zelfs afgeraden te praten met de klanten! Dus vond ik het niet zo erg dat David meer loon kreeg.

Na een vrolijke treinreis en een korte rit met de taxi stonden we voor het hotel. We moesten aan een metalen hengel trekken en even later sprong de deur open. We betraden het hotel. Het gebouw was best indrukwekkend! Voor wij in de hal kwamen, moesten wij eerst door een grote deur met vensterglazen, dan een brede trap op van wel 12 treden, waarop een mooie loper lag, net een Oosters Tapijt, en dan weer een deur door met vensterglas.

Aan de laatste deur stond een dame in het zwart gekleed met een wit schortje aan en het haar stevig opgestoken. Ze verwelkomde ons vriendelijk: "Jullie zijn zeker David en Sarah?" We bevestigden haar vraag en begroeten haar. "Zet jullie koffers maar even af. Ik ga eerst jullie papieren in orde maken zodat er geen problemen komen met de inspectiediensten". We moesten beiden onze identiteitskaart afgeven en het gevraagde "Bewijs van Goed Zedelijk Gedrag" overhandigen. Terwijl de dame die zich als "Florine" had voorgesteld onze papieren in orde bracht, keek ik bewonderend rond. Het hotel was echt veel chiquer dan op de foto. Er hing een frisse reuk van boenwas en die vermengde zich met een vakantiesfeer. Enkele vakantiegangers die in het hotel verbleven kwamen hun sleutel afgeven en vertrokken geladen met zakken en tassen die gevuld waren met spullen om te zwemmen en te zonnebaden. Ze lieten een reuk achter van zonnecrème.

Nadat ze ons ingeschreven had, begeleidde Florine me naar een deur onder de trap. Ze wees me waar zij sliep en toonde me het kamertje waar ik zou slapen. Ik moest door haar kamer om in mijn kamertje te geraken! Wat een piepkleine kamertjes en dat in zo´n groot gebouw! Dat was wel een afknapper! Verwonderd en ontgoocheld keek ik rondom mij. Ik had een bed, een kleerkast, een nachtkastje en in een kleine erker stonden een lavabo en een toilet. Een klein venstertje gaf uit op de straat. Het stond gekanteld op een kier. Florine drukte me op het hart om het venster nooit helemaal open te laten, want dat zou dieven op slechte ideeën kunnen brengen.

Ik mocht mij wat opfrissen en werd een kwartiertje later opnieuw verwacht aan het onthaal. Ondertussen vergezelde Florine David naar zijn kamer.

Gauw nam ik mijn toiletgerief en verfriste ik me een beetje. Ik deed maar meteen ook mijn werkkledij aan en bond daarover één van de witte schorten die Florine had klaar gelegd. Nog vóór ik naar het onthaal ging probeerde ik mijn bed. Dat zag er goed uit. Maar wat een drukkende warmte hing er in dat kamertje! Gelukkig zag ik dat het venstertje helemaal open kon als ik er de beveiliging afhaalde. Wanneer ik kwam rusten zou ik daar zeker gebruik van maken!

Even later stond ik in het onthaal. David was bij Mijnheer Nestor, waar hij gebrieft werd over wat hij die dag al moest doen. Florine ging met mij ook eerst even bij de baas en stelde me voor. Mijnheer Nestor was tevreden omdat we op tijd op onze afspraak waren en drukte de wens uit dat het een goede samenwerking mocht worden. Hij waarschuwde ons dat we heel andere werkuren hadden en dat David dikwijls tot 's nachts zou moeten werken waardoor hij dan tot 11 uur 's morgens vrij was, terwijl ik vroeg op moest. Hij zou wel proberen om het zo te regelen dat onze halve dag vrij altijd samenviel, zodat we elke week toch eens met elkaar weg konden.

Florine bracht me naar de keuken. Daar was de vaat van het ontbijt bijna gedaan en weggezet. Ik kon nog even de grote afwasmachine zien werken en zien hoe Marijke de laatste borden afdroogde. Marijke werd mij voorgesteld als het meisje waar ik het meest zou mee samenwerken. Voor haar was het nu al de tiende keer dat zij tijdens de zomervakantie in het hotel kwam werken. Ze wist dan ook perfect wat moest gedaan worden. Marijke zag er leuk uit met haar zomersproetjes en koperkleurig haar. Haar glimlach was ontwapenend en ik had dadelijk het gevoel dat ik bij een lieve collega beland was.

Even later volgde ik haar naar één van de gangen, waar nog een tiental kamers moesten opgeruimd worden. Veel tijd om me van alles uit te leggen nam ze niet… "Ik zou het al doende wel leren" zegde ze lachend. De bedden maakte ze het liefst samen met mij op. Terwijl we het bed opmaakten had ze alles al goed bekeken en gaf ze mij al opdrachten voor daarna: "Wil jij daarna het w.c. proper maken en de wastafel? Je kunt twee propere handdoeken en washandjes op het karretje buiten nemen. Wil je dan de schoenen poetsen? …" Ondertussen ruimde ze op, stofte ze af en stofzuigde zij de kamer. We moesten goed doorwerken, want vanaf twaalf uur werd het middagmaal opgediend en uiterlijk tegen die tijd werden wij in de keuken verwacht.

Alle kamers hadden een andere geur. Sommige vakantiegangers waren heel netjes en verluchtten hun kamers, andere waren heel slordig en vuil en hadden er precies plezier in om ons hun vuiligheid te laten opkuisen. Al die eerste dag hadden wij een paar kamers moeten proper maken van jonge mannen die blijkbaar veel te overdreven gegeten en gedronken hadden.

Overgeefsel! Zelfs in de wasbak! Dan was er dat jong koppel: sperma en bloed op de lakens en zelfs op de bedsprei! In stilte walgde ik van zo'n vakantiegangers. "Waar hadden die hun manieren geleerd?"

Het prachtige zomerweer maakte dat alle kamers volzet waren. Meneer Nestor en zijn vrouw Wilma waren in hun nopjes. Ik leerde wat werken was! Van 's morgens om 8 uur tot 's avonds 23 uur draaide ik door. Wanneer de vaat van het avondeten gedaan was kon ik "geen pap meer zeggen". Al vlug besefte ik dat de vrije tijd in de namiddag, waar wij zo naar uitgekeken hadden, amper voldoende was om mij even te verfrissen en op mijn bed wat te uit te rusten van de drukke voormiddag.

David echter genoot van zijn werk. Hij moest ook wel goed doorwerken, maar op de weinige momenten dat we elkaar zagen, kon hij me steeds iets leuk vertellen van één of andere gast. Hij had een oogje op een prachtig Engels meisje dat met haar ouders in het hotel verbleef.

Toen we bijna een week in het hotel werkten, kwamen we plots een kamer binnen die zo proper opgeruimd was dat we bijna niets moesten doen. "Ha, Guy is terug" vertelde Marijke mij. " Guy bleek een Nederlandse schrijver te zijn die regelmatig in het hotel verbleef om in alle rust te kunnen schrijven en ontspannen. Volgens Marijke was hij midden in de dertig en vrijgezel. Zijn aftershave rook zalig. Terwijl ik zijn handdoeken en washandjes verving, ademde ik diep in. Ongewild werd ik nieuwsgierig naar deze man. Ik probeerde me hem voor te stellen. Waarschijnlijk zag hij er heel deftig uit en met een bril. Die dag betrapte ik me er op dat ik verschillende pogingen deed om hem in de refter tussen de andere hotelgasten te herkennen, maar het lukte niet.

Gedurende de eerste week had ik geen halve dag vrij kunnen nemen, want juist die dag had Meneer Nestor me gevraagd om de kamers van een groep Duitsers die vertrok heel grondig te kuisen, zodat de nieuwe klanten niets meer zouden merken van wat ze allemaal hadden aangericht. Met Marijke hadden we zelfs de overgordijnen moeten afnemen omdat die besmeurd waren met uitwerpselen! Kippenvel had ik gekregen van het slagveld dat ze achterlieten!

Maar deze woensdagnamiddag was ik vrij. Spijtig genoeg niet samen met David! Ik had me voorgenomen om naar het strand te gaan met een boek en vooral veel te rusten. Opgewekt als een kind dat naar de kermis mag, stapte ik naar het onthaal waar ik aan Florine zegde dat ik weg ging tot in de late namiddag. Juist op dat moment kwam een jonge man zijn sleutel afgeven om ook uit te gaan." 213" zei hij. Florine nam de sleutel aan en hing hem aan het haakje onder 213. "Dat is Guy!" besefte ik. Ik werd bloedrood alsof hij zou weten wat ik allemaal al over hem had gedacht.

Florine zegde nog dat ik voorzichtig moest zijn want dat zij verantwoordelijk voor mij was. Ik lachte, bedankte haar voor haar bezorgdheid en ging naar de buitendeur.

Guy had gehoord wat Florine zegde en herhaalde: "Voorzichtig zijn, hé meisje!" . Ik keek om en keek recht in zijn lichtgrijze ogen.

Wat een mooie man! Hij had een scherp, prachtig gevormd gebruind gezicht en blond haar. "Ik zal proberen" antwoordde ik en voordat ik me kon bedwingen vervolgde ik: "het zou natuurlijk beter lukken moest je me daar bij helpen".

"Wat zeg je nou?" reageerde hij verrast. "Zou je het leuk vinden dat ik met jou meeloop naar het strand?" vroeg hij. "Als jij dat ook leuk vindt" antwoordde ik gevat. Voordat ik het zelf goed besefte stapte ik met de properste en knapste man uit het hotel naar het strand.

Hij wist helemaal niet dat ik het kamermeisje was en dat ik enkele van zijn goede eigenschappen ongelooflijk bewonderde! Daar kwam vlug verandering in. Hij stelde me vragen over mijn verblijf in het hotel en daarna nog over zoveel andere dingen. Ik ging zo op in het gesprek dat ik niet eens merkte dat ik niets over hem vroeg.

Toen ik aan de zeedijk afscheid wilde nemen om naar het strand te gaan, legde hij zijn hand voorzichtig op mijn schouder en vroeg: "Zin om iets te drinken?"

Een elektrische schok ging door mijn lijf.

Hij merkte het.

“Ben je bang?”

“Neen, ik schrok even”.

Weer werd ik vuurrood. Ik kon hem toch niet zeggen dat ik bijna draaierig werd van die zachte aanraking!

“Voel je vrij, hé! Ik wil je niet dwingen. Ik zou je trouwens nooit tot iets willen verplichten” zegde hij plots ernstig.

Het was wel 30 graden en zo dus kon ik een koud drankje best gebruiken. We gingen in een terrasje aan de dijk zitten. Hij was aangenaam en spitsvondig. Hij stelde me geïnteresseerde vragen, waarop ik niet alleen goed kon antwoorden maar dat ook heel graag deed. Nooit eerder was iemand zo geïnteresseerd in mijn leven! Toen we na ons eerste drankje elk een ijsje bestelden had hij ook al het één en ander over zichzelf verteld. Hij had psychologie gestudeerd, was een tijd leraar geweest, maar schreef nu romans. Op een bepaald moment nam hij mijn hand in zijn hand. Terug schrok ik en wilde ik mijn hand direct terugtrekken. “Kijk daar heb je het weer” zegde hij glimlachend. “Je bent echt bang van mij”. “Maar, neen” zei ik verward, terwijl alles om mij heen aan het draaien ging, “ik denk dat ik wat overgevoelig ben…”. Hij liet mijn hand los. Ik bekwam. Ik kon mij wel door het hoofd schieten.

Misschien voelde ik me zo omdat ik bijna mijn maanstonden ging krijgen. Ik was eigenlijk ook doodmoe. Ik wilde niet dat Guy zich zou ongemakkelijk voelen omdat ik zo raar reageerde! Dus probeerde ik om iets te zeggen dat de spanning zou verdrijven.

“Zullen we nog wat gaan wandelen?” vroeg ik.

Hij stelde voor alles zelf te betalen en op het strand wat te lezen. “Jij hebt ook een boek bij, dan kunnen wij gezellig samen lezen”.

Op het strand wilde ik wel lezen maar het lukte niet echt. Veel liever ging ik wat liggen met mijn ogen toe. Zou ik durven? "Eigenlijk ben ik te moe om te lezen, ik ga wat zonnebaden" besloot ik.

"Je doet maar", antwoordde hij stijfjes zonder zelfs maar op te kijken uit zijn boek.

Ik legde me op mijn rug op de grote badhanddoek. Met gesloten ogen lag ik te fantaseren over de man naast mij, zonder dat ik ook maar iets durfde te zeggen van wat ik voelde.

Hij was waarschijnlijk 20 jaar ouder dan ik, maar dat leek op dat ogenblik totaal onbelangrijk. Met de minuut groeide het verlangen in mij om in zijn armen te liggen en me door hem te laten verwennen.

"Je zult verbranden." hoorde ik hem plots zacht en bezorgd opmerken… "Misschien zetten wij ons beter ergens waar er schaduw is".

Ik deed mijn ogen open en gaf hem gelijk.

"Kom" zegde hij "we gaan jou eens heel zalig laten relaxen. Wat denk je ervan dat we een paar flessen drank kopen en dat je gewoon bij mij op de kamer verder uitrust? Ik beloof je niet aan te raken."

Het was gevaarlijk, stout en toch klonk het zo onschuldig! Het was net wat ik nodig had!" Bijna willoos stemde ik toe. Maar hij wilde er zich van verzekeren dat ik het echt wilde: "Wil je echt meekomen?"

"Ja, maar alleen als jij echt van mij af blijft".

"Geen probleem… ik kom niet aan jou maar als jij aan mij wil komen dan moet je je niet inhouden" antwoordde hij met een brede lach.

Op weg naar het hotel kocht hij Gin en sinaasappelsap. "Wil je nog iets anders" vroeg hij. "Sinaasappelsap is goed, dank je". Hij gaf me de opdracht om eerst naar mijn kamer te gaan en dan onopgemerkt naar zijn kamer te komen. "We moeten er voor zorgen dat niemand gaat verkeerde dingen denken".

Zo gezegd, zo gedaan. Het was al een geluk dat Florine of Marijke me niet zagen binnenkomen. Op mijn kamer verfriste ik me, nam mijn toiletgerief en begaf mij zogezegd naar de badkamer. Moest ik iemand tegenkomen dan kon ik altijd zeggen dat ik me eens uitgebreid ging baden. Daar er een badkamer naast kamer 213 was vond ik mijn plan zeer aanvaardbaar.

De gang was leeg toen ik zeer opgewonden aan de deur klopte. Guy deed zachtjes open. Zijn reuk, zijn kamer, hij, alles was zo onwerkelijk. “Leg je maar op mijn bed… ik zal hier mijn boek verder lezen,” zei hij glimlachend toen ik wat bedremmeld stond rond te kijken. Ik legde me op zijn bed en genoot op een vreemde manier van de spanning in en rond mij. Ik probeerde mij zo te leggen dat ik er zo mooi mogelijk uitzag. Neen, ik mocht niet op mijn rug blijven liggen want misschien zou ik in slaap vallen en snurken. Ik draaide mij met mijn rug naar hem. Zo lag ik ook niet goed. Het was alsof hij mij met zijn ogen kon uitkleden. Ik draaide me weer om. “Het is wel de bedoeling dat je een beetje slaapt, niet dat je ligt te woelen. Heb je liever dat ik naast jou lig?” stelde hij voor. Met een hart dat tot in mijn keel klopte van spanning, stemde ik toe. Hij kwam naast mij liggen en legde zijn arm rond mijn schouder. Ik begon te beven. “Ssst, zegde hij, word nu eens rustig!”. Zijn arm bleef beschermend rond mij liggen en stilaan werd ik rustig. Ik viel zelfs in een heel speciale slaap.

Na een tijd werd ik wakker van de beweging naast mij in bed. Ik merkte dat Guy probeerde het bed te verlaten zonder mij te wekken. Toen hij merkte dat dit niet gelukt was, glimlachte hij verontschuldigend. “Slaap maar nog wat, ik zal je straks oproepen wanneer ik ga avondeten”. Ik draaide me om en sliep verder. Toen Guy ging avondeten nam hij heel hoffelijk afscheid en vroeg hij mij om niemand iets te vertellen over onze namiddag samen. Daarna ging hij eerst zelf de gang op om er zich van te overtuigen dat de kust veilig was. Daarna sloop ik snel zijn kamer uit. Omdat ik toch mijn gerief mee had, besloot ik eerst uitgebreid te baden. Helemaal verfrist en uitgerust ging ik naar de keuken om ook wat te eten.

Wat die dag gebeurd was met mij, leek te groot voor woorden. Aan Florine en Marijke vertelde ik alleen maar dat ik op het strand een boek gelezen had. Aan David vertelde ik ook zo iets, want ik wilde een geschikt moment afwachten om hem meer te vertellen en wilde Guy in geen geval een slechte naam bezorgen.

De volgende week liep ik op wolkjes. Ik was zo verliefd, zo verliefd dat ik ieder moment naar Guy trachtte en bij hem wilde zijn. Ik was gek van verlangen om opnieuw in zijn arm te liggen. Guy had geboekt voor 14 dagen. Telkens ik zijn kamer deed, was het alsof ik een heiligdom betrad. Het bed waarin ik me zo gelukkig had gevoeld, leek wel een magneet. Het kostte mij veel moeite om niets te laten blijken aan Marijke, maar op de een of andere manier gelukte mij dat toch .

Op zaterdag was het nog drukker dan anders en Florine had me rond 22.30 uur gezegd dat ik mocht gaan slapen. Met de moed der wanhoop was ik naar de badkamer op het tweede verdiep gegaan. Ik had eerst gekeken of Guy op zijn kamer was, maar hij was er niet. Ik baadde en nadien ging ik nog eens kijken. Deze keer had ik meer geluk: er brandde licht op zijn kamer. Zachtjes klopte ik aan. Hij deed open. Hij stond daar voor mij in

ontbloot bovenlijf, met enkel een handdoek over zijn schouders. Hij leek helemaal niet verwonderd mij te zien. Eigenlijk was het precies alsof hij mij verwacht had. ”Kom gauw binnen!” zei hij zacht. Eens binnen drukte hij mij tegen zich aan alsof het om een gewone begroeting ging van twee bekenden die elkaar lange tijd niet gezien hadden. Maar “gewoon” was zo’n begroeting voor mij helemaal niet: onder mijn handen voelde ik zijn warme huid en het leek alsof die warmte ook door mijn kleding tot op mijn eigen huid doordrong.

Mijn haar was nog niet droog. Hij nam het in zijn handen en rook er aan. “Lekker, zo´n pas gewassen haar”. “Ik ging mij juist nog iets inschenken wil je ook iets?”. “Heb je nog sinaasappelsap?”. “Ja, zeker” Hij nam een doos sinaasappelsap en een fles Gin. Voor mij schonk hij enkel fruitsap uit, maar voor hem mixte hij snel een cocktail.

“En, vertel eens hoe het gaat?” stak hij van wal. Nogal luchtig maakte ik een korte schets van de laatste dagen en bleef extra lang hangen bij enkele grappige details. Ik verzweeg natuurlijk hoeveel ik aan hem gedacht had en hoezeer ik naar hem verlangd had. Alsof hij vermoedde wat ik verzweeg vroeg hij: “… En, heb je tussendoor ook nog eens aan ons gedacht?”. Onzeker antwoordde ik: “Af en toe”.

“Ik had gehoopt dat je vroeger zou terugkomen. Ik begon al te vrezen dat je liever niet meer terugdacht aan die namiddag” merkte hij overdreven triestig op.

“Ik wilde wel vroeger terugkomen, maar er was gewoon geen mogelijkheid om eerder te ontsnappen!” probeerde ik hem vrolijk tegemoet te komen.

Oei, nu had ik me toch verraden! Hij greep zijn kans en eiste dat ik uitlegde wat ik daarmee precies bedoelde. Ik vertelde naar waarheid dat ik hem gemist had, maar dat ik me ook afvroeg wat ik met mijn gevoelens moest doen. Toen ik uitlegde dat ik in een kamertje achter madame Florine sliep verstond hij dat ik niet zo gemakkelijk ’s avonds onopgemerkt bij hem kon zijn en hij besloot dat het dus elke keer de laatste keer kon zijn. Die avond kon ik me iets extra veroorloven want Florine zou nog tot in de vroege uurtjes in de weer zijn. Guy wilde weten of Florine soms nog op mijn kamer

kwam als ik eerst ging slapen. Ik beweerde van neen, want ik deed mijn kamerdeur op slot. En was ze nu ook op slot? "Ja" "En roept Florine je 's morgens op?" "Neen". Ik stond steeds een uur na haar op en rekende daarvoor op mijn wekker. "Dus niemand zal je nog missen tot morgenvroeg en ook dan zul je geen problemen hebben? " informeerde hij nog eens. "Zo is het" zegde ik. "Wel" zegde hij "dan nodig ik je uit om nu de ganse nacht bij mij te slapen. Ik beloof even respectvol te zijn als woensdag".

Diep in mij laaide een onweerstaanbaar verlangen op. "o.k." zegde ik. Hij ging op bed liggen, met enkel zijn pyjamabroek aan… "Kom, wees niet bang" moedigde hij me aan. Het leek wel vreemd om helemaal aangekleed in bed te kruipen nadat ik net beloofd had de ganse nacht te zullen blijven, maar ik durfde niets uitdoen. Voorzichtig legde ik me naast hem en hij legde teder zijn arm rond mij. Zo teder dat ik ophield met ademen en ik smeekte met heel mijn wezen: "Oh, laat dit moment nooit meer overgaan!"

Een tijdje lag ik als verlamd van gelukzaligheid in zijn omhelzing. Ik rook zijn nabijheid, voelde hoe zijn adem mij streelde en hoe de warmte van zijn lichaam door mijn klederen drong. Guy hield zich heel correct aan zijn belofte en bleef rustig ademend tegen mij aanliggen. Uiteindelijk werd de spanning mij gewoon te veel en begon ik zelf zacht zijn arm te strelen. Op

zijn beurt begon hij me heel zacht te strelen. Het was betoverend. Hij aaide me alsof ik een breekbaar, zacht katje was, en deed niets waardoor ik mij bedreigd voelde of spijt kreeg dat ik beslist had om hem te vertrouwen.

Ik bleef de ganse nacht bij hem en toen de wekker afliep vond ik het spijtig dat ik moest gaan.

Guy! Hij beweerde van mij te houden. Bij hem voelde ik mij in de zevende hemel. Ik kon bijna iedere nacht bij hem zijn zonder dat iemand het merkte. Ik was verslaafd aan zijn strelingen, aan zijn reuk aan zijn liefdevolle omgang met mij. De laatste nacht voordat zijn verblijf in het hotel ten einde liep, voelde ik een onweerstaanbare behoefte om hem voor altijd bij mij te houden, hem aan mij te binden. Ik ging verder met mijn strelingen dan anders, wilde hem kussen, wilde met hem vrijen, maar hij maakte zich sterk en weerde mij telkens af terwijl hij fluisterde: ”Laat ons nu geen domme dingen doen.” Ik verstond wat hij wilde zeggen en begreep wel dat hij gelijk had, maar ik had het zo graag anders gewild!

Toen zijn verblijf erop zat, vertrok hij terwijl ik nog volop bezig was met de vaat. Het leek zo onwezenlijk. Met niemand kon ik delen hoe ik me voelde.

Na de vaat moest ik met Marijke zijn kamer kuisen en in orde brengen voor een andere gast. Op zijn nachtkastje stond een omslagje met mijn naam op. Ik nam het vlug voordat Marijke het zag. Mijn hart deed zo´n pijn! Toen ik mij later even terugtrok om het omslagje te openen stond er op een klein kaartje: “Sarah, je zult altijd belangrijk voor mij blijven” met daaronder zijn adres.

Guy, o Guy… wat moest ik nu beginnen zonder hem?

Vincent

12. VNCENT

Hij wandelde de bar binnen alsof hij de eigenaar was, met in zijn kielzog een stel luidruchtige vrienden en een paar opzichtig geklede meisjes. Hoewel er op dit vroege uur nog plaats genoeg was, bleef het gezelschap aan de toog staan. Blijkbaar kwamen ze hier wel meer, want hij riep de garçon bij zijn naam en ging tussendoor gauw een paar mensen begroeten.

Het minste dat je van hem kon zeggen, is dat hij de ruimte vulde. Niet zozeer lichamelijk, want zwaar was hij zeker niet. Eerder atletisch. Maar hij was het soort jongen dat aandacht naar zich toe trok zonder daar blijkbaar enige moeite te moeten voor doen. Ik merkte ook dat, wanneer hij sprak, zijn makkers naar hem luisterden.

“Vincent” zegde Deborah plots onverwacht en toen ik haar niet begrijpend aankeek, maakte ze een hoofdbeweging in de richting van de toog: “De praatjesmaker noemt Vincent. Ik zag dat je hem zat te observeren.”

“Een mens moet naar iets kijken,” lachte ik

“Hmm…” antwoordde Deborah met een veelbetekenende blik in haar ogen.

“Nee!” schaterde ik het uit, “Ik ben helemaal niet van plan te beginnen flirten!”

Even later kwamen een paar mensen uit de klas, met wie wij die avond afgesproken hadden, de bar binnen en was Vincent helemaal vergeten.

Dat is, tot iemand onverwacht een bierviltje in mijn handen stopte.

“Bel me eens” glimlachte Vincent naar mij. Daarop verliet hij met zijn vrienden de bar.

"Wie denkt die gast wel dat hij is?" brieste Pascal. Maar hij was de enige van ons kliekje die zich echt stoorde aan het voorval. Alle anderen vonden het gewoon grappig en vooral: een goede gelegenheid om mij te plagen.

"Dat komt ervan als je vreemde mannen zit aan te staren!" grapte Deborah.

"Vreemde mannen? Jij scheen hem anders wel al te kennen!" speelde ik mee.

"Hem kennen? Ik? Ik denk dat je daarvoor bij Lieve moet zijn, die is nog een tijdje met hem geweest."

Daarmee was het onderwerp afgerond. Het bierviltje had ik op de tafel gelegd, waar het later die avond tussen de andere bierviltjes bleef liggen toen ook wij op onze beurt de bar verlieten.

Weken gingen voorbij. Ik had Lieve nooit over Vincent aangesproken en was het hele voorval eigenlijk al lang vergeten. Op een woensdag namiddag waren Deborah en ik gaan winkelen. In de Nieuwstraat had een nieuwe koffiebar de deuren geopend. Om bekendheid te verwerven deden ze een speciale actie, waarbij je een tweede tas gratis kreeg. Wij dus daarheen.

De gelegenheid was eerder smal, maar wel diep. Langs de ene kant stond een lange toog, waarachter meisjes in een leuk oranje uniform klanten bedienden die rechtstaand een kop koffie wensten te gebruiken. Langs de andere kant stond een lange rij tafeltjes.

Moe van het winkelen, ploften wij aan een van de tafeltjes neer. Uit de prijslijst, die vooral namen bevatte die we niet kenden, kozen wij beiden een cappuccino.

"Mag ik jullie naam, het is voor een kleine verrassing" vroeg het meisje aan wie wij onze bestelling doorgaven.

Even later werden onze drankjes bezorgd. Op Deborah's cappuccino prijkte onder een hartje, in mooie letters de naam "Debbie". Op mijn cappuccino stond echter heel wat anders. Verwonderd keek ik het meisje aan: "Vincent?"

“Grapje van mijnheer,” antwoordde ze glimlachend: “hij heeft die van jou”.

“Je hebt me niet gebeld!” viel Vincent gespeeld verontwaardigd met de deur in huis, terwijl hij bij ons aan tafel plaats nam.

Even wist ik niet goed hoe reageren. Recht staan en weg gaan, was mijn eerste ingeving. Maar Deborah vond Vincents grapje blijkbaar heel geslaagd en begroette hem hartelijk: “Hello, Vince, alles o.k.?”

Blijkbaar hadden die twee elkaar al eerder gesproken. Omdat Vincent er niet aan dacht om onze cappuccino’s om te ruilen, nam ik een afwachtende houding aan en roerde ik langzaam in mijn tas.

“Jammer,” zei hij terwijl hij gemaakt-droevig naar de dooreenlopende kleuren keek. “Ik had zo graag een foto van onze tassen gemaakt!”.

Ik deed of ik de opmerking niet gehoord had.

Deborah had natuurlijk gemerkt dat ik mij niet helemaal op mijn gemak voelde onder Vincents aandacht en schoot ter hulp:

“Hoe is ’t nog met Lieve?” vroeg ze hem.

“Lieve?” Even aarzelde hij. Het was zonder meer duidelijk dat hij best wist wie Deborah bedoelde en even duidelijk dat hij zich nu zelf ongemakkelijk voelde.

“Ik heb nooit iets gehad met Lieve.” antwoordde hij na enig nadenken. “Maar vertel mij liever of de koopjes geslaagd zijn?” voegde hij er meteen aan toe terwijl hij naar onze zakken wees.

Deborah liet zich echter niet afleiden: “Niets gehad met Lieve? Komaan jong, ze loopt nog altijd met je foto in haar portefeuille en als iemand je naam nog maar vernoemt, begint ze steevast te wenen.”

Voorzichtig dronk hij van zijn cappuccino. Het viel me op dat hij de tas zo draaide dat mijn naam zo goed als mogelijk intact bleef terwijl hij langzaam een teugje nam.

“O.K.” zei hij, terwijl hij de tas terug op de tafel plaatste. “Je weet dat Lieve en ik in een sociale wijk wonen? We groeiden er samen op en speelden al als kinderen met elkaar. Blijkbaar beschouwde zij mij als haar boyfriend. Alleen: er is nooit iets tussen ons geweest. Ik heb van anderen vernomen dat zij verliefd op mij was en overal vertelde dat ik haar vriendje was. Maar ik wist van niets. Toen ik er haar over aansprak, barstte ze in wenen uit en verweet mij dat ik haar bedroog. Maar, hoe kan ik haar bedriegen? Ik heb nooit meer dan vriendschap voor haar gevoeld!”

Hij klonk zeer oprecht en uit de manier waarop hij keek en sprak, leidde ik af dat hij echt met de situatie zat.

“Tja, ’t kan hard zijn, wanneer het echte leven niet geeft wat wij ervan verwachtten!” probeerde ik hem te troosten.

Even was er een stilte. Ik werd er mij van bewust dat zowel Deborah als Vincent mij met grote ogen zaten aan te kijken.

“Wow! Wat een wijsheid!” lachte hij plots, waarna hij begon te praten over een optreden van een rockband dat op zaterdag zou doorgaan in het stadspark.

Het ijs was gebroken en toen wij bijna een uur later, na nog een cappuccino de koffiebar verlieten, hadden wij afgesproken om de volgende zaterdag samen naar het openlucht optreden in het park te gaan.

“En?” vroeg Deborah op weg naar huis: “Wat vind je van hem?”

“Hij lijkt mij helemaal niet zo’n praatjesmaker als jij eerst gezegd had”

"Dus je ziet hem wel zitten?"

"We zullen wel zien" hield ik de boot af. Maar ergens in mij voelde ik die opwinding en spanning die mij glimlachend deed terugdenken aan de vorige keer dat ik verliefd was.

Het was een uitzonderlijk mooie lente avond die zaterdag. Hoewel het nog wat vroeg was voor het optreden, stroomde het park vol met jonge mensen. Er heerste een enorm gezellige sfeer.

"We zijn toch nog vroeg, laat ons eerst een wandeling door het park maken" stelde ik enthousiast voor.

"Let toch maar op", waarschuwde Deborah: "er lopen hier ook genoeg gasten rond die er alleen op uit zijn te stelen. Vorig jaar werd bij de visvijver trouwens een meisje verkracht!"

"Tja, als het donker is, moet je niet alleen tussen de bomen gaan wandelen, maar om dit uur?"

Ik maakte me niet echt zorgen. De aanwezigheid van politiemensen die te voet en per paard voortdurend patrouilleerden, stelde mij verder gerust. Om Deborah niet nodeloos ongerust te maken, volgden wij toch de stroom mensen naar de grote parkweide.

Op de afgesproken plaats stond Vincent ons al op te wachten. Mij begroette hij met een kusje.

"En ik dan?" pruilde Deborah.

Na een korte aarzeling, gaf hij ook haar een kusje. Maar het was meteen duidelijk dat hij alleen oog en oor voor mij had. Deborah was dan ook blij

toen hij zei dat hij met een paar vrienden een "vast plekje" had wanneer er optredens doorgingen in het park en ons uitnodigde om tot bij hen te gaan.

Vincents vrienden hadden dekens meegebracht en maakten van het ganse gebeuren een kleine picknick. Hoewel ze ons hartelijk begroetten, was het toch even wennen: zowel de meisjes als de jongens waren op hun manier allemaal nogal opvallend gekleed.

De meisjes droegen strakke topjes of bloesjes met een diep decolleté op extra korte rokjes of shorts. Een paar hadden piercings en eentje was helemaal in het zwart gekleed en droeg ook een heel donkere make-up.

De jongens zagen er in hun jeans en zwarte jekkers uit als een motobende. Sommigen hadden extra-lange haren en droegen brede armbanden of droegen mouwloze zwarte T-shirts opdat iedereen hun getatoeëerde armen zou zien. De meesten hadden een plekje gevonden op de dekens, maar een paar jongens bleven met gespreide benen en gekruiste armen recht staan.

“En, wat drinken de poppemietjes?” vroeg een van hen met een opvallend zware stem. Zowel Deborah als ik kozen voor een cola. Wij waren meteen de enigen uit het gezelschap die geen bier dronken.

Al vlug viel me op dat een aantal van Vincents vrienden duidelijk gedronken hadden voor ze naar het park gekomen waren. Dat was ook Deborah niet ontgaan. Stiekem trok ze een bedenkelijk gezicht naar mij, alsof ze wilde zeggen: “dit wordt toch wel wennen!”

Het werd inderdaad wennen. De jongens waren eerder zwijgzaam, maar de meisjes taterden en schaterden dat het een lieve lust was. Toen het concert begon, stonden zij in geen tijd blootsvoets in het gras te dansen, terwijl de jongens zwijgend toekeken.

Hoewel zij hun best deden om ons bij de pret te betrekken, maakte dat de afstand op een of andere manier alleen maar groter.

Ook Vincent merkte dat Deborah en ik niet echt genoten. "Willen wij een wandelingetje maken?" stelde hij voor. Ik zag dat wel zitten, maar de uitnodiging was duidelijk niet naar Deborah gericht. Kon ik haar hier achter laten?

"Ga maar," zei ze joviaal toen ik het haar vroeg: "over mij hoef je je geen zorgen te maken, ik zit hier waarschijnlijk zowat op de veiligste plek van het ganse park!"

Dus kuierde ik even later met Vincent langs smalle paadjes tussen de bomen door.

"Wat vind je van de bende?" stak hij meteen van wal.

"Het lijkt mij wel een interessant gezelschap" antwoordde ik behoedzaam.

"Interessant … ironisch bedoeld?" schamperde hij.

"Laat ons zeggen dat het toch wel een beetje aanpassen is."

"Laat je vooral niet misleiden door hun uiterlijk: dit zijn de beste vrienden die je je kunt inbeelden."

"Ik geloof je graag, maar ik heb toch wel vragen bij een aantal zaken."

"Bijvoorbeeld?"

"Als die meisjes zich zo kleden, welke jongens willen die dan aantrekken? En die stoere makkers van jou: je verwacht niet direct dat die zich gemakkelijk open en kwetsbaar opstellen als je een meningsverschil met hen hebt, of vergis ik mij?"

"Ken je het verhaal van Churchill's buldog?"

"Neen"

"Toen ze hem vroegen waarom hij zo'n lelijke, boos ogende hond gekozen had, antwoordde hij dat hij het belangrijk vond dat zijn kinderen leerden

hoeveel trouw en vriendschap er kan schuilen achter zo'n afstotend uiterlijk."

"O.K., maar er is een verschil, Vincent: je vrienden zijn niet lelijk, maar ze verbergen zichzelf bewust uit schrik gekwetst te worden of niet te kunnen beantwoorden aan het beeld dat ze van zichzelf willen bewaren."

"Je spreekt over mensen die je niet eens kent" merkte Vincent zacht op.

Ik liet het erbij. Het onderwerp was daarmee afgesloten.

We wandelden een poosje zwijgend verder. Plots legde Vincent zijn arm over mijn schouder. Helemaal onverwacht was dat niet.. "Moet je maar eens proberen met een knappe gast helemaal alleen de bosjes in te trekken op een warme lente avond en dan niet te verwachten dat hij je omhelst" … Ik glimlachte om mijn eigen gedachten, bleef staan, keerde mij naar hem toe en kuste hem.

De volgende weken toonde Vincent zich een attente en lieve vriend. Doordat hij in Gent op kot zat, zagen wij elkaar door de week niet. Elke dag stuurde hij echter een paar sms'jes en regelmatig vond ik romantische e-kaartjes of berichtjes in mijn mailbox. Af en toe belden wij ook met elkaar en babbelden dan honderd uit over ons leven.

Tijdens het weekend gingen wij samen uit. Al vlug waren dit de ogenblikken waar ik gelijktijdig het meest naar uitkeek, maar ook het meest voor beducht was. Natuurlijk was het tof om de avond samen met Vincent door te brengen. Alleen vond ik het minder leuk dat ik die paar uren die we konden samen zijn altijd moest delen met zijn vrienden. Tussen hen en mij klikte het trouwens ondanks alle inspanningen niet. Ik ergerde mij aan de meisjes als

ze weer eens met half ontblote borsten tegen elkaar op stonden te shaken of stonden te kwetteren als eksters en stoorde mij aan de stoer doenerij van de jongens.

Als ik op zaterdag of zondag al eens overdag naar de stad kon, paste het bovendien nooit voor Vincent: of hij moest studeren, of hij had een vriend beloofd te helpen met een of ander karweitje, of hij had het te druk met de boekhouding van een bevriende café-baas.

Toen ik hem daarover aansprak, reageerde Vincent maar vreemd. Hij vond dat ik toch niet kon verwachten dat hij zomaar zijn vrienden in de steek liet.

Erger werd het nog toen ik ook thuis problemen kreeg: moeder had vernomen dat ik "met slechte vrienden gezien was" en wilde natuurlijk weten hoe de vork in de steel zat.

"Dus, die jongen woont in een sociale wijk?" mengde ook vader zich in het gesprek. Doordat hij juist dat detail herhaalde, klonk het bijna alsof ik met een misdadiger uitging. Wenend was ik naar mijn kamer gevlucht.

Achteraf was moeder mij komen troosten. "Nodig hem uit om je zaterdag te komen afhalen en eerst een tas koffie mee te drinken, dan leren wij hem ook kennen" stelde ze voor.

Ik was verrast door haar voorstel, maar had daar niets laten van merken en had het direct aanvaard. "Als Vincent nu zegt dat hij niet kan komen, wurg ik hem" dacht ik.

Gelukkig had hij meteen aanvaard en had hij zich zeer vereerd getoond toen ik hem vertelde dat het de eerste keer was dat mijn ouders een vriend thuis uitnodigden. "Dan moet je wel heel positieve dingen over mij verteld hebben!" zei hij glunderend.

Stipt op het afgesproken uur meldde Vincent zich bij ons aan. Voor één keer had hij zijn vader kunnen overtuigen om hem de auto te laten gebruiken. Hij had zich ook speciaal voor de afspraak opgekleed, merkte ik.

"Kom binnen!" zei ik opgewekt, nadat ik hem aan de deur welkom had gekust.

Hij was zenuwachtig merkte ik. Ook ik voelde mij aanvankelijk onwennig en gespannen. Gelukkig bleek dat voor niets nodig. Moeder had gebakjes op tafel gezet en al vlug zaten wij met zijn allen gezellig te keuvelen rond de tafel. Toen wij een uurtje later vertrokken, was iedereen in een opperste beste stemming.

"Ik heb ook een verrassing" zei Vincent toen we weg reden: "er is een studentenfuif in Gent, wat had je ervan gedacht om vandaag eens met ons tweetjes alleen uit te gaan?"

Mijn geluk kon niet meer op! We hadden een super avond. Toen het tijd werd om terug te keren, vroeg Vincent me of ik benieuwd was om zijn kot te zien. Ik twijfelde, maar besloot toch om mij niet te laten meedrijven op de euforie van het ogenblik. "Een andere keer, Vincent," beloofde ik hem: "nu is het daar echt wel al te laat voor!". Gelukkig drong hij niet aan.

"Wat vond je van de klederdracht en het gedrag van de studenten?" vroeg hij toen we op de autosnelweg naar huis reden.

"O.K., je hebt gelijk" antwoordde ik.

"En geloof me maar, daar zitten ook heel wat mensen tussen waarmee je geen normale conversatie kunt hebben" voegde hij er nog aan toe.

Even overwoog ik om te antwoorden dat ik daar geen probleem mee had zolang ik er niet iedere week diende mee uit te gaan, maar in de plaats daarvan zweeg ik en legde ik mijn hand op zijn knie.

Na die avond kwam Vincent mij bijna altijd met de auto thuis ophalen. Soms bleef hij even praten, soms vertrokken wij onmiddellijk. Plots was het blijkbaar ook niet langer absoluut noodzakelijk dat wij altijd samen met Vincents vrienden optrokken. Dikwijls reden wij van bij ons tot bij Deborah, en trokken dan samen naar de stad. Alles was een heel stuk eenvoudiger geworden zo.

Met de examens voor de deur zagen wij elkaar een tijd minder regelmatig, maar daarna lachtte het vooruitzicht van een lange vakantie ons toe. Wij gingen dit jaar naar Spanje op vakantie. Misschien kon Vincent wel mee?

Maar net toen alles er zo veelbelovend uitzag, liep het grondig verkeerd.

Op een namiddag zat ik ijverig te studeren, toen Deborah heel opgewonden binnen stormde: "Moet je nu wat weten?" riep ze half hees van in de deuropening. " Ik zag daarjuist Lieve en ze is duidelijk zwanger!"

Het was of ik een klop op mijn hoofd kreeg. Ik voelde hoe al het bloed uit mijn gezicht weg trok. Eerst kon ik niets zeggen, maar daarna reageerde ik tamelijk hevig: "En waarom kom je mij dat zo direct vertellen? Denk je misschien dat Vincent daar voor iets tussenzit?"

Deborah slikte duidelijk haar volgende zinnen in. Even later ging ze wel verder: "Sarah, sorry hoor. Je hebt gelijk: ik heb geen reden om Vincent van wat dan ook te verdenken, maar ik was zo onder de indruk van haar dikke buik dat ik direct aan Vincent en jou dacht. Spontaan kwam die keer me voor de geest dat hij maar bleef ontkennen dat ze ooit iets met elkaar hadden!"

Ik was helemaal van streek en in mijn hoofd weerklonk het:: "Het kan niet zijn! Het kan niet zijn! Vincent zou hierover niet liegen!".

Toen ik mijn gevoelens een beetje onder controle had, bedacht hoe weinig ik eigenlijk afwist van Lieve haar doen en laten. Zij was altijd stil en teruggetrokken en kwam helemaal onzeker over. Kortom: helemaal niet het type meisje dat meteen met de eerste de beste jongen in bed duikt. Maar per slot van rekening, was dat misschien meteen ook wel precies het soort meisje dat niet durfde weigeren wanneer een jongen maar genoeg aandrong. … Ach, er waren zo veel verklaringen mogelijk!

Dat zei ik ook zo aan Deborah. Ik voegde er nog aan toe dat Vincent mijn volste vertrouwen behield en ik hem zeker niet op basis van mijn eigen vooroordelen, angsten of verbeelding wilde beschuldigen.

Natuurlijk kon ik niet verder studeren en besloot dan maar naar Vicent te telefoneren. Deborah zat nagelbijtend naast mij. Hoewel haar dramatisch optreden mij ergerde, was ik toch blij dat ze nog even bleef, want ondanks mijn grote woorden, was ik toch wel bang voor Vincents reactie. Ik had echt iemand nodig naast mij!

Daar we afgesproken hadden elkaar overdag niet te bellen tijdens de "blokperiode", was hij verwonderd dat ik hem opbelde. Hoewel ik vooraf goed had nagedacht hoe ik dit gesprek ging aanpakken, kreeg ik de woorden moeilijk gezegd:

"Vincent, heb jij de laatste tijd Lieve nog gezien?"

"Lieve? Neen ... Er is toch niet ergs gebeurd?"

"Ik weet het niet," antwoordde ik naar waarheid "maar ik hoor hier juist van Deborah dat ze zichtbaar zwanger is."

Langs de andere kant bleef het stil. Ik wachtte op een reactie, maar er kwam niets.

"Vincent, ben je er nog!" vroeg ik.

" Ja, ik ben er nog maar ik vind dit wel heel droevig nieuws. Ik voel me daar helemaal niet goed bij." antwoordde hij duidelijk ondaan.

Vincent legde me daarna uit dat hij het zeer erg vond voor Lieve. "Ze heeft niet echt begrijpende ouders en heeft het zo al moeilijk met haar studies. Hoe moet dat nu verder voor haar?" vroeg hij zich af.

"Heeft Deborah haar gesproken? Heeft ze een vaste vriend? Weet je wie de vader is?" …

Hij klonk oprecht bezorgd. Voor mij was het zonneklaar dat Vincent er zelfs in de verste verte niet aan dacht dat iemand hém wel eens als de vader zou kunnen zien. Door zijn antwoord voelde ik me helemaal gerust gesteld.

“Bedankt Sarah, om me te bellen. Ik denk dat ik me een aap zou geschrokken zijn moest ik haar tegen het lijf lopen zonder het te weten.” Besloot hij het onderwerp.

We praatten nog even over de aankomende examens en beëindigden vervolgens ons gesprek.

Deborah had het gesprek meegevolgd en voelde zich net als ik duidelijk opgelucht.

Toch bleef wat er met Lieve gebeurd was ons bezig houden: Waarom blijven mensen soms zo lang verliefd op iemand die hun gevoelens niet beantwoordt? Waarom zijn we soms zo kapot van iets, dat we daarna met onze ogen open in nog meer ongeluk lopen? … van studeren kwam niet veel meer in huis die avond. “Maar jij hebt toch wel heel veel geluk in de liefde” besloot Deborah geruststellend toen ze vertrekkensklaar met haar fiets in de handen stond.

Vreemd genoeg deed haar opmerking mij vooral terugdenken aan al die keren dat ik zelf hartepijn had. Wat bedoelde ze trouwens met “Heel veel geluk in de liefde”? Wilde ze zeggen dat Vincent, die ze net nog zonder verpinken verdacht had de vader te zijn van Lieves babietje, zo enorm goed bij mij paste? Of bedoelde ze dat veel jongens zich tot mij aangetrokken voelen?

“Mijn prioriteit nu, zijn de examens!” besloot ik. De volgende dagen mocht ik mij zeker niet laten afleiden! Hier en daar had ik wat gelezen over en een beetje geëxperimenteerd met ontspanningstechnieken, wat nu goed van pas kwam.

Af en toe stuurde ik een SMS-je of mailtje naar Vincent en kreeg ik een leuk antwoordje. Genoeg liefdesvitamientjes om iedere dag verder te kunnen.

Over Lieve werd met geen woord meer gerept. Dat is, tot ik met Vincent het einde van de examens ging vieren. Van bij het begin van de avond viel het mij op dat er iets op hem drukte. Hij was zwijgzaam, zat tussendoor voor zich uit te staren … Vincent zat duidelijk met een probleem..

Toen ik hem vroeg wat er scheelde vertelde hij dat hij na mijn eerste telefoongesprek over Lieve naar haar gebeld had om te weten hoe het met haar was.

"Ik was echt niet goed van haar antwoord, en ik ben er nog niet goed van!" zei hij toonloos.

"Komaan, Vincent, wat antwoordde zij dat je zo van streek maakt?" vroeg ik nieuwsgierig.

"Tja, kun je geloven dat Lieve beweert dat ik de vader ben!" zegde hij nog altijd sterk onder de indruk.

Ik zat daar als aan mijn stoel genageld.

"Bestaat die mogelijkheid?" wilde ik zekerheidshalve toch van hem zelf weten.

Hij keek me aan met een ondraaglijke doffe blik.

"Sarah, ik heb je toch al gezegd dat ik nooit iets met haar gehad heb! Zij blijft maar herhalen dat ik de enige man in haar leven ben en dat ze enkel met mij kinderen wil en zal hebben. Echt waar, ik kwam een tijd lang heel goed met haar overeen, maar dan enkel als vriendin. Het heeft lang geduurd voor ik zelfs maar doorhad dat ze obsessief verliefd op me was. Eens ik het wist, heb ik dat eerst met haar proberen uit te praten en toen dat niet lukte, heb ik afstand genomen. Maar toen zijn de poppen pas goed beginnen dansen: overal ging ze rondbazuinen dat ik haar verloofde ben. … En nu dit … Gisteren kwam haar broer me opzoeken om me te wijzen op mijn vertwoordelijkheid, vandaag stond haar vader aan ons deur. Ons moeder weet al niet meer wie ze moet geloven, maar ondertussen gaat het verhaal in de wijk al rond en lijdt zij onder wat de mensen vertellen. Ons vader zegt dat ik met haar mee moet gaan om een DNA-onderzoek te laten doen. Maar over betalen spreekt hij wel niet. Weet je wat dat kost, zo'n DNA-test? Ik heb nauwelijks geld genoeg om te studeren! "

Mijn lieve, hartelijke, vlotte Vincent leek gebroken. Zijn charme was gesmolten als sneeuw voor de zon.

"Het is jouw probleem niet. Je bent niet verantwoordelijk voor wat iemand anders doet of zegt, Vincent. Als je vader een DNA-onderzoek wil, dat hij dan ook de kosten op zich neemt!" riep ik boos uit.

"Was het maar zo eenvoudig," antwoordde hij: "Mij kan het ook helemaal niet schelen wat ze in de wijk vertellen, maar ons ma ziet er verschrikkelijk onder af en ons vader mag dan wel stoer doen, maar hij kan gewoon niet vatten dat iemand dat zomaar gaat rondbazuinen wanneer het niet waar is, en dus voel ik de schaamte ook op hem wegen. Het is gewoon een hel bij ons thuis nu!"

Ik voelde me opstandig worden en bood hem aan hem te helpen om dat DNA-onderzoek te betalen. Toen moest hij glimlachen: "Gelukkig sta jij aan mijn kant!" zegde hij zachtjes terwijl hij mijn haren kustte.

Tenslotte kwam Vincent zelf met een oplossing naar voor: hij trok naar Lieves ouders en vertelde hen dat hij bereid was een DNA-test te ondergaan

op één voorwaarde: als bleek dat hij niet de vader was, zouden zij de kosten dragen.

Iedereen ging akkoord, maar toen de dag van het labonderzoek er aan kwam, liet Lieve weten dat ze vroegtijdige weeën had en in bed moest blijven. Later belde ze Vincent om te zeggen dat haar Gynaecoloog het beter achtte om te wachten tot na de geboorte, omdat ze onvoldoende stressbestendig was.

Vincent leed onder de situatie. Hij werd steeds stiller. Telkens we samen waren, was hij boos op zichzelf omdat hij geen goed gezelschap meer kon zijn voor mij.

"Ik wil je de hemel op aarde geven, Sarah" zegde hij, "maar in de plaats daarvan trek ik je mee in de hel! Dat wil ik niet. Je verdient een beter leven!"

Hoe ik ook mijn best deed, hij ontsnapte mij stilaan… Het was alsof hij zand werd, dat door mijn vingers terug op de aarde viel. Ik kon hem niet opbeuren, ik kon hem zelfs niet vasthouden..

Ik had met verschillende van zijn vrienden en vriendinnen van vroeger contact genomen in de hoop dat zij hem konden steunen, maar dat lukte al evenmin. Erger nog: Dirk had lachend geantwoord: "De Vincent is ziek van zichzelf. Hij zou beter Lieve steunen. Daarna zal hij wel weer openbloeien!" Enkelen van de groep beaamden dat.. Wim deed er nog een schepje bovenop: "Als hij een vrouwenversierder wil zijn zonder verplichtingen dan moest hij maar zijn voorzorgen genomen hebben voordat hij met zijn lief naar bed ging!!"

Hoe dan ook. Het vuur ging uit onze relatie. Ik had één troost:: aan mij was het niet gelegen. Ik geloofde hem, ik steunde hem, ik stelde alles in het werk wat ik maar kon bedenken om het te voorkomen, maar dat verhinderde niet dat ik me machtelozer en eenzamer voelde dan ooit voordien. Regelmatig weende ik mezelf in slaap.

Toen gebeurde er iets waarbij alle overige ellende verbleekte: Ik werd opgebeld door Vincents broer. Hij stotterde en weende. Vincent had zich verongelukt! Ik kon het niet vatten. Dronken en met overdreven snelheid

had hij zich te pletter gereden op de zijkant van de snelwegbrug. Vincent, o Vincent!

Enkele weken later vernam ik dat Lieve opgnomen werd in een psychiatrische instelling. Reeds weken wist ze dat ze helemaal niet zwanger was: bij het eerste bezoek aan de gynaecoloog was meteen gebleken dat ze een schijnzwangerschap had…

Sorry, ik kan er maar moeilijk over schrijven. Als ik aan Lieve denk, aan Vincents ouders, aan zijn vrienden, dan kan ik mij soms niet weerhouden te denken dat zij hem vermoord hebben.

Het geluk, het leven … het kan zo mooi zijn … en soms toch ook zo broos!

Brian

SARAH'S
LIEFDES VAKANTIE
SOMS IS LIEFDE
NIET
VOOR ALTIJD
You
Tube
BELEVENISSEN
VAN EEN
TIENER MEISJE
powered by
magcover.com

13. BRIAN

Geen vakantiewerk voor mij dit jaar: Mijn ouders hadden een verblijf van drie weken geboekt in Torremolinos. David had ervoor gekozen om terug te keren naar zijn vakantiejob in Hotel Willems, maar ik was uitgekeken op het bedden verversen en kamers kuisen en ging graag in op het voorstel van mijn ouders om samen met hen op vakantie te gaan. Hoewel: drie weken alleen met mijn ouders op een hotelkamer? Mama begreep mijn bezorgdheid. "Trouwens, je vader en ik hebben ook behoefte aan wat kwaliteitstijd samen", bedacht ze. Dus werd een speciale oplossing gevonden voor een speciale situatie en mocht ik Deborah uitnodigen om ons te vergezellen. Zelden heb ik mijn vriendin zo blij gezien!

Meteen sloeg ze aan het fantaseren over wilde parties en knappe Spanjaarden. Toen vader vertelde over de uitstappen naar Ronda en Granada die hij meteen mee geboekt had, was ze minder enthousiast geweest: "Naar Spanje ga je toch niet om rond te lopen in oude steden en de stenen te bewonderen?" had ze verbaasd uitgeroepen. Papa had zowaar gedacht dat ze een grapje maakte, ...

Gelukkig verliepen de examens goed, zodat niets een geslaagde vakantie in de weg stond. Half juli vertrokken wij vanuit Zaventem. Het was al laat in de namiddag toen wij in Malaga landden. Wat een verschil tegen thuis! De warmte lag als een deken over de stad en zelfs de zeebries kon niet verhinderen dat wij al meteen de valiezen moesten openen om een paar kledingsstukken kwijt te geraken. Een korte busrit bracht ons van de luchthaven naar ons hotel in Torremolinos. Deborah had onderweg meteen de publiciteit voor het Aquapark opgemerkt en droomde al luidop van rondritjes op een scooter. Vader en moeder vonden haar enthousiasme blijkbaar heel genietbaar en ook zelf was ik heel blij dat mijn vriendin samen met ons op vakantie was. Met haar erbij was verveling wel totaal geen optie!

Nadat wij ons verfrist hadden en de valiezen uitgepakt hadden, was het al meteen etenstijd. Vader koos een gezellig restaurant dicht bij het hotel. "Het

is een zware dag geweest, laat ons deze keer maar vroeg in bed kruipen" stelde moeder voor na een korte wandeling langs het strand. Dat was echter buiten Deborah gerekend: "Als ik nu direct in bed moet, doe ik van gans de nacht geen oog dicht!" jammerde ze. Ook ik zag het nog helemaal niet zitten om nu al te gaan slapen. Een beetje tegen hun zin, stemden mijn ouders toe dat wij eerst de omgeving nog wat verder gingen verkennen.

Daarmee hadden wij vanaf het eerste ogenblik een stuk zelfstandigheid verworven, waar wij volop van profiteerden en genoten. De familie uitstappen naar Ronda en Cordoba waren best gezellig en leerrijk, maar toch genoten wij meer van de tijd die wij samen doorbrachten op het strand, of 's avonds in de winkelcentra en de bars van de stad.

Op een avond waren wij met zijn allen naar een flamencoshow geweest. Na de show was de zaal omgetoverd in een grote dancing, waar al vlug een heel uitbundige sfeer heerste. Toen vader en moeder bemerkten hoe goed wij ons vermaakten, werd beslist om niet met de excursiebus terug te keren naar het hotel maar later op de avond een taxi te nemen.

De uren vlogen voorbij. Deborah en ik hadden een enorm succes bij de boys. Wij trokken ons uit de slag in het Frans, Engels en Duits, wat ons extra populair maakte. Pas tegen vier uur ‘s morgens, toen aangekondigd werd dat de zaal ging sluiten, keerden wij doodmoe maar hyper gelukkig terug naar huis.

Verrassend genoeg was ik de volgende morgen al vroeg op. Het zonnetje dat buiten een nieuwe prachtige dag aankondigde, was nog volop bezig met het opruimen van de ochtendnevel. Ik sloop stilletjes de kamer uit en klopte

zachtjes aan bij mama en papa. Geen reactie. Ik klopte nog even, maar binnen bewoog niets. Die sliepen dus nog! Over Deborah heb ik het nu even vrijwillig niet: natuurlijk lag die nog te slapen alsof het midden in de nacht was. Terug in de kamer twijfelde ik even of ik haar zou wekken. Dat leek echter niet zo'n goed idee. Dus waste ik me snel, deed mijn bikini aan met daarover een bloesje en mijn shorts en keek even rond. Deborah was nog even diep in slaap als tevoren. Ik dronk nog gauw een glas sinaasappelsap, nam mijn leesboek en een badhanddoek mee en verliet de kamer.

Even later zat ik op het verlaten strand naar de zee te kijken. Hier en daar lag er al iemand onder de parasolletjes en op de dijk liepen een paar mensen te wandelen. Zo verlaten als nu had ik het strand nog niet gezien. Ik genoot met volle teugen van de rust en voelde hoe die ook in mezelf binnentrad en van mij bezit nam. Een verwonderlijk warme wind blies mijn haren in mijn gezicht. Ik duwde ze opzij en leunde achterover. Ondanks het vroege uur, ervaarde ik de zachte bries en de aangename warmte als een soort wellness-behandeling die mijn lichaam streelde en mijn gemoed tot rust bracht..

Hoe vredig en stil was het rond mij! Behalve het geruis van de golven en heel af en toe het verre geblaf van een hond, was er nauwelijks een geluid dat tot me doordrong. De ganse wereld leek zo harmonisch dat het haast surrealistisch aanvoelde. Na een tijdje zette ik me weer recht, trok mijn bloes en shorts uit en bleef zitten staren naar de zee. Rustig rolden de golven heen en weer tot aan het strand. Een paar dapperen waren al aan het zwemmen en ook op de zee waren al enkele zeilen zichtbaar. Ginds, achter de horizon, ver voorbij de zeilboten, lag Afrika...

Onwillekeurig dacht ik eraan terug hoe ik tegen deze vakantie had opgekeken, hoe blij ik geweest was toen Deborah mee mocht en kijk: hier lag ik nu helemaal alleen te genieten. Ik wilde me net terug neerleggen, toen ik plots uit mijn dagdromen weggerukt werd doordat een hond akelig dichtbij begon te blaffen!

Geschrokken keek ik opzij maar het zicht van het dier stelde me meteen op mijn gemak: een grote jachthond met halflange, gouden vacht keek me met kwispelende staart zo onschuldig aan dat ik onwillekeurig moest glimlachen.

Hij stond net naast mij, doornat van het zeewater te hijgen, met de tong uit de bek.

"Denk je dat je me kent, loebas?" vroeg ik vriendelijk.

Hij blafte vrolijk naar mij en maakte een speelse beweging, alsof hij mij wilde uitnodigen met hem over het strand te lopen.

"Neen, neen, laat je baasje dat maar doen!" lachte ik. "Waar is je baasje trouwens?”

Met mijn hand boven mijn ogen als bescherming voor de lage zon, speurde ik het strand af.

"Kijk, daar is hij al!" wees ik de hond een jongeman aan die snel op ons toe kwam gestapt.

In plaats van de richting uit te kijken die ik hem aanwees, duwde de hond vriendelijk zijn hoofd tegen mijn uitgestoken hand aan.

"Oef, ik was al bang dat hij je zou schrik aangejaagd hebben." lachte de jongen, die ondertussen tot bij ons gekomen was.

"Engels!" ... even wist ik niet hoe best te antwoorden. De voorbije nacht nog, was ik zo trots op mezelf geweest omdat ik, onder meer in het Engels, zo vlot mijn plan had kunnen trekken. Ik was bovendien echt wel goed in Engels. Maar dat was op school. Een plotse black-out zoals ik die nu meemaakte, hadden wij daar net niet ingeoefend.

"It's nothing" antwoordde ik onnodig nerveus. Meteen realiseerde ik mij dat ik mijn Vlaams heel letterlijk in een wel zeer on-Engelse uitdrukking vertaald had. Hoewel ik doorgaans niet zo gemakkelijk verlegen werd, voelde ik mij vuurrood worden.

Daar stonden wij dan seconden of minutenlang elkaar sprakeloos aan te staren.

Hij moest zowat mijn leeftijd zijn en was best knap zoals hij daar in zijn halflange shorts, gebruinde lichaam en blond-bruine haren voor mij stond, besefte ik. De hond was ondertussen naar hem overgelopen en nodigde hem uit met hem te spelen, maar hij hield hem met een hand van hem af en bleef mij onderzoekend aankijken. Heel tegen mijn gewoonte in, vond ik deze keer niet de woorden die mij uit deze situatie moesten redden. Eigenlijk was dat omdat ik helemaal niet gered wilde worden, want in zijn vorsende, heldere ogen bespeurde ik namelijk iets dat ik ook in mijzelf voelde en dat mijn hart deed kloppen in mijn keel.

"Ik ben Brian" doorbrak hij de alsmaar ondraaglijker wordende stilte.

"Sarah" antwoordde ik kort.

"Spreek je Engels?"

Ik voelde mij opnieuw rood aanlopen. Zo slecht was mijn antwoord dus geweest ...

"Ja" zei ik, "ben jij van Engeland?"

"Schotland!" zei hij fier.

De manier waarop hij dat uitsprak en de blik die even in zijn ogen kwam, vertelden meer dan een ganse geschiedenisles.

"En jij?"

"Vlaanderen" antwoordde ik, terwijl ik mij ergens in mijn achterhoofd afvroeg of ik nu "Vlaanderen" als antwoord gekozen had omwille van de manier waarop hij "Schotland" gezegd had.

"Mag ik mij neerzetten?"

Ik knikte. Hoe kon ik antwoorden, nu de ganse oceaan plots binnengetreden was in mij en de zon in mijn hoofd scheen?

Brian was bijzonder. Hij was vriendelijk, zacht en koos zijn woorden heel voorzichtig. Toch had ik voortdurend het gevoel dat er in elk woord wat humor verscholen zat. Hij kon ook uitzonderlijk goed luisteren en stelde precies de juiste vragen. De manier waarop hij mij aankeek, maakte me af en toe verlegen, maar desondanks voelde zijn aanwezigheid zo goed aan dat wij al vlug over alles en nog wat zaten te praten.

Terwijl wij gezellig zaten te keuvelen, liep het strand langzaam vol. Op een bepaald ogenblik viel het mij op dat alle ligstoelen bezet waren en je, dichter naar de zee toe, werkelijk op de koppen kon lopen.

"Verdorie!" schrok ik: Mijn ouders, Deborah ... die zouden nu al lang op zijn en zich natuurlijk zorgen maken omdat ik er niet was. Waarom had ik er toch niet aan gedacht een notaatje achter te laten?

Zeer tegen mijn zin legde ik Brian uit dat ik terug naar het hotel moest.

"Kan je niet even bellen?' vroeg hij.

"Ik liet mijn gsm op de hotelkamer achter."

"Gebruik dan toch die van mij!"

"Neen, dank U, ik denk dat ik toch beter terugkeer"

"Dan wandel ik met je mee." stelde hij hoffelijk voor.

Uit zijn broekzak diepte hij een hondenleiband op. Meteen veerde Bailey recht en sprong ze kwispelend tegen hem op.

"Waarom sta jij daar zo gek te lachen?"

Ik was er mij helemaal niet van bewust geweest dat mijn binnenpretje zo op mijn gezicht stond te lezen.

"Wat heb jij toch allemaal in die broek van jou zitten!" schaterde ik.

"Wacht tot je het allemaal gezien hebt!" grijnsde hij.

Meteen voelde ik mij opnieuw rood aanlopen.

"Waar jij toch allemaal aan denkt!" merkte hij op een berispende toon op.

Toen plooiden we zowat beiden dubbel van het lachen.

Naast elkaar stapten wij door het al warme zand terug naar de dijk. Ergens onderweg, raakten onze handen toevallig elkaar en spontaan greep hij die van mij en stapten wij hand in hand verder.

Het gesprek was stilgevallen eens we de terugweg hadden aangevat. Enerzijds genoot ik ervan om samen met Brian te wandelen, maar langs de andere kant zag ik er tegen op dat ik al zo snel weer afscheid van hem moest nemen.

"Heb je al plannen voor deze namiddag?" vroeg Brian plots.

"Ik denk dat we wel weer met z'n allen naar het strand zullen gaan. Of misschien geven mijn ouders vandaag de voorkeur aan het zwembad van het hotel"

"Was je al in Granada?"

"Papa vernoemde de stad. Maar wij waren er nog niet."

"Waarom gaan jij en ik deze namiddag dan niet samen naar Granada? Het Alhambra is prachtig. Dat moet je gewoon gezien hebben als je hier met vakantie komt."

Ik twijfelde. Mijn ouders zouden het waarschijnlijk niet zo'n goed idee vinden om meteen op stap te gaan met iemand die ik nauwelijks kende. En ik kon toch ook Deborah niet achterlaten?"

"Kan Deborah ook mee?" hoorde ik mezelf vragen.

"Maar natuurlijk! Dan breng ik ook Steven mee, als je daar niets op tegen hebt?"

"Steven?"

"Ja, mijn kleine broertje."

"Neen, natuurlijk heb ik daar niets op tegen."

Brian begreep dat ik toch wel twijfelde.

"Je zult hem best leuk vinden. Hij is heel grappig. Zo heeft Deborah meteen ook gezelschap."

"Tja, ik weet wel niet zeker of Deborah graag zal babysitten voor je broertje. Misschien voelt ze zich wel uitgesloten wanneer wij haar met de verantwoordelijkheid voor je broertje opzadelen."

Brian schoot in een luide lach.

"Geen nood. Dat broertje van mij is wel al 16, hé!"

Ohhhh ... hij had er wel een handje van weg om mij in verlegenheid te brengen. Of deed ik dat eigenlijk zelf?

"Daar is het hotel al" wees ik hem.

"Dan neem ik hier maar afscheid. Lijkt drie uur deze namiddag jou een goede tijd om je op te pikken?"

"Ja, dat moet wel kunnen. Misschien mag het zelfs iets vroeger."

"OK, Twee uur dertig dan."

“Afgesproken. Ik zorg ervoor dat wij tegen dan in de bar van het hotel zijn."

"Als mijn ouders dit maar goed vinden." dacht ik stilletjes.

Brian had meteen gemerkt dat ik me toch wel zorgen maakte en raadde onmiddellijk waarom.

"Maak je maar geen zorgen over je ouders, dat loopt wel vlot!" glimlachte hij bemoedigend.

"Jij hebt gemakkelijk spreken. Jij kent ze niet!" pruttelde ik tegen

"Oh neen, maar zoals ik jou ken, heb je zeker en vast fijne ouders en dan lossen die dingen zichzelf wel op." zei hij met een zelfzekere, geruststellende glimlach.

Ik was daar nog zo zeker niet van, maar wilde hem ook niet onnodig ongerust maken. Maar die jongen deed me wat. Hij maakte dat ik mij belangrijk en mooi voelde. Als ik nog nooit echt vlindertjes in mijn buik gehad had bij een eerste ontmoeting, dan had ik ze nu wel dubbel. Zijn verwarde haren en lichte ogen, zijn gebruinde huid, zijn humor, zijn manier van spreken en van bewegen ... gewoon alles aan hem beviel mij.

"Sarah, je bent tot over je oren verliefd!" bekende ik stilletjes aan mezelf.

Net op dat ogenblik keerde hij zich naar mij toe, kuste mij zacht op de wang en herhaalde: "Afgesproken dan, ik zie je in de bar om twee uur dertig." Daarop keerde hij zich om en stapte hij op met Bailey vrolijk trippelend naast hem. Even keek ik hen nog vertederd na. Misschien zou hij nog eens omkijken en wuiven? Maar dat deed hij niet. Dus haastte ik mij naar binnen.

Toen ik papa's gezicht zag, wist ik meteen hoe laat het was. Natuurlijk kreeg ik een flinke uitbrander omdat ik zomaar verdwenen was zonder een berichtje na te laten. "Wat werden zij wel verondersteld te denken?" "En dan nog zo laat terugkeren?" "Hoe moest Deborah zich voelen? Die was speciaal om mij gezelschap te houden meegekomen en ik had haar zo maar achter gelaten?"

Tja, dit had ik verdiend. Dus liet ik het allemaal maar gelaten over mij komen. Eens papa stoom had afgeblazen, leek het ergste snel voorbij. "Of ik al iets gegeten had?" wilde mama weten. Pas toen werd ik mij bewust van het knagend gevoel in mijn buik. Gelukkig had mama wel aan mij gedacht

en had ze van de ontbijttafel een paar croissants mee genomen. Die zouden mij wel recht houden tot het middageten.

Deborah had de ganse tijd geen woord gezegd, maar ik kon wel zien dat ze brandde van nieuwsgierigheid om meer te vernemen over mijn uitstap.

"Kunnen wij nog even tot aan het zwembad?" vroeg ik mijn ouders.

"Misschien wel, maar vertel eerst eens wat je deze voormiddag uitgespookt hebt. Wij weten nog helemaal niets!" zei mama.

Dus vertelde ik eerlijk het hele verhaal. Of toch bijna het hele verhaal. Die vlindertjes hield ik voor mezelf. Dacht ik toch. Want toen ik op het punt kwam waar ik hen wel moest vertellen over mijn afspraak met Brian en Steven voor die namiddag, fronste vader ernstig zijn wenkbrauwen. "Ik hou er niet van dat je je zomaar in avonturen stort met wild vreemden" zei hij nors. "Bovendien staat er een uitstap naar Granada gepland voor volgende week. Als jullie nu al gaan, is de verrassing er helemaal af."

Ook moeder was niet enthousiast. "Meisje toch, waar begin je nu aan?" zei ze op bezorgde toon.

Dat klonk in mijn oren alsof zij er eigenlijk toch in berustte dat de uitstap met Brian zou doorgaan. Dus pikte ik daar meteen op in. Deborah ging toch ook mee? We hadden beiden een gsm als er iets misliep. Wat kon er ons gebeuren? Bovendien zouden ze Brian zeker mogen. Wat als hij het hen zelf kwam vragen?

"Oh, maar ik was toch al van plan om die jongen eerst te ontmoeten!" zei vader. "Trouwens, Granada. Da's al gauw 120 km van hier. Hoe zien jullie daar te geraken? En hoe laat mogen wij jullie terug verwachten?"

"Yes!" dacht ik. "Ze zijn al helemaal bijgedraaid!"

't Was wel vervelend dat ik niet eens wist hoe wij naar Granada gingen en ook voor het overige niets over de plannen kon vertellen.

"Brian zal jullie wel alles vertellen!" maakte ik mij ervan af. "Kom Deborah, wij gaan naar beneden!"

"Als die jongen om half drie komt, hebben jullie niet veel tijd meer!" waarschuwde vader. "Blijf dus niet te lang hangen aan het zwembad en zorg ervoor dat jullie stipt binnen een uur hier terug zijn, zodat wij op tijd kunnen gaan eten."

Deborah luisterde aandachtig naar mijn verhaal. Ze vond dat ik wel heel veel geluk gehad had: "Mevrouw gaat gauw eens tot op het strand op haar eentje, en meteen vallen de knappe mannen uit de hemel!" Ik merkte wel dat ze stiekem ook een beetje jaloers was. Maar dat maakte mijn avontuur precies net nog een tikkeltje leuker. Doordat Brian beloofd had Steven mee te brengen, zodat ook zij gezelschap zou hebben deze namiddag, keek ze al met evenveel spanning als ik zelf uit naar het vervolg van het verhaal.

Tegen kwart na twee zaten wij met zijn allen in de bar. Een paar minuutjes later al daagden ook Brian en Steven op. Ik had nauwelijks kunnen eten die middag, omdat ik toch wel bezorgd was hoe de kennismaking met mijn ouders zou verlopen. Brian had echter gelijk gehad: er was niets om bezorgd over te zijn. Zowel hij als Steven waren keurig gekleed en gedroegen zich vriendelijk, zelfzeker en beleefd. Toen vader vertelde over de geplande uitstap naar Granada, had Brian meteen een oplossing klaar: "Was je al in Sevilla?" - Neen dus. En daarmee was alweer een probleem opgelost. “Sevilla? Met de bus kunnen jullie een halve dag onderweg zijn!" schrok vader. "Oh, maar we gaan niet met de bus" lachte Brian, "ik ben hier met mijn auto."

"Met de auto?" moeder klonk bezorgd. Voor ze verder nog iets kon zeggen, had Brian daar al op ingespeeld: "Ik kan je verzekeren dat ik een goede chauffeur ben, mevrouw. Ik was nog nooit betrokken in een ongeluk en ik drink ook nooit wanneer ik rijd.”

Een paar minuutjes later namen wij bij Brian's auto afscheid van mijn ouders. De auto droeg een Britse nummerplaat. Blijkbaar was Brian dus met de wagen tot hier gekomen. "Je ouders hebben een prachtige auto!" merkte vader bewonderend op. "een Jaguar, Phantom." antwoordde Brian terwijl hij

met de hand over het dak van de auto streelde. "Maar deze baby is van mij, niet van mijn ouders." Ik merkte de verwonderde blik in mijn vaders ogen, maar was blij dat hij niets meer zegde. Even later gleden wij de weg op.

"Een nieuw avontuur tegemoet" dacht ik stilletjes.

"Je vindt dit wel prettig, niet?" zei Brian. Ach, er was zo weinig dat aan zijn aandacht ontsnapte! Ik gaf hem mijn breedste glimlach als antwoord en zegde verder maar niets.

Een tijd lang werd er weinig gezegd in de auto. Ik keek vooral naar het landschap en genoot van de zachte muziek. Langzaam aan kwam een gesprek op gang over de plannen voor deze namiddag. Toen ik verwonderd opmerkte dat het wel leek alsof Brian alle interessante plaatsen in Sevilla kende, antwoordde hij: "Mijn ouders hebben hier een buitenverblijf. Ik heb hier zeker al een keer of tien mijn zomervakantie doorgebracht."

"Je had geen betere gids kunnen uitkiezen!" grapte Steven van op de achterbank.

Hoe zeer hij gelijk had, bleek later: Brian had een pasje waarmee wij niet hoefden aan te schuiven op de toeristische plaatsen en leidde ons voorbij de gidsen die toeristen rond hun vlaggetje verzamelden om dan met hen in groep rond te trekken. De ganse tijd gaf hij zelf uitleg over van alles en nog wat, een enkele keer hierbij aangevuld door Steven, die blijkbaar een meester was in het onthouden van grappige anekdotes.

Omdat bijna nergens in de stad auto's toegelaten waren, legden wij die namiddag heel wat kilometers te voet af. "Gaat het nog? Wil je niet liever even rusten en iets drinken?" de ganse tijd toonde Brian zich bezorgd over mij. Af en toe liepen wij hand in hand of gearmd, maar meestal stapten wij gewoon dicht bij elkaar op. Ook tussen Deborah en Steven klikte het goed. Die twee liepen achter ons de ganse tijd te giechelen en te grappen en vonden er geen graten in om midden in de imposante kathedraal, de grootste kerk van Spanje, te staan kussen.

De namiddag vloog voorbij. De ganse tijd liep ik op wolkjes en genoot ik honderd uit. Soms voelde het aan alsof ik in een droom rondliep, zo perfect

leek alles. Toen het tijd werd om terug te keren, rondden wij ons uitstap aan Sevilla af met een bezoekje aan een typische tapas-bar.

Bij het buitenkomen sloeg ik mijn armen rond Brian's hals.

"Ik wil nog helemaal niet naar huis!" zuchtte ik.

"Wie wel?" vroeg Steven, terwijl hij ook Deborah in zijn armen nam.

Brian streelde me zacht door de haren.

"Jawel!" zei hij zacht, "want we willen nog vaak samen op stap gaan voor je terugkeert naar Vlaanderen."

Natuurlijk had hij gelijk. Maar dat verzachtte de pijn van het vooruitzicht op het nakend afscheid niet.

"Kijk, een pruillipje!" lachte hij en toen trok hij mij zacht tegen zich aan en kuste me. Ik sloot mijn ogen en gaf mij volledig over aan de meest liefdevolle kus die ik mij kon herinneren.

De terugrit viel onverwacht enorm mee. Op de achterbank zat de stemming er helemaal in en na een tijdje zaten wij met zijn allen liedjes te zingen. Soms de jongens alleen, soms Deborah en ik alleen, maar het grappigst was het natuurlijk wanneer wij een liedje ontdekten dat wij allemaal kenden.

De volgende dagen brachten wij elk vrij moment samen door. Een paar keer lunchten Brian en Steven zelfs samen met ons en mijn ouders. Die hadden natuurlijk vlug begrepen dat zowel Deborah als ikzelf smoorverliefd waren. De tweede dag al verwittigde vader: "Als jullie samen uit zijn, hou dan altijd in jullie achterhoofd hoe wij zouden reageren moesten wij jullie bezig zien."

"Maar vader, wij zijn toch geen kinderen meer? Thuis gaan wij toch ook met jongens op stap?"

"Hier zijn wij niet thuis." waarschuwde vader. "Denk er aan dat je binnen minder dan twee weken meer dan 2.000 km van hier zal zijn."

Daar had ik inderdaad al aan gedacht. Een gedachte die ik telkens ze opdook, van mij had af geduwd. Hoe gelukzalig de uren met Brian ook waren, geen van ons had tot nu toe met een woord gerept over hoe het verder moest eens onze vakantie hier ten einde liep.

De volgende avond wandelde Brian met mij terug naar het hotel na een avonduitstap naar Malaga. Op ons gewone afscheidsplaatsje nestelde ik mij dicht tegen hem aan. Hij veegde mijn haren uit mijn nek en kuste zacht mijn nek en schouder.

"Nog negen dagen" fluisterde ik.

Zijn hand gleed omlaag over mijn rug, hij drukte mij dichter tegen hem aan en kuste mijn lippen.

"Negen dagen" herhaalde ik toen hij even stopte met kussen.

Opnieuw streelde hij door mijn haren.

"We kunnen mailen" zei hij, "en chatten via de computer ..."

"Ik wil bij jou zijn!" protesteerde ik.

"Ja, en je studies onderbreken en je familie en vrienden achterlaten om een sprookjesleven te beginnen" zei hij zacht.

Het klonk heel sarcastisch en bitter. Onwillekeurig huiverde ik en trok ik mij terug.

"We kunnen elkaar toch bezoeken tussendoor?" vocht ik terug.

"Oh, Sarah, denk je dat ik hier ook niet mee bezig ben?”

Zijn stem klonk plots heel vreemd en toen ik opkeek zag ik het vocht in zijn ogen glinsteren.

"Wat had je dan gedacht?" vroeg ik, terwijl ik mijn armen opnieuw rond hem sloeg.

"Ik ga naar een universiteit in Amerika." vertelde hij. Normaal ben ik volgend jaar afgestudeerd. Dan vertrek ik voor een paar jaar naar Latijns Amerika om in een bedrijf van vader ervaring op te doen..."

De immensiteit van het verschil tussen onze leefwerelden sloeg bij mij in als een bom. In mijn hoofd was een gans wespennest krampachtig op zoek naar een uitweg uit deze ingewikkelde situatie. Het leek echter dat, hoe meer ik nadacht, hoe uitzichtlozer de situatie was.

"Kom je morgen mee voor thee met mijn ouders? Ik had je graag aan hen voorgesteld." doorbrak Brian mijn gepieker.

"Heeft dat wel zin?" vroeg ik me radeloos luidop af.

"Alle goeie ontmoetingen in het leven hebben zin" zei Brian zacht, "bovendien ..."

"Bovendien, wat?"

"Bovendien weet je in het leven nooit hoe een dubbeltje rollen kan."

Ik glimlachte. Uit berusting? Uit hoop?   Uit wanhoop?

Hoe dan ook, toen Brian me opnieuw kuste, kusten wij met een passie als nooit tevoren. Met onze lichamen strak tegen elkaar probeerden onze armen ons nog dichter tegen elkaar aan te trekken om deze kus eindeloos te laten voortduren. Mijn hart en ziel hunkerden naar Brian. Hadden wij niet op straat gestaan, ik zou met hem gevrijd hebben om hem op de een of andere manier de mijne te maken.

Happend naar adem losten wij ten slotte onze omhelzing.

"Sarah, je bent te laat!" hijgde hij.

"Nee, jij bent te vroeg!" weende en lachte ik door elkaar.

En toen kusten wij opnieuw.

Die nacht deed ik haast geen oog dicht. Als ik toch al even insluimerde, droomde ik vergeten dromen waarin altijd Brian en Bailey opdoken.

Heel vroeg de volgende morgen trokken Deborah en ik naar het strand. Deze keer hadden wij eerst een berichtje onder de deur van de slaapkamer van mijn ouders gestoken. Op de een of andere manier voelde ik mij veel ouder en wijzer dan een goede week geleden.

Al op weg naar het strand, praatten wij honderd uit over Brian en Steven en onze gevoelens voor de jongens.

Deborah begreep mij best, maar voor haar zelf ervoer ze helemaal geen probleem: "Wij praten gewoon niet over dat soort dingen" zei ze luchtig. "Maakt mij veel uit of hij de zoon van een oliebaron is, of die van een arbeider uit onze straat. Het enige dat belangrijk is, is dat wij een fijne tijd samen hebben."

"Nog een paar dagen en wij keren terug naar huis. En wat dan?" vroeg ik haar.

"Tja, wat dan? Wij zien wel, zeker. Ik zal hem zijn email adres vragen en hem toevoegen aan mijn vrienden op facebook."

"En ... that's it?" Ik hoorde het ongeloof in mijn eigen stem.

"Wat kan je dan meer doen?" wierp Deborah tegen.

Ik zweeg.

Tja, wat was ik van zin om meer te doen dan dat?

We werden gestoord in ons gesprek door het blij geblaf van Bailey. Brian omhelsde me extra teder en hield me dicht tegen zich aan.

"Is Steven niet mee ?"

"Steven? Om dit uur? Je moet een grapje maken! Die denkt dat de nacht nog maar half voorbij is! Of beter, die denkt op dit uur van de dag nog helemaal niets!"

"Pak het dan, Bailey!" riep Brian terwijl hij een stok weg gooide die Bailey hem aanreikte.

Even later dolden wij als drie kleine kinderen rond op het strand terwijl Bailey ons nu eens voor de voeten liep of tegen ons opsprong, dan weer als een gek de branding in raasde.

Buiten adem lieten wij ons ten slotte neervallen in het zand. Zoals altijd waren daar meteen Brian's armen die mij zacht maar beschermend omvatten.

"Ik zou je kussen, maar ik kan niet!" hijgde ik.

"Kom maar eerst op adem en kus me dan twee keer!" lachte hij.

Oh, wat genoot ik toch van Brian's nabijheid! Sinds ons laatste gesprek toonde hij zich extra teder en beschermend tegenover mij. Vanaf nu zou die extra tederheid er bij elke ontmoeting zijn. Het onafscheidelijke afscheid leek op de een of andere manier onze ogenblikken samen nog waardevoller te maken.

Hadden wij tot dan toe vooral gepraat over hoe wij de wereld beleefden, steeds maar praatten wij nu over de toekomst. Sommige zaken in Brian's leven en toekomstbeeld waren totaal nieuw voor mij. Zo hechtte hij enorm veel belang aan planning. Hij had een personal coach met wie hij op geregelde tijdstippen korte en lange termijn doelen vastlegde en overlegde hoe hij die best kon realiseren. "Met een beetje oefening kan je echter ook zonder coach heel veel doen. Als je de technieken kent en ernstig neemt, bereik je op deze manier heel wat in je eentje!" wist hij, waarop hij mij beloofde om mij nuttige links op het internet door te sturen.

Hij beval mij tal van boeken aan. Soms schreef hij titels of auteurs waar hij aan dacht voor me neer op blaadjes uit een zakboekje dat hij altijd meesleurde en die ik vervolgens zorgvuldig bewaarde: Stephen Covey, Paolo Coelho, Dale Carnegie, Napoleon Hill, Anthony Robbins, Robert Anthony, Edward De Bono, Marshall Rosenberg, ...

Brian bruiste ook over van de oneliners. Sommige bleven direct bij mij hangen. Na een tijdje noteerde ik er een aantal in een notaboekje:

"De meeste mannen denken aan sex wanneer ze iemand zien van het andere geslacht, die ze willen leren kennen. De meeste vrouwen aan liefde."

"Let op voor mensen die je aantrekken omdat ze helemaal anders zijn dan jijzelf. Meestal vind je bij hen precies die dingen terug die je niet in je leven wil."

"Als je iets belooft, en je vergeet het te doen, toon je dat wat je beloofde en de persoon aan wie je het beloofde, voor jou niet belangrijk zijn."

"Je moet niet trouwen met iemand met wie je kunt leven, maar met iemand zonder wie je niet kan leven."

"Een beetje drama toevoegen aan een verhaal, is niet liegen; het is een manier om mensen te boeien met je passie."

"Als je kritiek levert, begin dan je zinnen met "Ik" en hou je aan de feiten. Als je iemand wil loven, begin dan met 'Jij" en leg de nadruk op hoe die persoon - of wat hij deed -, jou doet voelen."

"Wees altijd pa-positiev, dat is: passioneel-positief, passioneel-solidair, passioneel-integer, passioneel trouw aan jezelf en passioneel-vastberaden"

"Het is verkeerd te denken dat het volstaat een goed mens te zijn. De wereld loopt vol goede mensen waar je niks kan mee aanvatten."

"Iedereen is overtuigd van het nut van mediteren, maar de meeste mensen komen niet verder dan wat ontspannings- en lichaamsoefeningen. Leer doelgericht te mediteren en te visualiseren, daar zal je echt baat bij hebben."

"Als je met iemand een relatie wil beginnen of iets belangrijk wil zeggen, is het nodig empatisch te zijn en een persoonlijke band met die mensen op te bouwen. Raak de mensen aan, hou hun handen vast, kijk hen recht in de ogen, toon door je houding dat je voelt wat ze denken en druk dat ook uit in woorden. Overtuig hen dat hun dromen kunnen waar worden."

"Net zoals je niet alles kan kennen, kan je ook niet alles zijn. Om iets te bereiken moet je doelen uittekenen en je focussen op de ontwikkeling van je sterke kanten. Die stemmen meestal overeen met de zaken die je liefst doet en waar mensen van zeggen dat je een natuurlijke aanleg voor hebt."

"Mislukken is een deel van elk leerproces. We moeten in het leven staan als kinderen: die vallen allemaal wel eens wanneer ze leren stappen, maar vinden dat heel normaal en krabbelen direct weer recht om opnieuw te proberen."

Wanneer ik mijn bewondering voor zijn kennis uitte, antwoordde hij: "liefde, geld, macht, gezondheid, ... alles wat belangrijk is in het leven, krijgt pas zijn volle waarde in de mate dat je het kan weggeven, delen met andere mensen."

Hij had ook vreemde idolen: Nietzsche en Machiavelli bevoorbeeld. Toen ik daarop reageerde met wat ik mij uit school herinnerde, lachte hij alleen maar: "Zijn een atleet zijn prestaties minder wanneer die man een racist is?

Zijn de filmen van Walt Disney slecht omdat de man Nazisympathieën had of die van Charlie Chaplin omdat hij liefdesrelaties had met jonge meisjes? Als je wil proper zijn, moet je je daarvoor soms met vuil water durven wassen. Kaf en koren groeien samen op, het is aan ons om ze van elkaar te scheiden zodat we beide grondstoffen kunnen gebruiken voor onze doeleinden!"

Zoals beloofd nam Brian mij op een voormiddag mee voor thee met zijn ouders. Deborah was niet uitgenodigd, wat haar lelijk tegenviel natuurlijk. Het buitenverblijf van zijn ouders bleek een immense villa te zijn waar je enkel geraakte via een privéweg van misschien wel een kilometer lang. Zodra Brian de wagen parkeerde, kwamen zijn ouders ons aan de deur begroeten. Zij waren gekleed alsof ze meteen ergens op een feest verwacht werden. Hoewel ik mijn nieuw zomerkleedje aangetrokken had voor de gelegenheid en vooraf trots voor Deborah had staan showen, was het toch wel even wennen voor ik mij op mijn gemak voelde. Brian noemde zijn eigen vader "Sir", dus deed ik hem dat maar na. Zijn moeder stak beide handen naar mij uit en monsterde mij vriendelijk: "Zo, jij bent de kleine Sarah" zei ze. Ik ben Margaret. Hoe gaat het met je?"

Ik wist niet of ik mij geamuseerd of beledigd moest voelen door die "kleine Sarah", maar gaf haar het voordeel van de twijfel.

Het gesprek ging vooral over mij. Over zichzelf, zegden zij weinig of niets. Van mij wilden ze echter alles weten: wat mijn ouders deden, waar wij woonden, of ik broers en zussen had, wat ik studeerde, wat mijn plannen waren ... Na een tijd kreeg ik het gevoel dat het allemaal wel heel erg op een verhoor begon te lijken. Misschien vond zijn moeder dat ook. "Kom," zei ze plots, "we laten de mannen even alleen. Wil je mijn bloementuin eens zien?"

Dus wandelden wij even later met ons tweetjes buiten rond. Margaret vertelde honderd uit over haar bloemen. Tussendoor bleef zij vragen stellen: wat mijn lievelingsmuziek was, welke schilders ik liefst zag ... Soms wist ik niet precies wat antwoorden, maar dan had ze meteen twee andere vragen klaar omdat ik mij niet ongemakkelijk zou voelen.

Zij stond er op dat ik bleef lunchen. "Fris je eerst maar even op, wij lunchen om 1 uur" zei ze.

Wij vonden Brian en zijn vader terug in de bibliotheek, waar ze zaten sherry te drinken. Toen wij binnenkwamen vroeg zijn vader nog even of ik van de tuin genoten had, maar daarna verdwenen zijn ouders naar een andere kamer.

"En ... heb je het overleefd?" wilde Brian lachend weten.

"Wij hadden een aangename babbel. Je ouders lijken mij zeer lief."

"Wil je wat rusten voor de lunch?"

Ik lachte bij de idee om nog voor het middagmaal te gaan rusten. Dus belde ik eerst mijn ouders en bleven wij daarna in de bibliotheek zitten praten tot het tijd werd om te eten.

De maaltijd werd opgediend in de woonkamer. Deze was ruim en sober gemeubileerd. Aan een muur hingen twee grote schilderijen, waarvan vooral één mij vaag bekend voorkwam. Toch was het vooral de kast vol met familiefoto's die aan één kant van de kamer stond, die mijn nieuwsgierigheid wekte. Omdat ik niet zomaar durfde opstaan van de tafel en tot daar gaan, bleef ik stilletjes van aan de tafel af en toe naar de foto's kijken. Spijtig genoeg kon ik door de afstand maar weinig details onderscheiden.

Ondertussen was het ook aan tafel vooral Brian's moeder die de conversatie maakte. Het eten was zeer lekker, wat ik haar ook vertelde. Blijkbaar deed dat haar veel plezier, want ze vertelde in geuren en kleuren hoe ze alles zorgvuldig voor mij had uitgekozen en vertelde in detail hoe alles klaargemaakt was. Toen ik haar daarop nog eens feliciteerde met haar kookkunst, antwoordde ze lachend: "voor het koken zelf moet je de kok bedanken, want dat heb ik niet gedaan."

Toen wij rond twee uur dertig terug naar het hotel reden, overviel mij een gevoel van grote vermoeidheid en voelde ik mij plots ook heel emotioneel. Het bezoek aan Brian's ouders had het verdriet voor het naderend afscheid alleen maar versterkt.

Ook Brian was stiller dan anders. Toen hij mij aan het hotel afzette namen wij eerst afscheid in de auto, vervolgens in de hall en tenslotte nog eens aan mijn kamerdeur. Het leek het wel of wij afscheid namen voor altijd. Nochtans hadden wij afgesproken om diezelfde avond nog met zijn allen naar een ondergrondse mega dancing in de stad te gaan.

Toen ik de kamer binnenging, vond ik die leeg. Deborah was natuurlijk nog met Steven op stap. Blijkbaar was zij al begonnen met een paar zaken in te pakken voor de terugkeer naar huis. Ik liet me op het bed neervallen en begon plotseling onbedaarlijk te wenen.

Ik was helemaal in de war. Mijn gevoelens voor Brian, de vreemde wereld waarin hij leefde, zijn toekomstplannen, mijn leven ... het leek allemaal een grote puzzel waarvan geen enkel stuk nog in elkaar paste. Toen Deborah later die namiddag opgewekt de kamer in kwam dansen en mij opgewonden aanspoorde om mij snel klaar te maken voor het avondmaal en onze party-night, kreeg ik het opnieuw moeilijk.

"Wat had je dan gedacht?" zei ze, niet begrijpend: "dat hij je ging meenemen op zijn groot wit paard? Word toch wakker meisje en geniet van wat het leven je geeft!"

Ach, natuurlijk had ze gelijk. Ik verdrong al mijn verdriet in een heel klein hoekje van mijn hart en probeerde zo opgewekt mogelijk te lijken. Mama merkte dadelijk dat ik de situatie niet langer goed kon verwerken. Af en toe wierp ze mij een knipoogje toe, kneep ze even in mijn hand of zei ze een paar bemoedigende woorden. Hoe goed bedoeld ook, het feit alleen dat ik blijkbaar diende getroost te worden, maakte mij nog meer bewust van mijn verdriet. Ik lachte dus wel mee als iemand anders iets grappigs vertelde, maar zelf kon ik niets grappigs bedenken.

"Ik wacht buiten wel op Brian", besloot ik tegen het einde van de maaltijd.

"Wacht, ik ga mee!" pruttelde Deborah met haar mond nog vol eten.

Voor het eerst in mijn leven vroeg ik die avond om vlugger naar huis te komen dan met mijn ouders was afgesproken.

De muziek was te luid. Er was teveel volk. Ik ergerde mij eraan dat sommige meisjes er bijna half naakt bijliepen en zich verschrikkelijk aanstelden en toen de DJ de schuimkanonnen aanwees en met veel poeha aankondigde dat iedereen onder het schuim zou bedolven worden, was het voor mij meer dan genoeg geweest.

Om Deborah een plezier te doen, gingen wij eerst nog in een rustig cafeetje iets drinken. Ik was echt niet het meest aangename gezelschap: zwijgend lag ik in Brian's omhelzing.

"In oktober kan ik je al komen bezoeken" troostte hij mij.

Blijkbaar begreep ook hij niet dat het dreigend afscheid dat mij zo droevig maakte, van een heel andere orde was.

Oh ja, ik hield van hem. Hij was gewoon fantastisch, onovertrefbaar. Maar dag in dag uit jaren van mijn leven doorbrengen uitkijkend naar het ogenblik waarop ik hem voor een paar uren of dagen lang weer kon ontmoeten, zag ik helemaal niet als iets doenbaars.

Deborah evenmin wanneer het om Steven ging, begreep ik. Alleen: zij had dat vanaf het moment zelf dat ze elkaar ontmoetten geweten en hun relatie meteen een zeer goed omschreven plaats in haar leven gegeven. Ik mocht dat zelf proberen zoveel ik wilde, het gelukte mij van geen kanten.

Onherroepelijk kwam de verschrikkelijke dag van het afscheid. Te vlug, te traag, dagenlang gevreesd en toch onverwacht. Ik had een briefje geschreven voor Brian, vol met verklaringen. Een halve nacht had ik eraan geschreven. En toen had ik het kapot gescheurd. Wat deed het ertoe? Mijn besluit stond vast. In tegenstelling tot wat men al

eens beweert, vond ik echter in de zekerheid van mijn beslissing even weinig troost dan in de droom waarin ik tot dan toe geleefd had.

Voor de laatste keer trokken wij er 's morgens op uit voor onze ochtendwandeling. Zelfs Bailey leek door te hebben dat dit geen dag was als een andere, want hij schuurde voortdurend tegen mijn benen aan en belemmerde mij bij het stappen.

"Zelfs de hond wil je hier houden!" merkte Brian met een wrange glimlach op nadat wij een hele tijd zwijgend naast elkaar hadden staan uitkijken over de oceaan. Ondanks alles hoopte mijn hart dat hij mij zou vragen bij hem te blijven. Ondanks alles ... want zelfs al had hij het gevraagd, ik zou het niet gedaan hebben.

Hoewel ik mezelf gezworen had niet te zullen wenen, rolden de tranen over mijn gezicht. Brian nam mij in zijn armen, hield me dicht tegen hem aan, kuste mijn voorhoofd, kuste mijn natte ogen en wangen, maar zegde niets. "Ha, wat voor nut hebben al zijn charme en wijsheid nu?" kon ik mij niet weerhouden te denken. Door mijn tranen heen, lachte ik naar hem. "Dit is niet het einde!" beantwoordde hij met trillende stem mijn onuitgesproken gedachten. Ik knikte: "Hier komt nooit een einde aan, Brian, ik zal altijd van je houden!" antwoordde ik zacht. "Zelfs al zie ik je nooit meer terug." voegde ik er na een paar seconden nog zachter aan toe. Toen moest ik opnieuw wenen. En hij ook.

Hand in hand wandelden wij terug naar het hotel. Brian had erop gestaan ons zelf weg te voeren naar het vliegveld van Malaga. Die namiddag kwam hij ons oppikken met twee wagens: Een voor Deborah, Steven en wij zelf en een voor mijn ouders, met aan het stuurwiel de personal assistant van Brian's vader. Buiten gleed Andalusië langzaam mijn leven uit: de bergen, de zee, de hotels, tapasbars en appartementen, de citroenvelden, de Spaanse nummerplaten op de auto's, de supermercados ... nooit voorheen viel een afscheid mij zo zwaar.

Ik gaf Brian het afscheidskaartje dat ik voor zijn ouders geschreven had en waarin ik hen nogmaals bedankte voor de fijne ontvangst.

"Maar ik heb geen kaartje voor jou" glimlachte ik.

"Voor ons bestaat dan ook geen afscheid" antwoordde hij.

Oh, hij kon het allemaal zo goed zeggen, mijn Brian. Bijna drie weken geleden, toen ik hem die morgen op het strand had leren kennen, was ik nog een kind geweest. Misschien had ik hem dan nog kunnen geloven. Nu echter, was ik een oude vrouw die terugkeerde naar huis.

"Voor ons bestaat er geen afscheid" herhaalde ik even later op het vliegveld. En toen gaf ik hem een warme afscheidszoen.

verliefd
345
Fashion
&
Beauty
Ideas
exciteen
Echt
Gebeurd
SPANNENDE
VERHALEN
De Belevenissen
Van een Tienermeisje
SARAH
EN DE LIEFDE
magcover.com

Ronnie

14. RONNIE

Na lang aarzelen hadden Deborah en ik ons ingeschreven voor een cursus als animator in jeugdwerk. Veerle had op school reclame gemaakt voor deze "Monitorencursus en had met veel details beschreven hoe zij er verleden jaar van genoten had. Ze had ons foto´s laten zien van de chalets op de camping in Dinant waar zij en andere meisjes gelogeerd hadden en ook die van de instructeurs en van de jongens en had haar "diploma" getoond, waarop in vergulde letters vermeld stond: " Met Onderscheiding Geslaagd als Jeugdleidster". "Dat telt nogal voor op mijn C.V. en met de dingen die ik leerde zal ik ook beter mijn eigen kinderen kunnen opvoeden, als die er al ooit komen" had ze zelfvoldaan gelachen.

Deborah had heel enthousiast tientallen vragen op Veerle afgevuurd en bij elk antwoord was haar verlangen om er zoiets eens bij te nemen enkel maar toegenomen. Ik was er helemaal niet van overtuigd dat het een ervaring ging worden waarbij ik een "wow gevoel" zou krijgen, maar zoals wel al eens meer gebeurde, liet ik me door Deborah overtuigen.

Al een paar dagen na onze inschrijving kregen we een bevestiging in de bus met daarbij een plannetje van de camping, een plan van Dinant en omgeving en een wegbeschrijving. Ook een lijst van alles wat we moesten meedoen, een overzicht van het programma en een brief met nuttige informatie waren bijgevoegd. Onderaan in de omslag vond ik zelfs een badge met mijn naam. De postbode was nog niet goed weg of Deborah kwam al binnen met haar omslag. Ze had haar badge al meteen op haar bloes bevestigd: "Hoe zit het? Ik ben al gereed!" grapte ze.

Samen namen wij de informatie grondig door. Ik was verwonderd over de kwaliteit van het aanbod: we zouden dagelijks een uur praten over de normale ontwikkeling van kinderen, over psychologie en pedagogie. Daarnaast bestond het programma vooral uit aanleren van groepsspellen, plannen van groepsactiviteiten, creatief omgaan met wegwerpmateriaal en knutselen. Er waren ook een aantal uitstappen en ontspanningsactiviteiten voorzien, die er best interessant uitzagen. Iedere dag begon met

teambuilding en sloot daar ook mee af. Wat ze daarmee bedoelden snapte ik niet zo goed. Op de deelnemerslijst stonden 21 meisjes en zes jongens…

Sinds die dag begonnen we eigenlijk al onze valiezen te pakken en fantaseerden we tussendoor voortdurend over het "Jeugdkamp".

Vader en moeder hadden besloten om ons met auto weg te voeren en om er voor hen zelf een daguitstap naar de Ardennen van te maken. Dat maakte dat we nog wat extra gerief konden meenemen. Onze valiezen zaten overvol, maar het Belgisch weer indachtig voegden we nog een paar rubberen laarzen, een extra warme pul en een regenjas toe.

Zonder problemen kwamen we netjes op tijd aan. Op de aangeduide plaats stondeneen tiental jonge gasten bij elkaar. Het was een warme, droge dag en toen we op het groepje afstapten, bekroop me een plezant vakantiegevoel. Het viel dadelijk op dat Deborah en ik er minder sportief gekleed bijliepen dan de meeste anderen. We hadden een vrolijk zomerkleedje aangetrokken, waarin we er op ons best uitzagen. De overige deelnemers droegen bijna allemaal jeans of trainingpakken. Alle blikken waren dan ook direct op ons gericht. Het leek een eeuwigheid te duren voordat we dicht genoeg bij de groep kwamen om de valiezen van vader en moeder over te nemen en hen vaarwel te zeggen. Gelukkig hadden ze vlug door dat ze de enige ouders waren op het kamp en dus best snel afscheid namen.

Net zoals iedereen droegen wij al ons naamplaatje, zodat een meisje nog voordat we haar de hand konden schudden: "Dag Sarah en Deborah" zegde. Vlug las ik haar naam en antwoordde: "Dag Suzy". Achter mij klonk een echo. Op dezelfde manier begroetten wij vervolgens alle aanwezigen.

Suzy was duidelijk een "Haantje de voorste", want zij wilde daarna dadelijk weten vanwaar we kwamen, welke studierichting we volgden, hoe we van de cursus gehoord hadden, enz.

Ondertussen arriveerden nog een paar cursisten. Terwijl Suzy haar pijlen afschoot op de nieuwkomers konden we rustiger kennismaken met de rest van de deelnemers. Martine en Yvonne waren twee zussen uit Gent. Zij studeerden kinderverzorging en waren leidsters bij de scouts. Ze vonden het

grappig dat Deborah noch ik ooit met kinderen gewerkt hadden. Ook Kim en Lode waren bij ons komen staan. Deze vrienden woonden in Sint Niklaas. Zij gingen na de vakantie beginnen aan hun laatste jaar A.S.O. en wilden daarna een lerarenopleiding volgen. Sinds hun kinderjaren waren ze actief bij de chiro. Hoe meer deelnemers wij leerden kennen, hoe duidelijker het opviel dat we toch wel een beetje uit de toon vielen qua background, kleding, haartooi en opmaak. Maar dat stoorde helemaal niet, integendeel: wij genoten er van.

We merkten pas dat ook iemand van de leiding in de groep stond, toen die plots vroeg om een kring te vormen, zodat iedereen hem zou kunnen verstaan. Hij was een jonge, grote, atletisch gebouwde man die sprak met een heldere, volle stem. “Ik ben Raf, jullie hoofdinstructeur” stelde hij zichzelf voor. Daarna verwelkomde hij ons en gaf hij enkele woorden uitleg, zodat we exact wisten wat er van ons verwacht werd tot aan het middageten.

Wij kregen per groep van zeven meisje een chalet toegewezen, waarvoor hij de sleutel overhandigde aan iemand uit de groep die de verantwoordelijkheid aanvaardde om de sleutel zorgvuldig te bewaren. Voor onze Chalet sprong Suzy meteen naar voor en nam de sleutel. Suzy, Yvonne, Martine, Myriam, Els, Deborah en ik zouden 14 dagen bij elkaar in nummer 91 van ‘Camping Le Soleil’ verblijven.

Onze chalet beviel ons. Deborah en ik deelden een piepklein kamertje met een prachtig uitzicht. Het zomerkamp lag aan de oevers van de Maas, hoog genoeg om te ontsnappen aan overstromingen en om meteen ook een blik te kunnen werpen op de prachtige natuur van deze streek. In de woonkamer stond een grote tafel met zeven stoelen, er was een ingebouwd keukentje en een salon met twee grote zetels, een salontafeltje en een T.V. Naast onze kamer was een badkamertje met een apart toilet en boven een douche, eveneens met een apart toilet. Tevreden lieten we ons op bed vallen: zoveel luxe hadden we niet verwacht!

Midden in het kamp stond een groot gebouw met verschillende voorzieningen. Wij werden verwacht aan de tafels die voor ons voorbehouden waren in het restaurant. Gedurende 14 dagen zouden we daar dagelijks onze maaltijden nemen. Naast het restaurant was een

vergaderzaal die voor ons afgehuurd werd. Dat werd ons 'leslokaal'. In het kamp zelf en in de omgeving waren tal van parken en pleinen waar we konden gebruik van maken.

Samen met de andere meisjes gingen we even vóór twaalf uur naar het restaurant. We kregen heerlijke tomatensoep met Basilicum, gebakken schnitzels met championsaus en frietjes en als dessert een ijsje. Mmmm!!! Dat beloofde! Raf zegde na het eten dat we om twee uur stipt in aangepaste kledij in ons vergaderlokaal verwacht werden. Hij keek daarbij naar Deborah en mij en voegde er aan toe: "Zo kunnen jullie moeilijk over de vloer rollen, hé" Deborah zegde stilletjes: "Daar zou je nog kunnen van verschieten!". Schaterlachend verlieten we de tafel.

Om 2 uur voegden we ons bij de groep. Deborah had voor een roze jogging gekozen met roze kousen, roze sportschoenen en een roos lint in haar haren en ik voor een gele uitrusting. Weer werden we door iedereen aangestaard.

In de cirkel zaten naast Raf nog twee andere verantwoordelijken: Kathie werd voorgesteld als: 'lesgeefster knutselen', Ronnie ging de theorievakken geven en Raf zelf zou instaan voor sport en spel. We kregen te horen dat, net als bij kinderen, de beste manier om iets te leren de ervaring was, maar

dat nuttige voorkennis veel onnodige fouten en leed kon voorkomen. Dus werden we ook verondersteld te willen leren van de kennis en ervaring van anderen; vandaar het samengaan van theorie en praktijk. Van iedereen werd verwacht te streven naar goede onderlinge verstandhouding en kwaliteit, want het was de bedoeling om gedurende 14 dagen ernstig te werken om daarna als opvoeder, ouder of monitor kinderen beter te kunnen begeleiden in hun ontwikkeling en hen zo meer kansen te geven. Enkel dezen die het echt verdienden kregen op het einde van de opleiding een getuigschrift, want deze cursus stond hoog aangeschreven en dat moest zo blijven. Het was duidelijk dat de instructeurs overtuigd waren dat ze zeer belangrijk werk deden.

In het begin stelde ik mij een beetje afwachtend op, maar hoe meer ik hoorde en leerde, en aan hoe meer activiteiten ik deelnam, hoe zinvoller ik de cursus vond. Kathie was de creativiteit in hoogsteigen persoon en we leerden van haar van alles en nog wat maken met papier-maché, gips, takken, vodden, koordjes, ijzerdraad, karton, papier, kranten, lege potjes en blikjes, met een fototoestel en zelfs met, modder, klei, zand, bloem, suiker en zaden. We leerden vooral dat elke activiteit er op gericht moet zijn om het kind te bereiken, om met het kind op weg te gaan, om het iets bij te brengen en inzicht, kennis, zelfvertrouwen en gevoel van eigenwaarde te vergroten. Alle activiteiten hadden met vorming, opvoeden en liefhebben te maken…

Raf was al even gedreven en bijzonder. Via spelletjes leerden wij elkaar beter kennen, met elkaar omgaan en elkaar te respecteren. Hij leerde dat we ons zelf dienden te zijn, voor onze mening dienden uit te komen, dat wij ons goed in ons vel mochten voelen en elkaar respectvol mochten aanraken, maar ook dat er grensoverschrijdend gedrag bestond dat altijd vermeden en, indien nodig, zelfs aangeklaagd moest worden. We leerden het belang van goede afspraken en van duidelijke regels, van eerlijke wedstrijden maar ook van ontspannend kunnen spelen en met elkaar omgaan. Bij hem leerden we ook spelnamiddagen, uitstappen en kampen plannen met veel aandacht voor de veiligheid… voor wat er zou kunnen gebeuren indien…

En dan was er nog Ronnie. Wat kan ik over Ronnie zeggen?

Nadat Raf hem voorgesteld had en terwijl Raf nog aan het woord was, zat hij naast hem in stilte iedereen te observeren. Toen zijn blik op mijn gele jogging bleef rusten, keek ik even heel duidelijk in zijn ogen. Maar hij keek niet weg. Bijna onzichtbaar knikte hij mij toe, terwijl hij zijn hand aan zijn kin bracht en veelzeggend lachte. Veelzeggend? Ik wist helemaal niet wat hij wilde zeggen!

In tegenstelling tot Raf was Ronnie eerder klein. Hij was een stuk ouder, waarschijnlijk rond de dertig jaar. Maar meest van al viel mij op dat hij gezag uitstraalde. Uit de manier waarop hij stapte, keek, sprak, … uit al zijn gedragingen straalde een air van zelfzekerheid Toen hij aan het woord kwam, zegde hij met rake, klare zinnen wat hij te zeggen had: “Dames en heren, van mij wordt verwacht jullie meer inzicht te geven in de ontwikkeling van mensen. We gaan geen blah, blah verkopen, maar heel concreet werken. Wie iets aan kinderen wil doorgeven moet zich daarvoor vormen en desnoods laten kneden! Kinderen zijn geen speelgoed! Als kinderen aan ons toevertrouwd worden, dan wordt van ons verwacht dat we hen helpen vooruit gaan en niet dat we hen de put in boren! Wie kinderen kapot maakt, neemt hen de mogelijkheid af om een volwaardige, volwassen mens te worden. Dat is crimineel! Ieder kind moet belangrijk zijn voor elk van jullie anders stappen jullie het best nu naar huis! Ik zou nu graag hebben dat jullie een hand opsteken als jullie beamen dat kinderen de grootste schatten op aarde zijn en dat jullie de eigen beperktheden willen overwinnen om kinderen meer kansen te geven.” We stonden allemaal verstomd van zijn woorden maar vooral van zijn toon en emotionele betrokkenheid. Hij had langzaam gesproken, maar op een manier die duidelijk maakte dat elk woord dat hij sprak doorleefd en belangrijk was. Overal gingen handen omhoog en ik voelde ook dat van mij spontaan de lucht in gaan.

De volgend dagen kregen we elke voor- en namiddag een paar uur les van Ronnie. Het waren interessante uren, waarin we moesten uittekenen wat de behoeftes waren van kinderen voor hun geboorte, juist na hun geboorte, rond enkele maanden, een jaar, enz. Daarna bekeken we wat er kon misgaan in het beantwoorden van die behoeftes en welke gevolgen dit had voor het

kind… Tijdens de lessen werden soms ook persoonlijke vragen gesteld zoals: "Denk eens na of jullie behoeftes bevredigd werden gedurende jullie eerste levensjaren?" Wie durft een voorbeeld geven van een situatie waarin je als kind dacht dat de volwassenen niet goed inspeelden op jouw behoeften?"

Mia, had op een bepaald ogenblik verteld dat zij heel erg geleden had onder de ruzie tussen haar ouders. Zij had als tweejarige behoefte aan veiligheid en geborgenheid en ondertussen vlogen haar ouders elkaar in de haren en maakten ze haar veilige thuis kapot! Ronnie speelde daar op in met nog concretere vragen: "En hoe heb jij je daar bij gevoeld? Wat wilde je toen? Was er iemand die je begreep?" Mia had spontaan een stuk van haar leven verteld en was er duidelijk het hart van in. Hoe meer vragen Ronnie haar stelde, hoe meer ze het drama uit haar kindertijd herbeleefde, tot ze het niet langer aankon en onbedaarlijk begon te snikken. Ronnie had toen haar schouders gemasseerd en herhaald dat ze mocht wenen, omdat het goed was om alle frustraties uit haar lichaam te halen.

Stilletjes had ik tegen Deborah gezegd: "Ik vind dat Ronnie te ver gaat!" Hij keek dadelijk in mijn richting en zegde: "Als we met kinderen en volwassenen werken, komen we in situaties waarin ze ons dingen toevertrouwen, soms pijnlijke dingen, lasten die ze meedragen. Als goede opvoeders hebben we daar oog en oor voor! We laten geen kinderen met open wonden aan hun lot over… we gaan aan hun pijn niet voorbij! Soms onderdrukken mensen jarenlang een trauma. Het zou harteloos van ons zijn om te doen alsof onze neus bloedt wanneer we daarmee geconfronteerd worden!" Ik had niets meer te zeggen op dat moment, maar echt overtuigd van zijn aanpak was ik niet.

Op een namiddag vroeg Kathie om een formulier te laten invullen door Ronnie en het haar terug te brengen. Ronnie was in de chalet van de leiding. Ik klopte en hoorde: "Binnen!".

Ronnie zat naar het nieuws van één uur te kijken met zijn voeten op de salontafel. Kortaf en zonder me ook maar aan te kijken beval hij: "Wacht even!". Eerst bleef ik beleefd aan de deur staan maar stilaan groeide de

ergernis in mij omdat hij niet eens omkeek en het er begon naar uit te zien dat hij eerst gans het nieuws wilde volgen.

“Ronnie, ik heb hier een document…“ probeerde ik.

“STTTT!!!” onderbrak hij mij kort.

Wat dacht die wel? Ik legde de brief naast zijn voeten op het tafeltje en wilde de chalet verlaten.

Meteen had ik wel zijn aandacht.

“Sarah, Sarah, ben je zo overgevoelig?”

Ik wilde antwoorden dat het probleem niet was dat ik overgevoelig zou zijn, maar wel dat hij onbeleefd was, maar iets in zijn blik weerhield me.

“Allez, vertel eens waarom dat document belangrijker is dan alles wat in de wereld gebeurt?”

Even was ik uit mijn lood geslagen.

“Kathie, vroeg me dit formulier door jou te laten invullen en het terug aan haar te bezorgen. Weet ik veel hoe belangrijk of dringend het is. Ik las niet wat er in staat!” antwoordde ik geërgerd.

Nog altijd met zijn voeten op de tafel, zuchtte hij op een verveelde toon: “Geef het dan maar hier”.

Hij had het formulier best zelf kunnen nemen, vond ik. Dus aarzelde ik. Maar Kathie wachtte op het document. Daarom nam ik het toch maar op en overhandigde het hem.

“Zet je maar even, ik zal het dadelijk invullen”.

Hij legde het blad op zijn schoot en keek verder naar het nieuws.

“Interesseert het je om mee te kijken?”

Ik was echt geen nieuws-kijker en antwoordde naar waarheid: “Eigenlijk niet, het is toch alle dagen hetzelfde: politiek, natuurrampen, aanslagen, voetbal…”

“Wat?” antwoordde hij boos “… en jij komt naar mijn cursus! Je leeft in een sprookjeswereld, meisje en je bent op de vlucht voor het echte leven! Wil jij kinderen iets nuttigs bijbrengen!?”

Ik zat paf van zo´n reactie en werd vuurrood. Hij veerde ondertussen recht uit zijn zetel, zette de T.V. af en kwam vóór mij staan.

“Sarah, kijk naar mij!” gebood hij, “wil je vooruit in het leven of niet?”

Helemaal verward antwoordde ik: ”Natuurlijk wil ik vooruit”.

“Aanvaard je dat je daarbij hulp nodig hebt?” ging hij verder.

“Ja, daarom volg ik immers deze cursus.” flapte ik eruit.

“Neen, neen, meisje ik bedoel dat je écht vastzit en persoonlijke hulp nodig hebt om uit die cocon van jou te geraken” antwoordde hij zelfverzekerd.

“Zo heb ik het nooit gevoeld” verdedigde ik mij. In een poging om uit deze onaangename situatie te ontsnappen, voegde ik eraan toe: “maar ik zal er eens over nadenken”

Stilletjes dacht ik: “Mij ga je zover niet krijgen als Mia!”.

Hij leek genoegen te nemen met mijn antwoord en zette zich aan zijn tafel om het document in te vullen. Vreemd genoeg zette hij zich in zijn eigen licht, met zijn rug naar het venster en zijn gezicht naar mij. Terwijl hij schreef begon hij met zijn linker hand in zijn neus te peuteren. Tot mijn

grote ergernis haalde hij zelfs iets uit zijn neus en maakte een bolletje tussen zijn wijsvinger en duim. Ondertussen bleef hij naar het blad kijken.

"Wat een onbeschofte vent" dacht ik walgend en ik stond recht om weg te gaan.

"Zie je, dat bedoel ik. Jij ziet iets bij een persoon wat niet in uw perfecte fantasiewereld past en je wilt direct op de loop!" onderbrak hij mijn vertrek. "Denk daar maar eens over na. Hier, het document is ingevuld". Ik nam het papier aan en haastte me naar buiten.

Sindsdien leek Ronnie het werkelijk op mij gemunt te hebben. Tijdens de cursus negeerde hij mij de ene keer helemaal, of deed hij juist het tegenovergestelde en richtte zich bijna uitsluitend tot mij. Buiten de cursus viel me regelmatig op dat hij naar mij stond te kijken.

Toen ik Deborah vertelde hoe onbehaaglijk ik mij bij Ronnie voelde, was ze verwonderd: zij vond hem juist zo´n speciale vent! Alles wat hij zegde of deed beviel haar.

"Hij is geniaal" opperde ze, "ik zag nog niemand die zo algemeen ontwikkeld is en die zo intensief begaan is met de mensen".

De andere cursisten leken er ook zo over te denken. Zelfs Mia. Die zocht duidelijk zijn nabijheid op en ik zag haar af en toe in het chalet van de leiders binnen stappen wanneer Ronnie daar alleen was. Echt verdacht vond ik dat niet, want hij had openlijk iedereen die een persoonlijk gesprek wenste, uitgenodigd om tijdig een afspraak te maken, maar het verwonderde mij toch.

Ik probeerde te leren uit wat hij deed en zegde, maar voelde mij tezelfdertijd heel kritisch naar hem toe en vermeed zeker om met hem alleen te zijn.

Op een dag zaten we te eten en hij was zich naast mij komen zetten. Ook dat was niet raar want iedere dag zetten de verantwoordelijken zich op andere plaatsen om met ieder van ons gemoedelijke contacten te hebben.

“En, hoe gaat het hier?” begon hij zeer open.

Suzy antwoordde opgetogen: ”Fantastisch, ik heb er tot hiertoe heel veel van genoten!”

“En leerde je ook al wat bij?” vroeg hij geïnteresseerd.

“Ja, jazeker! Ik ben onder de indruk van de lessen. Sommige dingen zijn heel nieuw voor mij!”

“Kun je een voorbeeld geven?” vroeg hij.

Even werd het stil terwijl Suzy nadacht, maar toen gaf ze een voorbeeld: “Ja, bijvoorbeeld hoe kinderen al van vóór hun geboorte beïnvloed worden in hun ontwikkeling door de gemoedstoestand van de moeder, door haar eten en zelfs door de muziek waar ze naar luistert!”

Lode viel in: “Als man stond ik er nooit bij stil hoe belangrijk het is dat de moeder van mijn toekomstige kinderen een warme thuis heeft zodat ze het kindje maximale kansen kan geven. Het is een grote verantwoordelijkheid voor jonge mensen om ervoor te zorgen dat ze eerst zelf goed in hun vel zitten, voor ze aan seks en kinderen denken.”

“… Ja, en eerst een goede relatie moeten hebben, zodat hun kindje veel liefdevolle aandacht en al het nodige kan krijgen” vervolgde Deborah.

Ik zegde niets. Tot mijn verbijstering voelde ik onder tafel een voet van Ronnie die van mij zoeken. Ik twijfelde eerst en trok mijn voeten dichter bij mij, maar daar was zijn voet terug! Hij streelde duidelijk de wreef van mijn voet!

Boven tafel nam Ronnie gewoon deel aan het gesprek: “Ik ben blij dat jullie nadenken over mijn leerstof, maar niet teveel dingen dooreen mengen, hé! Ik zegde dat een koppel zeer goed moet nadenken voordat ze er een kindje

bij willen maar ik zegde niet dat ze voordien geen seks mogen hebben! In tegendeel, ik ben er van overtuigd dat goede seks mensen bevrijdt en gelukkiger maakt"

"Natuurlijk," giechelde, Suzy, alsof ze een expert was: "het zou erg zijn dat we niet mochten vrijen tot we kinderen wilden."

Lode was dan weer wel van mening dat men ook over seks niet te lichtzinnig mocht doen, want dat het toch altijd een intiem gebeuren was, dat onze levens heel diep beïnvloedde.

Ik zat verdeeld aan tafel… eigenlijk was ik wel nieuwsgierig hoever Ronnie zou durven gaan, maar langs de ander kant voelde ik toch al niet veel sympathie voor hem en vond ik zijn gedrag niet kunnen.

Ronnie nam terug het woord. Heel ernstig zegde hij: "Lode, wat jij zegt is heel belangrijk… seks is iets heiligs tussen twee mensen …" - ondertussen aaide hij terug mijn voet - "… daarom is het zo belangrijk dat de mensen kunnen groeien en open bloeien binnen een liefdesrelatie gebaseerd op wederkerig respect. Een evenwicht vinden tussen de behoeften van elkaar, is niet altijd gemakkelijk en soms moet men het bevredigen van eigen behoeften uitstellen als men ziet dat de partner nog niet rijp is voor bepaalde liefdesuitingen."

Plots keek hij mij recht in het gelaat en gelijktijdig trok hij zijn voet terug.

"Nu word ik zeker verondersteld te denken dat hij aanvaardt dat ik nog niet rijp genoeg ben?" dacht ik.

"Sorry," zegde ik. Ik stond op en verliet de tafel. Ik vroeg aan Suzy de sleutel en zegde dat ik me niet goed voelde.

Het gedrag van Ronnie bedierf voor mij de cursus steeds meer. Ik nam tegen mijn zin deel aan zijn lessen en genoot ook minder van de andere lessen en activiteiten - ook al waren die zeer interessant. Ik had het moeilijk om mij goed te voelen bij de groep, die zo duidelijk met Ronnie dweepte. Zelfs de tofste van al, Peter, kon ik mijn aandacht niet geven.

Twee redenen weerhielden mij om naar huis te bellen en mijn ouders te vragen mij te komen afhalen: er was Deborah, die haar zo goed vermaakte en dit zeker niet zou begrepen hebben, en ondanks alles was de cursus zelf zo goed, dat ik werkelijk veel bijleerde en dolgraag mijn getuigschrift mee naar huis wilde nemen. Dus zette ik door.

De voorlaatste dag stond de afvaart van de Lesse op ons programma. Ter plaatse kregen we reddingsvesten en mochten we plaats nemen in kano's. We kregen elk een zitplaats toegewezen en een roeispaan. De gids was al ingestapt en we zaten klaar om te vertrekken, toen Ronnie op het allerlaatste ogenblik besliste om in onze kano mee te varen.

Ik had echt uitgekeken naar die avontuurlijke uitstap, maar opeens viel mijn plezier aan diggelen. Deborah en Peter waren elkaar al volop aan het plagen, Martine en Lode schoten goed met elkaar op en Yvonne en Kim leken zelfs al een vast koppel.

"Aha, hier is nog een plaatsje vrij!" zei Ronnie gemaakt verrast en zette zich naast mij. Eerst keek ik de andere kant uit en concentreerde ik mij zo goed mogelijk op wat de gids vertelde. Hij legde uit hoe we onze roeispanen moesten gebruiken om onze kano goed te sturen. Volgens hem waren er gevaarlijke punten waarop we konden vastlopen of zelfs omkantelen. Samenwerken was dus nodig om de verraderlijke stroming het hoofd te bieden en de afvaart tot een goed einde te brengen, want af en toe liep het mis en kapseisde er een bootje, waarna de inzittenden dienden gered te worden door de hulpdiensten.

Onze boot gleed zacht vooruit in het water. Wij leerden samen de kano sturen. Iedereen leek in zijn nopjes omdat alles goed lukte en de dag zich zonnig en probleemloos aankondigde. De natuur langs de oevers was overweldigend mooi. De gids vertelde tussendoor over de Maas, over de industrie die zich ontwikkelde langs de oevers, over de geschiedenis van Namen en Dinant, over de geschiedenis van de Citadel en over de gruwelijkheden van de oorlogen.

Opeens onderbrak Ronnie de stilte op onze bank:

“ En, genoten van de cursus?”

“Ja, ik vond hem zeer leerrijk” antwoordde ik kort.

“Waren er dingen die je tegenvielen?” wilde hij weten.

Ik had plots de behoefte om heel open met hem te zijn. Tenslotte zat ik hier in een veilige situatie waarin hij zich weinig kon veroorloven.

“Ja, ik vond het helemaal niet kunnen dat je met mijn voeten speelde!”

Hij proestte het uit van het lachen!

“Hoe jij dat zegt!” reageerde hij zichtbaar genietend, terwijl hij meteen daarna zijn best deed om de instructies van de gids te volgen, die ons allen om aandacht vroeg voor een aankomende stroomversnelling met rotsen langs de kant van Ronnie. Indien nodig moesten alle passagiers langs de rechter zijde hun roeispanen samen omhoog heffen en dan oppervlakkig kleine roeibewegingen maken om de rotsen te ontwijken. Het water werd wilder en het bootje werd precies meegesleurd maar door de bevelen van onze gids op te volgen gelukte het ons om overeind te blijven en de rotsen te ontwijken.

Toen het weer wat rustiger werd hadden we allemaal door dat dit geen plezierreisje was.

“Ten eerste” stak Ronnie plots van wal: “Ik ben hier niet om je een plezant gevoel te geven. Wil je je vermaken, ga dan naar een circusvoorstelling of

zo. Ten tweede, ik speelde niet met uw voeten maar zocht contact. Ten derde: ik aanvaardde dat je dat niet leuk vond en respecteerde dat. Dus maak me niet wijs dat je daar zo onder leed!"

"Ach" dacht ik "ik heb hem gezegd wat mij ergerde. Ik laat het hier bij: een discussie met iemand met zijn opleiding en ervaring en die bovendien zo ingenomen is van zichzelf, win ik toch nooit! Ten slotte was er niets ergs gebeurd."

Maar, was dat zo? Waarom had ik dan de ganse tijd zo´n slecht gevoel bij hem?

Ik besloot hem toch maar te zeggen wat ik van zijn antwoord dacht: "Ik voel het anders aan, Ronnie. Ten eerste vind ik dat jij je macht misbruikt, zoals die keer met Mia en toen ik je dat formulier bracht om in te vullen. Ten tweede vind ik het soort contact dat jij bij mij zocht ongepast voor een lesgever die dubbel zo oud is als ik.. Dat is ook waarom het onder de bank gebeurde, waar de anderen het niet opmerkten. En ten derde voel ik jouw manier van doen zo bedreigend, dat een deel van het plezier van deze cursus voor mij verloren ging."

Mijn hart bonsde in mijn keel. "Nu mag ik mijn getuigschrift wel helemaal vergeten!" dacht ik wanhopig. Waarschijnlijk had ik in mijn opwinding ook luider gesproken dan ik dat gewild had, want toen ik zweeg viel mij meteen op dat iedereen in het bootje gestopt was met praten en ons zat aan te staren.

Ronnies ogen schoten vuur.

"Nu zal ik het gaan krijgen" dacht ik in paniek.

Tot mijn verwondering kwam er niets.

Gedurende het vervolg van de afvaart - die prachtige, soms wilde en gevaarlijke afvaart van de Lesse – zat hij zwijgend naast mij.

“Gelukkig is het morgen de laatste dag!” dacht ik de ganse tijd, terwijl ook ik zwijgzaam de richtlijnen van de gids volgde.

Na een laatste evaluatie kreeg ik de volgende dag mijn getuigschrift uit de handen van Ronnie. Als eerste van de groep nog wel. Onder mijn naam prijkte: “Met Grote Onderscheiding”.

Ronnie zegde bij de overhandiging van het getuigschrift telkens enkele persoonlijke woorden tegen de leerlingen. Tegen mij zegde hij: “Sarah, jij bent een dapper meisje met heel veel mogelijkheden. Hopelijk overwin je vlug je vrees om in het echte leven te staan, want anders ben je gedoemd om toch nog een middelmatige, grijze muis te worden.” Daarop drukte hij mij de hand en richtte hij zich tot Suzy.

Deborah ontving haar getuigschrift van Kathie: zij kreeg “onderscheiding”, maar daarnaast ook heel lovende woorden en hartelijke wensen.

Terugdenkend aan de monitorencursus, weet ik dat ik daarna meer dan ooit inzag dat ik voor grote en belangrijke beslissingen stond. Ik zou geen grijze muis worden, dat wist ik nu wel zeker. Voor ieder kind en iedere mens op mijn weg zou ik een echte, waardevolle mens zijn. En zeker zou ik nooit een muisje worden, waar katers als Ronnie straffeloos kunnen mee spelen!

YOU ARE NOT HIS PROPERTY.

0428035970

If it doesn't feel right, it probably isn't.

For help or more information, call:

1-800-942-6906 English

1-800-942-6908 Spanish

24 / 7

In NYC call 311.

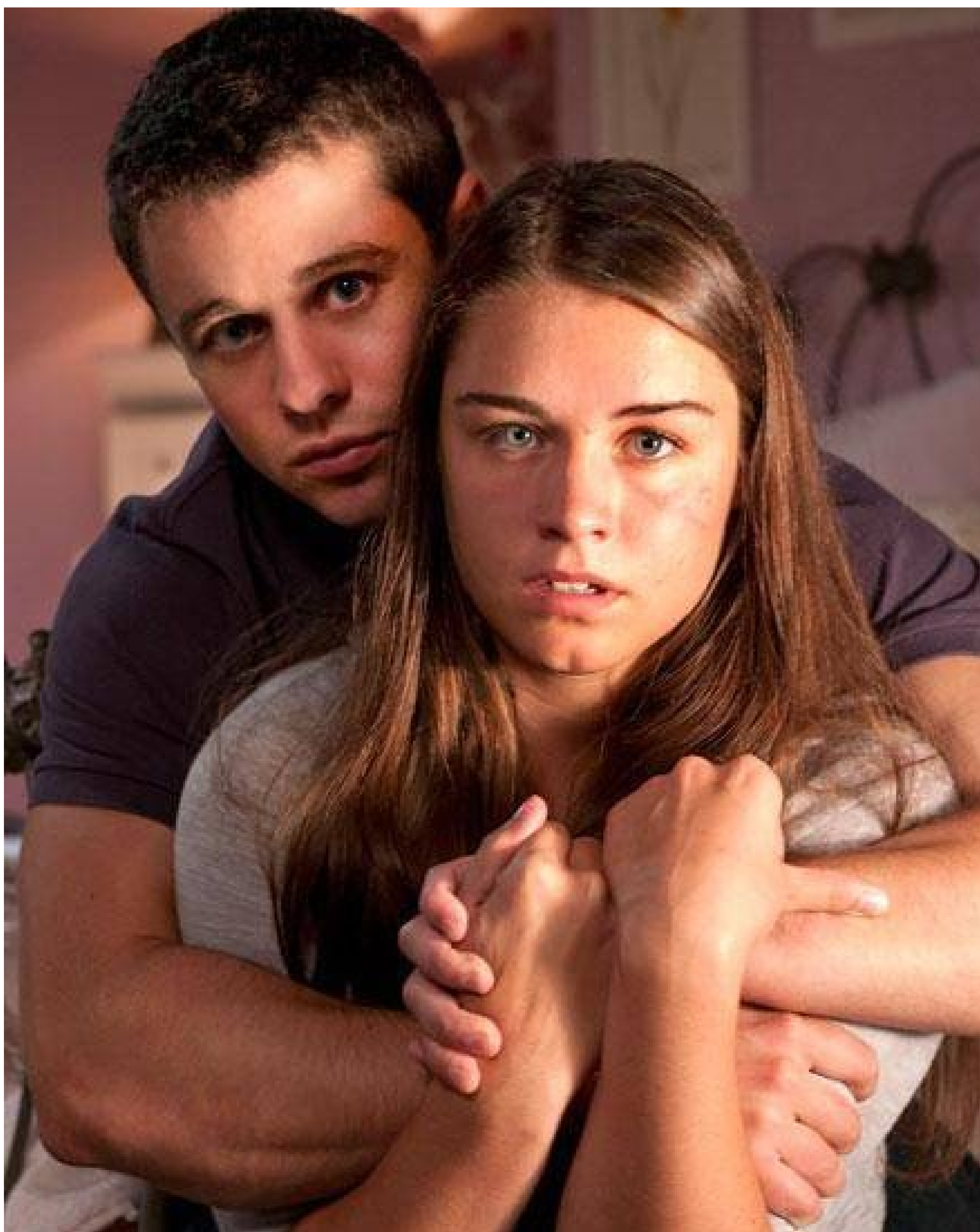
Extreme jealousy and possessiveness are not signs of love. They are signs of control, and they can lead to emotional and physical abuse.

David A. Paterson, *Governor*

Amy Barasch, *Executive Director*

NEW YORK STATE OFFICE *for the* PREVENTION *of* DOMESTIC VIOLENCE

BIJLAGEN

Bijlage 1: Emotioneel Misbruik

Emotioneel misbruik is het stelselmatig beïnvloeden en manipuleren van de geest/gedachtenwereld van een persoon en daarin zo ver doorgaan dat de vrije wil van die persoon beïnvloed wordt, waardoor de misbruiker macht verwerft.

Emotioneel misbruik komt voor in alle vormen van menselijke relaties. In liefdesrelaties, werkrelaties, ouder-kind relaties en in spirituele of therapeutische hulprelaties.

Emotioneel misbruik is een wisselwerking van 2 mensen en hun reacties op elkaar. We spreken in deze tekst van misbruiker en slachtoffer. In principe zijn beiden onbewust verantwoordelijk voor een deel van de wisselwerking. Echter in therapeutische en opvoedkundige relaties heeft de hulpverlener een bepaalde verantwoordelijkheid en zou hij zich bewust moeten zijn van deze wisselwerking en het daarmee kunnen voorkomen.

Er is weinig aandacht voor deze vorm van misbruik, waarschijnlijk omdat het onzichtbaar en ontastbaar is. Lichamelijk geweld laat sporen op het lichaam na, emotioneel geweld niet. Daarbij komt, dat de loyaliteit van het slachtoffer aan de misbruiker meestal erg groot is. Het slachtoffer ontkent het misbruik aan zichzelf omdat de misbruiker op een voetstuk is geplaatst. Bovendien schamen de meeste slachtoffers zich wanneer ze ervan bewust worden emotioneel te zijn misbruikt.

Wat zijn de kenmerken van emotioneel misbruik?

De misbruiker manipuleert door:

- zichzelf boven de ander te stellen zodat er een machtsverhouding ontstaat
- het slachtoffer afhankelijk te maken
- onvoorspelbaar gedrag te vertonen; het ene moment het slachtoffer te vleien en op te hemelen, het andere moment het slachtoffer negeren ('niet zien'), vernederen, belachelijk maken of voor 'dom' houden, verwarring zaaien
- mooie praatjes, veel beloven en daar niets van waarmaken
- betekenisvol te zwijgen

- angst te zaaien, te bedreigen
- te liegen
- de 'schuld' altijd bij het slachtoffer te leggen: de eigen woorden en gedragingen ontkennen of minimaliseren, weigeren naar andere standpunten of opinies te luisteren.
- ideeën op te dringen en het slachtoffer dingen te laten doen in het belang van de misbruiker
- verstoten: het slachtoffer door middel van woorden, blikken en akties duidelijk te maken dat die ongewenst, onbelangrijk, onbelangrijk, dom, lelijk, ... is
- negeren: de aanwezigheid van het slachtoffer negeren; praten en doen alsof die er niet is.
- bederven: toelaten dat het slachtoffer zichzelf en anderen schade berokkent. dit omdat onder meer toelaten dat tieners alcohol en drugs gebruiken, porno bekijken, getuige zijn van gewelddadige of andere destructieve gedragingen, hen blootstellen aan een gevaarlijke of onaangepaste omgeving.
- terroriseren: het slachtoffer uitpikken om het te straffen, te intimideren, te bedreigen of te bekritiseren; hun eigenwaarde ondergraven door het stellen van onredelijke eisen en verwachtingen.
- isoleren: deelname aan gezonde activiteiten en sociale contacten overmatig beperken. Het slachtoffer opsluiten in zijn kamer, verbieden deel te nemen aan buitenschoolse activiteiten.
- verbaal geweld: betuttelen, belachelijk maken, bedreigen, in verlegenheid brengen, het slachtoffer zich doen minderwaardig voelen.

<u>Het slachtoffer van emotioneel misbruik:</u>

- plaatst de misbruiker op een voetstuk waardoor er een ongelijkwaardige verhouding ontstaat.
- heeft de misbruiker meer lief dan zichzelf en is daardoor altijd loyaal aan de misbruiker
- laat steeds (onbewust) over de eigen grenzen heen gaan
- durft meestal niet goed zichzelf te zijn bij de misbruiker/past gedrag aan aan de reacties van de misbruiker

Waardoor ontstaat emotioneel misbruik?

De misbruiker heeft macht en controle over het slachtoffer.

Waarschijnlijk komen deze behoeften aan macht en controle voort vanuit gevoelens van leegte, angst en onzekerheid. De misbruiker heeft het gevoel weinig controle te hebben over dingen, maar op het slachtoffer kan hij/zij controle uitoefenen.

Het slachtoffer heeft meestal weinig eigenwaarde en de eigen grenzen niet goed worden aangegeven. Dat maakt het slachtoffer kwetsbaar.

Het misbruik wordt door het slachtoffer gerationaliseerd en ontkent en kan daardoor jarenlang doorgaan.

Wat doe je eraan?

Wanneer je erachter komt dat je emotioneel wordt misbruikt, zorg dan dat je (tijdelijk) afstand neemt van je misbruiker om te zoeken naar wie jij was voordat je in deze situatie terecht kwam. Herinner jezelf aan je eigen kracht. Als je je eigen kracht niet kent, ga er dan naar op zoek.

Ga je grenzen aangeven.

Wanneer jij stopt met het ingaan op de controlerende macht van de misbruiker, zal hij/zij geen grip meer op je hebben en vanzelf worden ontkracht. Maar daarvoor moet je eerst een stevige basis hebben en sterk in je schoenen staan.

Een goede relatie -wat voor relatie dan ook- is gelijkwaardig en gebaseerd op vrijheid, steun en respect.

Bijlage 2: (On)gezonde Relaties

Een goede relatie -wat voor relatie dan ook- is gelijkwaardig en gebaseerd op vrijheid, steun en respect. In werkelijkheid schatten deskundigen dat 1 op 5 tot zelfs 1 op 3 van de mensen vroeg of laat terecht komen in een ongezonde relatie.

1. Hoe voorkomen dat je terecht komt in een ongezonde relatie?

De vier R's van Preventie

Hij is schattig, grappig, slim, en (wow!) hij wil altijd bij je zijn. De hele tijd! Sterker nog, de eerste keer al dat jullie samen waren verklaarde hij dat hij van je houdt en dat altijd zal blijven doen. Kortom: hij is meteen helemaal weg van je. Hij wil dan ook àlles van je weten: waar je bent, wat je draagt, wie er bij je is, wat je doet - elke nanoseconde.

O.K., hij heeft wel een paar kleine foutjes. Heel regelmatig moet je horen hoeveel mooier je zou zijn met een paar kilo's minder. Of na iedere keer dat een jongen je heeft aangesproken, rijdt hij roekeloos. Of hij houdt ervan je af en toe een duwtje te geven ("enkel voor de lol!"). En als hij zegt dat hij niet zonder jou kan en zelfmoord zal plegen als je hem ooit verlaat, klinkt dat jou nu niet precies echt romantisch in de oren. … Maar zeg nu zelf: tonen net die rare dingen niet hoeveel hij van je houdt? Ze zijn echt niet belangrijk, toch?

Uit onderzoek is gebleken dat 36 tot 50 procent van de Amerikaanse vrouwen op een bepaald ogenblik in hun leven worden misbruikt. Europese studies zijn voorzichtiger en spreken van 20 tot 30 procent. Da's evenwel nog altijd heel erg veel!

Soms zijn ook jongens en mannen slachtoffer van misbruik, maar in negen van de tien gevallen is het slachtoffer een meisje of een vrouw.

Mensen veranderen niet plotseling in misbruikers als ze volwassen zijn. Het patroon is bijna altijd al aanwezig hun tiener relaties. Misbruik betekent niet

noodzakelijk dat ze gewelddadig zijn. Het begint meestal klein, maar wordt mettertijd bijna altijd ernstiger. Sommige vrouwen gaan hun ganse leven gebukt onder de terreur van hun man. Zij die in het ziekenhuis of het lijkenhuis belanden, vormen slechts het topje van de ijsberg. Feit is dat 42 procent van de vermoorde vrouwen vermoord worden door hun partner of ex-partner).

Vooral als tiener meisje is het daarom belangrijk om "de vier R's van het voorkomen van seksueel misbruik" te kennen: Regels, Respect, Redelijkheid en Responsabiliteit. Preventie bevordert het aangaan van gezonde relaties, wat verre te verkiezen is boven je later te moeten afvragen hoe je veilig weg geraakt uit een relatie met iemand die je misbruikt.

Regels:

Dit zijn principes die aangeven hoe gezonde relaties ineen zitten. Bijvoorbeeld: Het is voor iedereen gemakkelijker en veiliger als er van bij de aanvang van een relatie duidelijke afspraken bestaan over wat beschouwd wordt als aanvaardbaar gedrag.

Bepaal de regels. Praat met vrienden over wat passende regels zijn en maak je verwachtingen duidelijk.

Respect:

Een relatie gaat niet om de dromen en gevoelens van één persoon. In een relatie dient er begrip te zijn voor de wensen en plannen van de partner, ook al stemmen die niet volledig overeen met de eigen verwachtingen. Bijvoorbeeld: Moedig elkaar aan om altijd te voldoen aan de algemeen aanvaarde regels en verwachtingen voor positieve interacties.

Respect is de hoeksteen van preventie van ongezonde relaties. Respect bepaalt wat gedrag aanvaardbaar maakt. Respectvol gedrag is immers het tegenovergestelde van misbruik.

Wees zelf een rolmodel van respect. Sta erop dat anderen ook met respect handelen naar u toe. Gebruik stevige, respectvolle taal om aan te dringen dat ook je partner de regels volgt.

Rede:

Door ervaring of op intuïtieve wijze leer je om de informatie die bevat zit in bewegingen, tekens, of signalen te interpreteren. Bijvoorbeeld: Analyseer regelmatig vanop afstand wat er aan de hand is om je heen en volg je instincten wanneer deze je verwittigen met betrekking tot te vermijden gedrag.

Oefen je besef van wat "redelijk" is in een relatie. Blijf op de hoogte van de tekens en patronen van verandering. Volg je intuïtie. Spreek, stel vragen, overleg bij twijfel ook met anderen.

Vergeet niet, de focus is preventie, en niet herstellen of genezen. Signalen dat iemand moeite heeft om zijn of haar impulsen onder controle te houden of om rekening te houden met de rechten en zienswijzen van anderen, zijn vaak van bij de aanvang van een relatie zichtbaar.

Responsabiliteit:

Het afleggen van verantwoording aan iemand of voor iets. Bijvoorbeeld: Iedereen deelt binnen een relatie de verantwoordelijkheid voor het welzijn en welvoelen van de andere.

Een goede relatie beoogt nooit een situatie van afhankelijkheid op te bouwen, maar is er op gericht om de andere te inspireren om zelf verantwoordelijkheid te nemen om uitdagingen te

overwinnen en eigen objectieven te stellen en te behalen met verbeelding, creativiteit en humor.

Leg ook zelf verantwoording af. Zeg waarom je dingen doet of precies niet wil doen.

<u>Inzicht in dating misbruik</u>

TEAR definieert dating misbruik als:

"Wanneer een persoon een patroon van gewelddadig gedrag gebruikt door middel van verbale, fysieke of seksuele intimidatie om macht en controle te krijgen over hun partner."

Laten we eerlijk zijn: In een relatie is het soms moeilijk om te bepalen of bepaalde gedragingen gezond zijn, dan wel of misbruik! Vaststellen dat iemand gemanipuleerd en gecontroleerd wordt door zijn of haar partner is niet altijd gemakkelijk.

Laten we beginnen met de basis van een relatie. Zowel bij een gezonde als bij een ongezonde relatie wordt die gevormd door het doel elkaar wederzijds

te steunen, een situatie te scheppen waarin men zich goed voelt bij elkaar en bij te dragen tot elkaars geluk. Liefde gaat erom het beste in elkaar naar boven te halen.

Het verschil tussen gezonde en ongezonde relaties is dat in gezonde relaties beide partners als gelijken, dat is: gelijkwaardige personen, bijdragen aan die relatie. In gezonde relaties bestaat er een systeem van evenwichten en controles die gebaseerd zijn op principes van gelijkheid, individualiteit en compromis.

In ongezonde relaties maakt de ene partner gebruik van de doelstellingen van de relatie om ze tegen de andere partner aan te wenden als een manier om die ertoe te brengen dat hij of zij doet wat de andere wenst. Meestal is hierbij weinig sprake van compromis. Vaak ontstaat in tegendeel een gedwongen ongelijkheid en wordt de individualiteit van het slachtoffer beperkt.

Misbruikers gebruiken vaak excuses als: "Als je van me houdt, dan zou je ..." of: "Je moet offers te brengen voor een relatie," of nog: "Je zou me echt gelukkig maken als je niet meer ..." Dergelijke uitspraken komen niet over als extreem veeleisend. Daarom is het moeilijk om hen te herkennen voor wat ze werkelijk zijn: een manier om te profiteren van iemand. Het is begrijpelijk dat een partner zijn best zal doen om het de andere naar de zin te maken in een poging om een stabiele relatie te bereiken. Je mag in een relatie ook wel iets van de ander verwachten. Dat maakt het precies zo moeilijk om in de praktijk te bepalen waar de lijn ligt van wat misbruik is en wat niet.

Om die lijn te kunnen trekken moeten wij naar de inhoud kijken van wat van de ander verlangd wordt: Beperkt de vraag de vrijheid van de andere? Gaat het er enkel om een andere jurk aan te trekken of wordt een verandering van de persoonlijkheid van de ander gevraagd? Als je partner je vraagt iets te doen tegen je wil, of om te veranderen wie je bent, dan kan dat een teken zijn van een ongezonde relatie. Kijk goed uit voor deze en andere waarschuwingsborden!

Geen relatie begint met misbruik. Geen relatie is in eerste instantie gebaseerd op manipulatief of gewelddadig gedrag. De grondslag van de relatie wordt gelegd met liefde en genegenheid. In het begin van veel ongezonde relaties, toont de dader zich zeer liefdevol en attent en geven ze hun partner alle aandacht en acceptatie die deze wenst. Vaak worden de liefde en aandacht al snel overdreven en obsessief, wat ongezond is.

Net als de relatie, is ook de dader niet per sé slecht. In feite gebruikt de dader de goede aspecten van de relatie om het slachtoffer aan zich te binden. Je zou immers nooit daten met iemand die je vanaf het begin misbruikt Het is pas na enige tijd, nadat het slachtoffer voldoende gehecht is aan de dader, die het misbruik feitelijk begint.

Eens het misbruik begonnen is, escaleert het mettertijd altijd. Wat begint met kleine verzoeken, zoals opmerkingen over de kleding of vrienden van het slachtoffer, kan uitmonden in schreeuwen of bedreigingen. Veel mensen denken bij 'ongezonde relaties' alleen aan fysiek geweld. In werkelijkheid is dat slechts de laatste tactiek die gebruikt wordt om macht en controle over iemand te krijgen. Om het gevoel van eigenwaarde van het slachtoffer te verlagen zal de dader veeleer zijn toevlucht zoeken tot gedachten-spelletjes, omfloerste bedreigingen, controlerende telefoontjes en vragen ("Waar ben je nu mee bezig?", "Wie is er nu bij jou?") en absurde beschuldigingen van fraude of overspel. aan het adres van het slachtoffer of diens vrienden ("X is duidelijk verliefd op jou", "Ik heb geen vertrouwen in de bedoelingen van Y").

Typisch voor ongezonde relaties is het gebruik van manipulatie. Het slachtoffer kan beginnen voelen dat ze niet goed genoeg is voor haar partner of kan ontmoedigd worden omdat inspanningen om hun partner te behagen niet werken. Het misbruik verergert vervolgens naarmate het gevoel van eigenwaarde van het slachtoffer afneemt. Het slachtoffer, die vreest zelf de oorzaak te zijn van de moeilijkheden en de partner wil behagen, zal beetje bij beetje toegeven aan de eisen van de dader.

De belangrijkste redenen waarom slachtoffers in een ongezonde relatie blijven zijn:

- Ze voelen zichzelf verantwoordelijk
- Ze denken dat jaloezie en bezitterigheid tekenen van liefde zijn.
- Ze beseffen niet dat ze beperkt, gemanipuleerd of misbruikt worden.
- Ze hebben niemand anders bij wie ze terecht kunnen.
- Ze hebben geen ervaring met dating en denken dat het zo hoort.
- Ze willen ten alle prijze een relatie.
- Ze hebben een verminderd zelfrespect.
- Ze kunnen zich niet inbeelden dat de persoon van wie ze houden hen moedwillig kwetst.
- Ze geloven dat het misbruik hun eigen schuld is.
- Ze hopen dat het misbruik zal stoppen eens ze hun partner overtuigd hebben van hun liefde.
- Ze zijn ervan overtuigd dat ze houden van de ander.
- Ze zijn niet bereid hun partner te verlaten.

De belangrijkste redenen waarom de daders hun partner misbruiken zijn:

- Ze denken het recht te hebben hun partner te controleren.
- Ze denken dat ze het respect van hun partner zullen verliezen indien ze die niet controleren.
- Ze zijn van mening dat liegen, manipulatie of agressie problemen oplost.
- Ze worden door hun omgeving aangezet om gewelddadig te handelen. Ze worden beïnvloed door geweld in de media, de maatschappij, de eigen familie en vrienden of collega's.
- Ze hebben het zo thuis geleerd
- Ze hebben een ziekelijke persoonlijkheid
- Ze voelen een constante behoefte om zich in controle te voelen.

Heel belangrijk is daarom altijd te beseffen dat, ook al kan een misbruiker een goed excuus hebben voor zijn of haar onrechtmatig gedrag, het misbruik zelf is altijd overgeeflijk.

Het rad van macht en controle

"The Power and Control Wheel" is een visuele weergave van de verschillende soorten van misbruik die zich voordoen in een gewelddadige relatie.

Het omvat: Verbaal geweld, emotionele mishandeling, vernielingen van persoonlijke bezittingen, intimidatie, beperking van vrijheid, seksueel misbruik, misbruik van gezag en lichamelijke mishandeling.

Het rad van macht en controle toont voorbeelden van elk van de soorten van misbruik die hierboven vermeld werden. De basis van elke vorm van misbruik in een relatie is immers gebaseerd op de behoefte van een van de partners om macht en controle te hebben over de andere.

Verbaal Geweld: Elke verbale poging om de eigenwaarde van de partner te verlagen. ("Jij kan dat niet", "je bent daar te dom voor", "Ik ben daar specialist in (onder verstaan: "spreek me dus niet tegen")".

Vernietiging van persoonlijke eigendommen: Elke poging om persoonlijke bezittingen van de andere te vernietigen, te veranderen, te verwijderen of afhandig te maken. ("Ik heb niet graag dat je die foto's houdt", "waarom doe je dat boek (dat je van je ex kreeg) niet weg?")

Intimidatie: Elke poging om je partner angst in te boezemen door gebaren, uitdrukkingen, stemvolume of –toon, bedreigingen of handelingen.

Beperking van de vrijheid: Elke poging de vrije wil van de partner te beperken

Misbruik van autoriteit: Elke poging om gezag te gebruiken om de partner te controleren of te domineren.

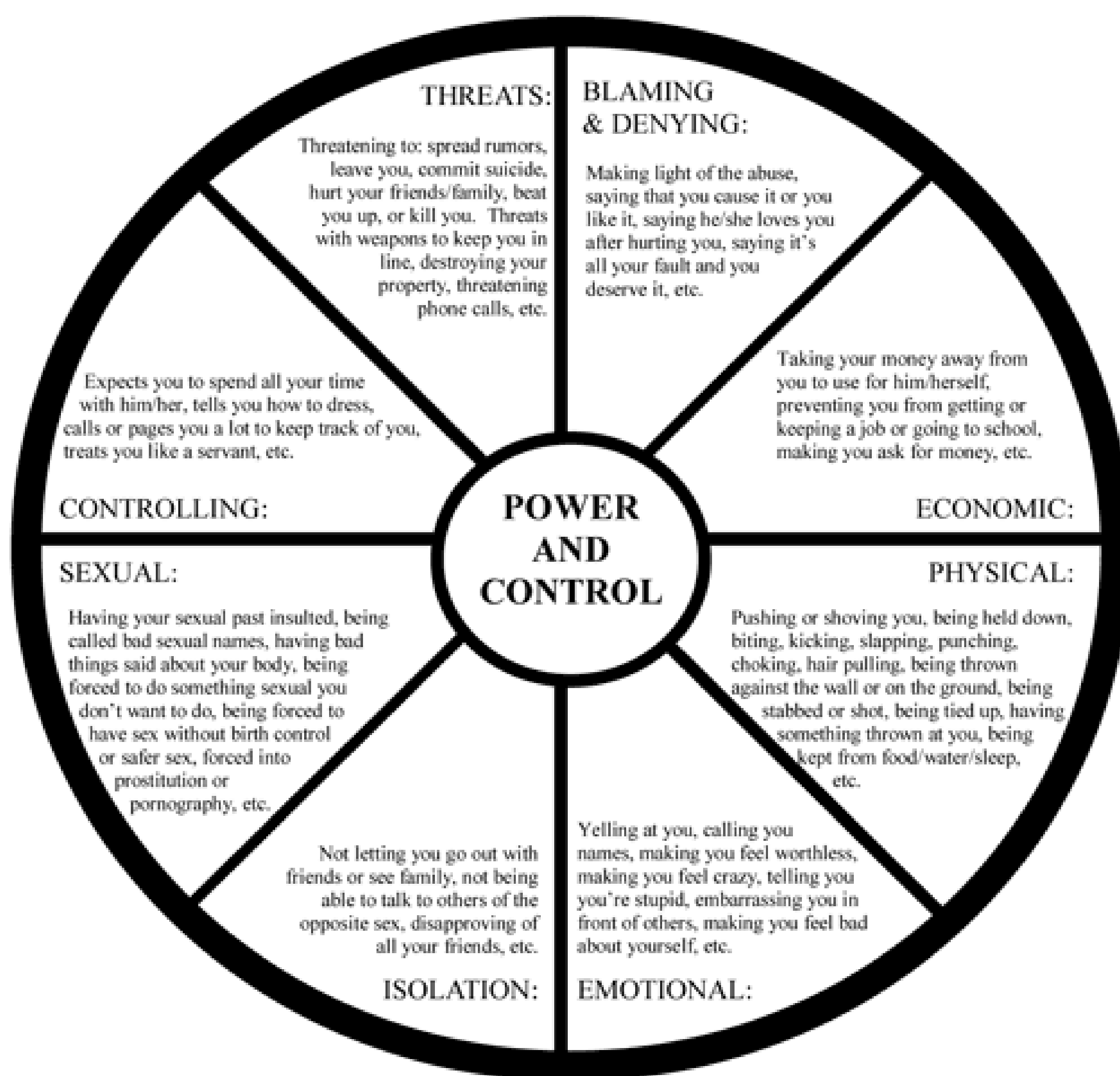
Seksueel misbruik: Ongewenste seksuele toenadering tot de partner.

Lichamelijke mishandeling: Elke poging om lichamelijke schade te berokkenen aan je partner.

Emotioneel misbruik: Elke poging om de gedachten of gevoelens van je partner te manipuleren.

Specifiek Rad van Macht en Contole voor Tieners:

De spiraal van misbruik

Daders testen hun slachtoffers. Zij overtreden bewust heel even een grens en wachten dan af hoe je reageert. Veelal wachten ze vervolgens een tijdje en verhogen daarna de inzet. Een voorbeeld hiervan kan zo simpel zijn als aan te dringen dat je pizza eet op een door hen bepaalde dag of datum, nadat je eerder al aangegeven hebt dat je geen pizza lust.

Personen die anderen misbruiken proberen die vaak vooraf te overweldigen door hun liefde en affectie. Ze overvallen je met liefdesbetuigingen, zoals dat in romantische film fantasieën getoond wordt en vleien je ijdelheid door als een steen voor je te vallen en je onmiddellijk hun grote liefde voor jou te belijden. Je bent heel zeker bijzonder en lief, maar iemand die je pas een dag eerder voor het eerst heeft ontmoet, kan dat onmogelijk weten. Wees dus op je hoede voor iedereen die je meteen de hemel in prijst. Hun ware motief is niet zelden je te manipuleren.

Kort na hun aanbidding, of ermee afgewisseld, proberen dergelijke mensen ook te knoeien met je gevoel van eigenwaarde. Zij hebben kritiek op jou, je activiteiten, je vrienden en familie. Opnieuw: aanvankelijk heel beperkt, maar gaandeweg steeds meer, Hun doel is om je aan jezelf en je keuzes te doen twijfelen (misschien meer dan je al doet) en je zo te isoleren van ondersteunende contacten.

Wat kan je doen om jezelf beter voor te beschermen en deze vroege vroege waarschuwingssignalen op te merken en correct in te schatten?

1. Vermijd al wat overdreven aanvoelt: Je te snel ernstig engageren of je laten isoleren van je vertrouwde vrienen en omgeving zijn nooit goed. Leer om geleidelijk relaties op te bouwen, gespreid over een langere tijd.

2. Leer je 'innerlijke stem' te horen en er aandacht aan te besteden. Dit kan je intuïtie zijn, je 'buikgevoel' dat iets niet helemaal goed zit met een andere persoon. Dit kunnen ook de stemmen van andere delen van je lichaam of geest zijn. Negeer ze niet zonder ze eerst onderzocht te hebben: er kunnen geldige rednen voor bezorgdheid zijn wanneer je plots je eetlust verliest of nachtmerries krijgt.

3. Zijn er mensen in je leven die je kan vertrouwen? Je ouders? Een vriend? Een therapeut? Gebruik ze als een klankbord of reality check. Vertel hen over nieuwe mensen die je ontmoet en hoe ze zich gedragen, plan activiteiten samen met de nieuwe persoon. Luister naar hun feedback, vooral als je de neiging hebt om dingen te "vergeten" die je zorgen baren over het gedrag van de nieuwe persoon.

4. Vergeet nooit dat vertrouwen iets is dat verdiend wordt. Vertrouwen tussen mensen groeit naarmate die mensen elkaar beter leren kennen en waarderen omwille van hoe ze zijn en reageren en wat ze zeggen en doen. Blind vertrouwen is altijd een zware gok. Let ook op of wat anderen zeggen al dan niet overeenkomt met wat ze echt doen. Check voor consistentie in de tijd. Oordeel kritisch of de relatie wederzijds of eenzijdig is: heb je elk de kans om te praten, kan je zeggen wat je wil? Krijg je voldoende inspraak, steun en aandacht … of lijkt het overwegend een eenrichtingsgebeuren?

5. Leer bij jezelf te herkennen of je reacties en gevoelens gebaseerd zijn in het 'hier en nu' of in het verleden: Ben je boos omdat iemand nu je grenzen heeft geschonden, of reageer je vanuit herinneringen aan ervaringen uit het verleden? Soms is het allebei!

6. Kan je 'neen' zeggen? Gezonde mensen aanvaarden dat je 'nee' zegt. Ze respecteren je meningen en voorkeuren en zijn geïnteresseerd om er meer over te ontdekken. Jouw taak is om in contact te komen met wat je denkt en voelt en om dat te leren correct uit te drukken. Leer dat 'Neen' een volledige zin is. Oefen het. … Heel veel.

De spiraal van misbruik is een visuele weergave van een continu patroon dat de meeste ongezonde relaties volgen

1) De cyclus begint met de groene fase, die wordt geïllustreerd als een staat waarbij beide partners blij zijn met de relatie. In deze fase is de relatie liefdevol en plezierig.

2) De volgende stap is het gele fase, waarin spanningen ontstaan binnen de relatie. Het koppel krijgt kleine woordenwisselingen. In deze fase kunnen daders gefrustreerd raken in hun partner. De slachtoffers doen hun best om te redeneren met de dader en om hem te kalmeren. Vaak trekt het koppel er alleen op uit om te proberen te werken aan de relatie. Het contact met vrienden en familie vermindert. Dit is de fase waarin de misbruiker begint te muggenziften tegen het slachtoffer. Ook schreeuwen, gillen, dreigen en verwijten kunnen al in deze fase voorkomen. Dit is ook de periode waarin de misbruiker plots nors kan worden om vervolgens, wanneer hij zijn zin heeft gekregen, even plots opnieuw overdreven vriendelijk te worden. … Tot zich een volgende aanleiding voordoet.. Deze fase duurt het langst en kan dagen, weken, maanden of zelfs jaren aanslepen.

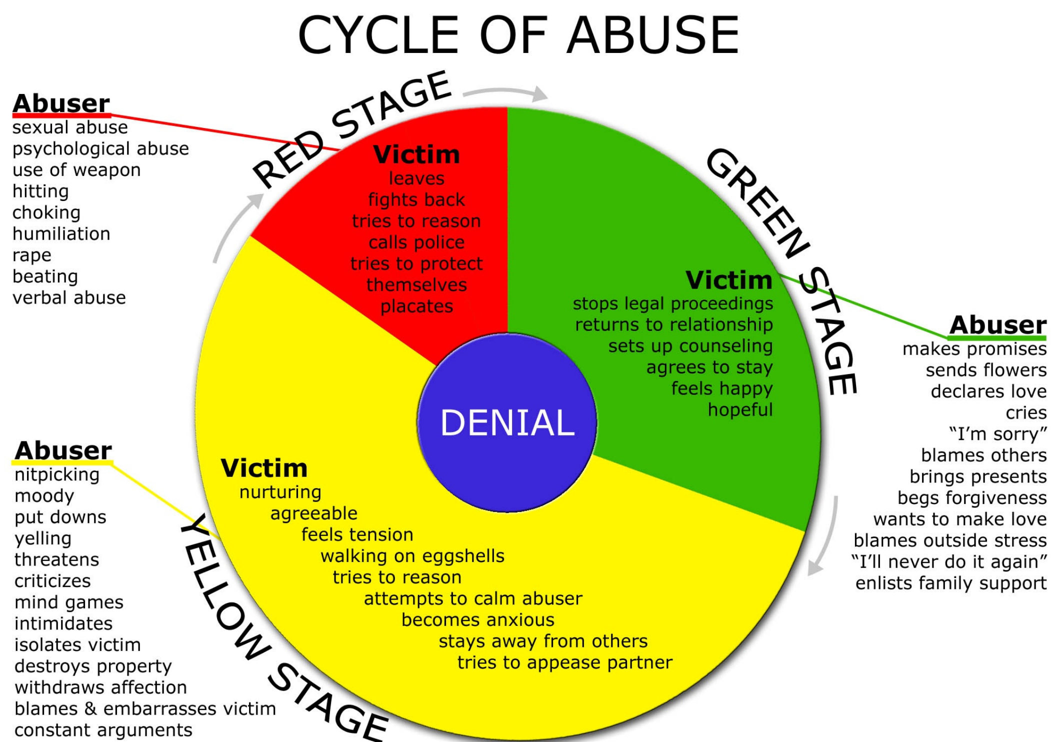
3) De laatste fase is de rode fase. Deze fase is meestal de kortste fase, maar ook de meest schadelijke. Een specifiek incident leidt onverwacht tot een explosie van woede. Daders kunnen seksueel, fysiek, psychisch of verbaal geweld plegen tegenover hun partner. Sommigen vernederen hun slachtoffer in het openbaar. Anderen zijn in het openbaar poeslief, maar worden gewelddadig zodra het koppel alleen is. Dit is het moment waarop het slachtoffer terugvecht, hulp inroept of de relatie verlaat.

4) De dader al keert snel terug naar de groene fase, excuseert zich voor zijn gedrag en probeert alles weer goed te maken. Hij brengt bloemen mee naar huis, verklaart zijn liefde, koopt een dure verrassing, herhaalt dat hij spijt heeft, stelt voor om samen in therapie te gaan of legt de schuld bij externe factoren: het was de stress van het werk, hij had teveel gedronken, … Hij put zich uit in loze beloftes, belooft de hemel op aarde met als doel te bereiken dat het slachtoffer eventuele

juridische procedures beëindigt, terugkeert naar de relatie, instemt om de dingen samen uit te werken en ervan overtuigd geraakt dat deze keer alles ten goede kan veranderen..

Eens de cyclus weer in plaats is, wordt het moeilijk die te verbreken.

De spiraal van misbruik toont de verschillende fasen en de rol die zowel dader als slachtoffer in elke fase spelen. Tevens visualiseert hij de duur van elke fase. De cyclus van misbruik is gebaseerd op ontkenning, want als de beide partijen het misbruik te ontkennen, is er geen manier om het patroon te stoppen.

Teens Experiencing Abusive Relationships (TEAR)

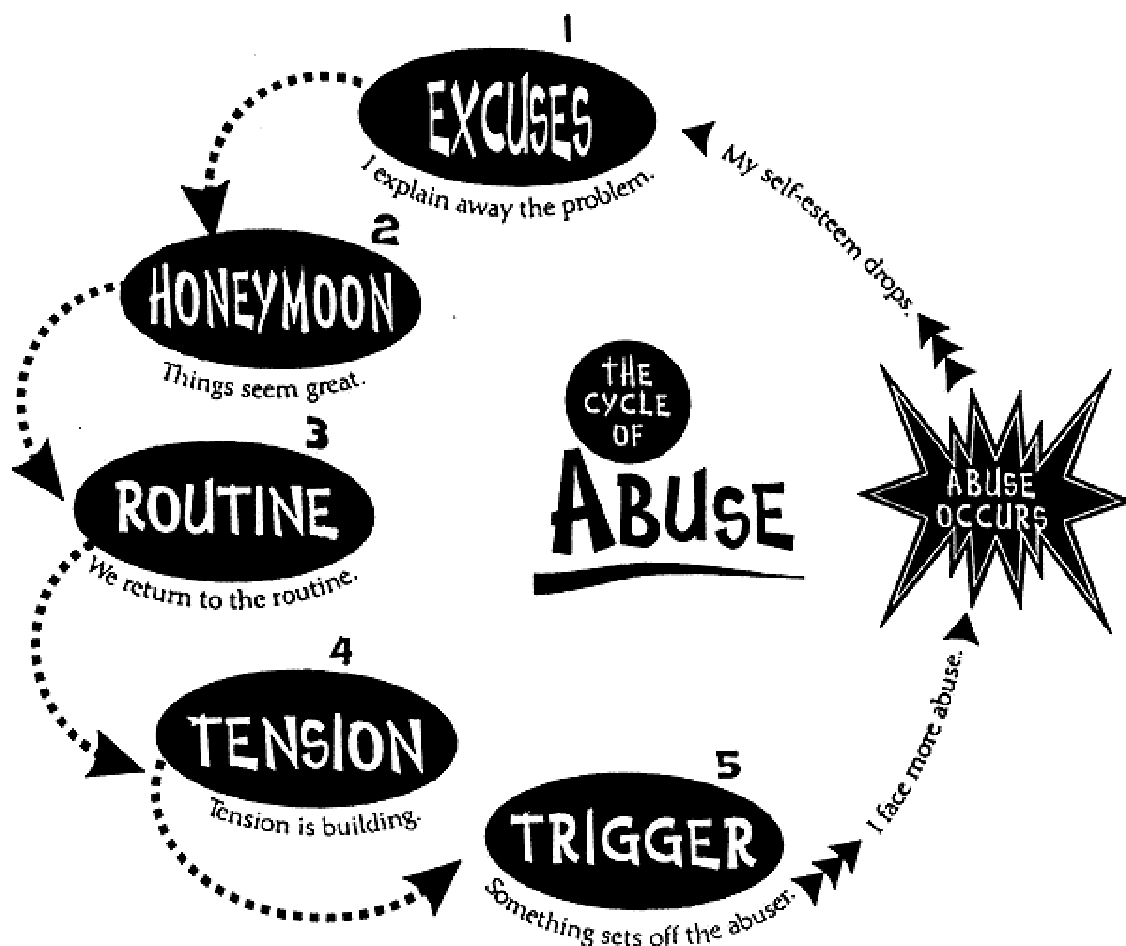
Is mijn relatie gezond?

Stel jezelf volgende vragen over je relatie:

- Respecteren we elkaars opvattingen, zelfs wanneer die verschillend zijn?
- Dragen wij beiden in gelijke mate bij in het nemen van beslissingen over hoe wij onze tijd samen indelen, en over andere onderwerpen?
- Zijn beide partners bereid om open en eerlijk praten over problemen in de relatie, en bereid om samen te werken om conflicten op te lossen?
- Zijn beide partners bereid om verantwoordelijkheid voor hun gedrag te accepteren als er iets kwetsend wordt gezegd of gedaan?
- Houdt elke partner zich aan de beperkingen en grenzen die de andere stelt?
- Komen beide partners gemaakte afspraken na zonder voortdurend met redenen te komen aandraven waarom het deze keer (opnieuw) niet kon?

Dit zijn slechts enkele aspecten van een gezonde relatie: respect, vertrouwen, ondersteuning, communicatie, en gelijkheid. Gezonde relaties zijn een partnerschap tussen twee mensen. Het belangrijkste is dat er geen angst is voor dreigementen en geweld.

Check list:

Heeft jouw partner

o Last van ernstige stemmingswisselingen of frequente slechte buien?

o Een kort lontje? Is hij een 'Kruidje-Roer-Me-Niet'?

o Is hij erg jaloers? Denkt hij wellicht dat iedereen verliefd op je is?

o Gedraagt hij zich wel eens agressief tegenover dieren of levenloze dingen?

o Houdt hij van wapens of heeft hij wapens of een geschiedenis van geweld en vechten?

o Schept hij op over mishandeling van andere mensen?

o Toont hj gebrek aan respect voor zijn ouders of behandelt hij hen slecht?

o Heeft hij een afkeer van jouw ouders, familieleden en vrienden?

o Probeert hij te beperken met wie je omgaat of praat? – Kiest hij je vrienden?

o Wil hij regelmatig weten waar je naartoe gaat, met wie je bent of wat je aan het doen bent?

- o Lijkt hij jaloers over de tijd die je besteedt met anderen? Is hij bezitterig?
- o Dwingt hij je te kiezen tussen tijd door te brengen met hem of met je vrienden of familie?
- o Schrijft hij je voor hoe laat je moet thuis zijn?
- o Probeert hij je andere activiteiten te beperken, zodat je meer tijd samen met hem kan doorbrengen?
- o Weerhoudt hij er je van om te gaan werken?
- o Legt hij beslag op het grootste deel van je tijd?
- o Verklaarde hij je al heel snel zijn grote liefde voor jou, misschien zelfs de eerste keer dat je elkaar ontmoette? (Dit is het belangrijkste teken van een mogelijke ongezonde relatie.)
- o Vertelt hij je herhaaldelijk dat hij niet leven zonder jou?
- o Schrijft hij je voor hoe je je moet kleden?
- o Controleert hij je geld?
- o Beschuldigt hij er je van dat je van plan bent te breken met hem - of dreigt hij zelf regelmatig dat hij zal breken met jou?
- o Dreigt hij zichzelf pijn te zullen als je het uitmaakt?
- o Dreigt hij jou of anderen last te zullen berokkenen als je het uitmaakt? (dreigt hij bijvoorbeeld roddel over je te zullen verspreiden als je het uitmaakt?)
- o Verwijt hij alles en iedereen voor de slechte afloop van relaties uit het verleden in plaats van een deel van de verantwoordelijkheid op zich te nemen?
- o Legt hij de schuld voor al jullie problemen bij jou? Reageert hij zich op jou af na een slechte dag?
- o Blaast hij kleine meningsverschillen of problemen buiten proportie op? Drijft hij meningsverschillen en ruzies ten top?
- o Gelooft hij dat mannen moeten in controle zijn en vrouwen moeten doen wat hen wordt verteld?
- o Kleineert hij je?
- o Drijft hij de spot met jou of je opvattingen belachelijk?

- o Is hij anders in het openbaar dan in privé? Beledigt hij je of uit hij kritiek op jou in het bijzijn van anderen – of speelt hij de perfecte gentleman in het openbaar, maar doet hij deze dingen zodra jullie alleen zijn?
- o Behandelt hij je als zijn eigendom in plaats van als een waardevol zelfstandig persoon?
- o Breekt hij dingen of slaat hij op dingen om je te intimideren?
- o Geeft hij je verwijtnamen, duwt, slaat of knijpt hij je als hij woedend is?
- o Doet hij je fysiek pijn of gooit hij dingen naar je?
- o Is hij boos als je het niet met hem eens bent?
- o Wil hij te snel om jullie relatie een ernstig of formeel karakter te geven en weigert hij 'neen' als een antwoord?
- o Oefent hij druk uit om deel te nemen aan seksuele activiteiten waar je je ongemakkelijk bij voelt?
- o Geeft hij het gevoel dat je niet kan weigeren seks te hebben?
- o chanteert hij je emotioneel? (Bv: "als je echt van me hield, zou je ..."
- o Brengt hij je in verlegenheid in het bijzijn van anderen?
- o Gebruikt hij drugs of alcohol en oefent hij druk op je uit om dit ook te doen, zelfs wanneer je dit niet wil?

Als u ja antwoordde op vijf of meer van deze vragen die je zou willen overwegen te praten met iemand die je vertrouwt over je relatie.

Geef er je altijd rekenschap van dat fysieke bedreigingen en slagen slechts één mogelijk teken zijn van een ongezonde relatie. De relatie kan ongezond en zelfs gewelddadig zijn zonder dat je ooit een duw of een slag krijgt.

Gewelddadige partners zijn egocentrisch, onvolwassen en manipulatief. Ze zijn niet in staat de mening of de behoeften van anderen te waarderen en te aanvaarden. Ze schuiven de schuld altijd op anderen en nemen geen verantwoordelijkheid voor hun eigen fouten. Ze zijn bezitterig en jaloers en behandelen mensen als hun eigendom. Zij kleineren anderen omdat zij zich daardoor zelf beter voelen. Ze zijn respectloos en kunnen hun emoties moeilijk of niet onder controle houden.

<u>Is een van de volgende punten van toepassing op jou?</u>

o Je gewicht, uiterlijk, school- of werkresultaten zijn drastisch veranderd sinds je deze persoon date?

o Je bent bezorgd over zijn reactie op de dingen die je zegt of doet.

o Komen jouw behoeften en verlangens voor hem op de tweede plaats?

o Je denkt twee keer na voor je je eigen gedachten of gevoelens uit.

o Je vraagt je af of je misschien de "verkeerde" beslissingen neemt met betrekking tot wat je draagt, waar je heen gaat en met wie je praat.

o Je familie of vrienden waarschuwen je voor deze persoon of maken zich zorgen over jouw veiligheid.

o Je bent bang van hem. Wellicht in het begin niet, maar de laatste tijd wel.

Als je ook maar één keer 'ja' antwoordt op bovenstaande vragen, is het de hoogste tijd om je relatie in vraag te stellen. Bij twijfel: vraag advies, praat met anderen, vermijd dat je geïsoleerd geraakt.

Bottom line: Als je je ongemakkelijk voelt in je relatie, er is iets mis.

Vertouw je instincten. Wees realistisch - verwacht niet dat je partner zal veranderen. Geloof hem niet als hij je zegt dat het jouw schuld is dat hij zich zo gedraagt.

Hoe ontsnap je uit een slechte relatie?

Scenario: Je bent alleen met je vriend en de dingen gaan snel van kwaad tot erger. Je bent doodsbang. Wat doe je? Beëindig de relatie. Je wil dit niet nog eens meemaken. Doe wat nodig is om te overleven totdat je veilig weg kunt.

Verbeek de relatie niet tijdens een oplopende ruzie. Dreig niet dat je hem gaat verlaten.. Plan vooruit. Praat met iemand die je vertrouwt of bel naar het Meldpunt Huiselijk Geweld.

Mishandeling is de grootste oorzaak van lichamelijke letsels voor vrouwen - meer dan auto-ongelukken, berovingen en verkrachtingen gecombineerd.

Zoek iemand die ervoor zorgt dat je je goed voelt over jezelf. Word geen statistiek. Genieten van je relatie betekent genieten van je leven.

Een gewelddadige relatie afbreken is niet altijd zo eenvoudig als het lijkt. Je kan te maken krijgen met volgende stadia:

1. De allereerste stap is om te beseffen dat dit geen goede relatie is. Hoewel elke situatie anders is, moet je vertrouwen op je instincten: als jij van oordeel bent dat je relatie niet gezond is, dan is ze dat heel waarschijnlijk ook niet..
2. Zodra je beseft dat je relatie ongezond is, moet je je voorzorgen nemen. Dit is de meest kwetsbare fase, want de kans is groot dat je partner boos reageert wanneer je beslist om met hem te breken of op allerlei manieren probeert je te weerhouden. Het is dus belangrijk dat je volledig met jezelf in het reine bent en vast besloten bent om er een eind aan te maken voordat je de volgende stap zet.
3. In de derde fase tref je praktische voorbereidingen. Je legt contact met vrienden en familie en bouwt een vangnet op. Met de steun van familie en vrienden zal het gemakkelijker zijn om de relatie te beëindigen, omdat je weet dat je omringd bent door mensen die echt om je geven.
4. De vierde stap is het feitelijk verbreken van de relatie. Deze stap is ongetwijfeld de moeilijkste van alle fasen. Wees echter trots dat je je leven terug in eigen handen genomen hebt. Kruip zeker niet in je hoekje: je bent niet alleen. Bouw je leven terug op!

Als je uit een gewelddadige relatie stapt, zijn er een paar dingen die je moeten onthouden.

Hoewel de dader kan geprobeerd hebben om je te isoleren van je vrienden en familie, is het belangrijk dat je losbreekt uit dit isolement en dat je je vertrouwde communicatielijnen open houdt. Wat er ook gebeurd is tussen jou en je familie en vrienden als gevolg van deze relatie, dat wil niet zeggen dat ze er niet zullen zijn om je te helpen om deze nare ervaring door te komen, te verwerken en achter jou te laten. Zelfs als ze al eens een harde opmerking maken, bedenk dat ze je willen helpen, niet je pijn doen. Het is altijd makkelijker om grote stappen in het leven te nemen als je omringd wordt door een vangnet van mensen die van je houden.

Het verbreken van een relatie kan best hard zijn, maar je moet vertrouwen in jezelf, in de juistheid van jebeslissing en in het oordeel van de mensen om je heen. Herinner jezelf aan de redenen waarom je wilde vertrekken en waarom deze relatie voor jou schadelijk en beperkend was. Gevoelens van verdriet, eenzaamheid en zelfs woede zijn in deze faze normaal. Het is goed is om boos te zijn! Praat met vrienden en familie of, als je daar behoefte aan hebt, zoek professionele hulp om je te helpen je gevoelens beter te begrijpen. Dit zal je helpen beter in te zien dat het misbruik niet jouw schuld was.

Hou jezelf bezig met dingen die voor jou belangrijk zijn: school, sport, buitenschoolse activiteiten… Je zal snel ontdekken hoe druk en gezond je leven kan zijn eens je vrij bent van de beperkingen van een verdrukkende relatie! Verwen jezelf: Ga uit met vrienden, ga naar een film of optreden, maak een uitstap met je ouders. Je verdient het om je goed te voelen!

http://www.mtv.com/videos/jasmine-villegas/815987/didnt-mean-it.jhtml

__Voor ouders en vrienden van tieners in een ongezonde relatie:__

Het is nooit te vroeg om gezonde relaties en zelfrespect te bespreken. Help je kind of vriend regels voor een gezonde relatie op te stellen

Ken de tekenen van een ongezonde relatie. (Zie hieronder)

Kijk verder dan de mythen, informeer je over de feiten.

Begrijp de ernst en de risico's verbonden aan ongezonde dating relaties.

Bevorderen de dialoog. Als uw kind of vriend wil praten over haar relatie, bied hen de kans en luister rustig.

Leer wanneer te luisteren en wanneer te spreken en wat je moet zeggen

Neem veiligheidsvoorzorgen, zoals je vriend vergezellen op weg van en naar de school of bij het uitgaan. Verwittig de schooldirectie of roep professionele hulp in, indien nodig.

Wat zijn de tekenen van een ongezonde relatie?

Soms zijn deze signalen gewoon een onderdeel een normale tiener-fase, maar wanneer veranderingen plotseling optreden of zonder enige verklaring, is er misschien reden tot bezorgd zijn.

• Plotselinge veranderingen in de kleding of make-up.

• Blauwe plekken, krassen of andere verwondingen.

• Lessen overslaan, slechte schoolresultaten, stopzetten van deelname aan schoolactiviteiten.

• Vrienden vermijden of vriendschapsrelaties verbreken.

• Moeilijkheden bij het nemen van beslissingen of altijd vertrouwen op de beslissingen van anderen.

• Plotselinge veranderingen in stemming of persoonlijkheid; steeds angstig of depressief zijn, vreemd gedrag vertonen, zelfverwonding, geheimdoenerij.

• Veranderingen in voedings- of slaapgewoonten.

• Vermijden van oogcontact.

• Voortdurend bezorgd zijn over of denken aan hun dating partner.

• Alcohol of drugs gebruik.

• Emotionele uitbarstingen en plotse huilbuien.

Het grootste deel van de informatie in deze bijlage werd vertaald van informatie aanwezig op:

http://www.teensagainstabuse.org/index.php

www.duluth-model.org

En van informatie uit "A Parent's Guide to Teen Dating Violence" door Liz Claiborne Inc.

Voor meer informatie over ongezonde tiener relaties, ga naar:

www.chooserespect.org,

www.loveisnotabuse.com

http://www.oneonta.edu/development/wellness/pairsposters.asp

of surf naar: Teen Dating Violence Grady Health System's Web site.

DOMESTIC VIOLENCE
Say no to the violent abuse of women. visit womankind.org.uk
WOMANKIND
WORLDWIDE